

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

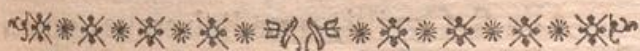
Liber XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

HISTORIA ECCLESIASTICA.

LIBER XXVII.

S. LEO, PAPA.

THEODOSIUS II. ET VALENTINIANUS III.
IMPERATORES.

§. I.

S. Cyrilli obitus, & opera ejus.

Sanctus Cyrillus eodem hoc anno 444. Sæculum V.
 nona Junii, Cælo infertus est, post- A. C. 444.
 quam ab anno 412. Ecclesiam Ale-
 xandrinam rexisset. Ingenii sui partus Græc. Me-
 plurimos posteris reliquit, & inter cœte- nol. 9. Jun.
 ros Homilias, quas Episcopi Græci, dili- Conc. Chalc.
 genti repetitione memoriæ impressas, pro Act. 3. p. 406.
 Concione recitabant. Lucem plurimam Sup. XXII.
 Historiæ affundunt Homiliæ Paschales, §. 46. Gen-
nad. Script.
c. 56.

Aa 5

in

Sæculum V. in quibus prima dies Quadragesimæ, &
A. C. 444. prima Hebdomadæ majoris, id est, Dies
 Lunæ, deinde Dies Sabbati, & Domini-
 ca Paschatis notantur per dies Mensum
 Ægyptiorum, qui facile cum Romanis
 conferuntur; itaque istæ Homiliæ certa
 annorum illorum indicia sunt. Viginti
 novem numeramus pro totidem annis
 consequentibus sine interruptione. Pri-
 ma data est anno 414. qua dies Paschalis
 in 26tam *Phamenoth*, id est, vigesimam
 secundam Martii incidebat, & ultima an-
 no 442. quo Pascha decima septima Phar-
 mouthi, id est, duodecima Aprilis cele-
 bratum.

Alia S. Cyrilli, quæ habemus, opera,
 sunt sequentia; Libri septendecim de
 Adoratione in Spiritu, & veritate, seu
 Dialogus inter ipsum, & quemdam, nomi-
 ne Palladium, ubi ostendit, veterem Le-
 gem esse utilissimam, etiam post Evan-
 gelii promulgationem, quod sensus quo-
 que Spiritualis insit. Idem fere scopus
 est librorum, quos Glaphyrios dixerunt;
 erant autem hi libri, commentarius in
 Pentateucum. Vox *Glaphyron* idem sig-
 nificat ac elegans, & profundum; tam
 unum, quam alterum convenit operi,
 quod Mysteriis Legis antiquæ lucem af-
 fert. Habemus etiam S. Cyrilli quinque
 libros, quibus in Isaiam commentatur;
 rursus commentarium in duodecim Pro-
 phetas

phetas minores, decem libros Commen-
tarii in S. Joannem; duodecim quidem
scripserat, sed libri septimi, & octavi non
nisi fragmenta supersunt. Habemus Tra-
ctatum de Trinitate, qui Thesaurus dictus
est, novem Dialogos, de Trinitate, & In-
carnatione, plures alios contra Nestorium
de Incarnatione tractatus, de quibus suo
loco mentionem fecimus, libros decem ^{Sup. XV.}
adversus Imperatorem Julianum, ad de- _{p. 45.}
fendendam Religionem Christianam, Im-
peratori Theodosio inscriptos. Ultimus
S. Cyrilli labor fuit liber adversus Anthro-
pomorphitas, cujus materiam indicat in
epistola, ad Calosyrium directa, & ipsi
libro præposita, his verbis:

*Cum quidam ex Monte Calamon ad me
venissent, quæsiui quomodo haberent Mo-
nachii illius Regionis; responderunt, multos
operibus pietatis ferventissime vacare, quos-
dam vero vagari, & cæterorum quietem
turbare, dicentes, quamvis essent rudes, Deo
esse figuram humanam, quia Scriptura dicit,
hominem ad imaginem Dei factum esse. S.
Cyrillus ostendit, quantum hæc opinio a
sana ratione abhorreat, quæ Deum fingit
corporeum, & finitum. Tum subjungit:
Audivi, istos dicere, Eulogiam Mysticam,
id est, Evobaristiam, nihil ad Sanctifica-
tionem prodesse, si in alteram diem serve-
tur; sed, hoc dicere, stultitia est. Ideo enim
nec Jesus Christus, nec sanctum Corpus ejus
muta-*

Sæculum V.
A.C. 444.

Sup. XV.
p. 45.

Sæculum V. *mutatur. (*)* *Benedictionis virtus, & Grati-
A. C. 444. tia vivificans, in ea semper remanet.*

*Alii dicunt, soli Orationi vacandum,
non laborandum. Isti respondeant nobis,
an ipsis Apostolis sapientiores sint? an
liores? quibus ad laborandum tempus
perfuit, etiamsi Verbo Dei prædicando
cuparentur. Hunc usum Ecclesia non
mittit, si enim nemo labori manus ad-
veret, unde omnes nutrissent? hæc Do-*

S. Cyrilli
Libri.

ctrina otii, segnitiei, & gulæ pallium est.

Tandem S. Cyrillus Calosyrium mon-
ne permittat, ut Catholicis cum Meleci-
nis Schismaticis, qui in Ægypto super-
erant, ullum commercium esset. In Tra-
ctatu, hanc Epistolam sequente, leguntur
Responsiones ad plures quæstiones subti-
les, ab his Monachis de Creatione homi-
nis motas. Calosyrius Episcopus ex

to. 4. Conc. Arsinoensis, atque Pseudo-Concilio Epi-
p. 119. sino anno 449. & deinde Concilio Calce-
p. 322. donensi interfuit.

In Homilia de Cœna Mystica Sanctus
to. 5. p. 2. Cyrillus contra Nestorianos disserit in
pag. 378. hunc modum: *edicant nobis! quo Con-*

(*) Ecce Testimonium S. Cyrilli, damnantem
errorem dicentium, Evcharistiam in alteram die
servari non posse. Fortissimum contra Proter-
stantes Argumentum!

(**) Num S. Cyrillus de figura, aut Symbolo
Corporis Christi sic loqueretur?

pore Ecclesiae, & Fidelium greges pascantur? (*) & quo potu reficiantur! si Corpus Dei est, ergo verus Deus est Iesus Christus, & non purus homo. Si Sanguis Dei est, ergo Filius Dei non solum Deus, sed etiam verbum incarnatum est. Si caro est Iesu Christi, quæ cibus est, & sanguis ejus potus, id est, secundum ipsos, puri hominis, quomodo docent, quod ad vitam æternam proficit? quomodo hic, & ubique distribuitur, & non diminuitur? (**) quod simpli-

Sæculum V.
A.C. 444.

(*) Diese Stelle hat der Protestantische Uebersetzer sehr unrichtig gegeben; denn da es in der gebiethenden Art heißen soll: Sagen sie uns! so giebt er auf der 502. Seite: Sie sagen zu uns. Durch welches die Stelle des Heil. Cyrillus ganz unverständlich wird. Allein wenn die Rede von dem heil. Sacrament des Altars ist, so übersetzet er nicht gern deutlich. Nun dieser elende Stümper unter den Uebersetzern getrauet sich in seiner folgenden Anmerkung den Heil. Thomas zu beschuldigen, daß er das Zeugniß des Heil. Cyrillus falsch angeführet.

(**) Wohlan! mein Uebersetzer! weil er ein solcher Held ist, welcher keine Gelegenheit vorbeyleißet, das Geheimniß des Heil. Abendmals zu bestreiten, so helfe er mir hier aus dem Zweifel zu kommen; Wie hat ein Heil. Cyrillus als einen Grund wider die Lehre der Nestorianer die Frage an sie stellen können; Wie es möglich sey, daß der Leib eines Menschen, welcher nicht zugleich Gott wäre, unter

Sæculum V. *simpliciter corpus est, fons vitæ illud*
 A.C. 444. *capientibus esse non potest.* Rursus in Ca-
 mentario in S. Joannem S. Cyrillus dicit
 Lib. IV. c. 2. quod in receptione S. Evcharistiæ
 p. 365. nostra Jesu Christi Carni uniatur, ad
 lib. X. c. 2. modum, quo duo ceræ frustra per ignem
 p. 863. colliquefiunt, ut hac conjunctione un-
 mur ejus Personæ Divinæ, quæ carne
 lib. XI. c. 12. assumpsit, atque ut Persona Verbi
 p. 1001. 1002 Patri jungat, cui Consubstantialis est
 ita ut per hæc tria Mysteria, Trinitatem
 Incarnationem, & Evcharistiam ad con-
 junctionem cum Deo arctissimam elevemur. (*)

unter viele ausgetheilet würde, und dennoch
 verbliebe? Wenn er geglaubet hätte, daß der
 Jesu Christi im Heil. Abendmal nicht wahrhaftig
 sondern nur als in einem Sinnbilde zugegen
 denn daß ein Brod als das Zeichen des Leibes
 Christi unter viele tausend könne ausgetheilet
 den, und Christus im Himmel dennoch ganz verblie-
 ben, daran zweifelt wohl kein vernünftiger Mensch.

(*) Kan man wohl diese Ausdrücke von einer
 Symbolischen Gegenwart im Heil. Sacrament
 stehen? Weil nun der Uebersetzer dem S. Cyrillus
 nicht antworten kann, so schreibet er in seiner
 rey hin, was ihm einfällt. im 4. Theil. 503. Seite
 Er hat hier eine Anmerkung angehänget, in
 der er saget, Cyrillus habe sich in viele fremde
 del eingemischet, er habe viel geschrieben, oder
 mehr zusammen geschmieret, und endlich heisset es
 man

§. II.

Sæculum V.

A. C. 444.

Epistolæ Canonicae.

Duæ nobis supersunt Epistolæ S. Cyrilli, ad Domnum, Episcopum Antiochenum, datæ, quæ non alio, quam ultimo vitæ suæ tempore scribere potuit, cum annos tantum quatuor Electioni Domni supervixerit. Prima scripta, ut Athanasio Episcopo Perrhano patrocina-retur, & posteriori tempore is Concilio Calcedonen-si recitata. Altera Episcopum, cui nomen Petrus, tuetur; senex is erat, *ibid. p. 209.* qui se, reconciliationis extortæ specie, inaudi-

man hat sich blindlings auf ihn bezogen; wie denn in den barbarischen Zeiten Thomas Aquinas aus seinem Buch: der Schatz, genannt, eine Stelle von der Auctorität des Römischen Bischofs angeführet, die schlechterdings nicht darinn angetroffen wird. Was dieses für eine Stelle sey, saget er nicht, ob er aber werth sey, daß man ihm einen Glauben beylege, kann der Wahrheit liebende Leser aus dem erkennen, daß dieser Uebersetzer schon in seiner Vorrede zum ersten Theile auf der 20. Seite eine schändliche Unwahrheit von dem Heil. Thomas hingeschrieben, seine Worte sind folgende: ja er gieng so weit (der H. Thomas) daß er behauptete, wenn auch Christi Genugthuung nicht dazwischen gekommen wäre, daß dennoch ein Mensch, der Liebe hätte, Gottes Gerechtigkeit befriedigen könne.
Nun

Sæculum V.
A.C. 444.

inauditum, damnatum, Sede sua ejectum, & bonis suis spoliatum, querebatur, accusationis summa fuit, quod Ecclesiæ sue redditus pessumdedisset. Ad hæc S. Cyrillus dicit; ad hujusmodi rationem reddendam Petrum non teneri, causam hanc ad omnes Mundi Episcopos pertinere, etiamsi enim Ecclesiæ suæ bona immobilia, & mobilia pretiosa conservare deberent, ipsis tamen liberam proventuum administrationem competere. Denique nullam abdicationis rationem esse habendam, quæ metu, & contra Ecclesiæ leges esset extorta. Si quis Episcopus Ministerio dignus esset, maneat, si indignus, servata forma Judiciali deponatur.

ibid. p. 211.

Cum Abbates in Thebaide libellos misissent, indicantes, ordinationes contra

Can-

Nun lehret der Heil. Thomas, in Summa p. 2. q. 1. art. 2. gerad das Widerspiel. Es heisset: *Alio modo potest dici Satisfactio hominis esse sufficiens imperfecte, seu secundum acceptationem ejus, qui est ea contentus, quamvis non sit condigna; Et quia omne imperfectum præsupponit aliquid perfectum, a quo sustentetur, inde est, quod omnis puri hominis Satisfactio efficaciam habet a Satisfactione Christi.* Daher, sind des h. Lehrers letzte Worte: kömmt es, daß eines jeden Menschen Genugthuung ihre Kraft von der Genugthuung Christi entlehne. Das ist nun der Gegner eines Heil. Cyrillus, und eines Heil. Thomas.

Canones fieri, S. Cyrillus ad Episcopos Lybiae, & Pentapoleos epistolas dedit, A. C. 444. eisque præcipit, ut in vitam ordinandorum exacte inquirant, an coelibes essent, an uxores haberent, & a quo tempore, an ab Episcoporum aliquo fuissent exclusi, aut quodam Monasterio pulsati, ut non nisi viri liberi, & irreprehensibiles ordinarerentur.

§. III.

Epistola S. Leonis ad Dioscorum.

Sancto Cyrillo in Sede Alexandrina successit Dioscorus, ejus Archidiaconus, de cujus virtutibus præsertim modestia, & humilitate apud omnes ingens erat opinio. Uxorem non duxerat; in ipso Episcopatus exordio populi Alexandrini amorem eo sibi conciliavit, quod Pistoribus, & Cauponibus mutuas pecunias sine usura dederit, quo panem candidum, & vinum generosum vili pretio plebi vendere possent. At vero ferebant, ipsum, ut pecuniæ ad præstandum hoc Beneficium suppeterent, easdem a S. Cyrilli Hæredibus, quos fœde calumniatus esset, extorsisse. Possidonium Presbyterum Romam misit, qui S. Leonem Papam de ejus ordinatione certiore redderet; is respondit data epistola vigesima prima Junii anno 445. quædam observanda monet, ut æqualis ubique Disciplina vigeret,

Theod. epist. 60. Liberat.

c. 10.

Epist. II. al. 81.

Hist. Eccles. Tom. VI.

Bb

di-

Sæculum V. A. C. 445. **dicens,** nullum se dubitare, quin S. Ma-

cus eadem suæ Ecclesiæ præcepta, & S. Petrus, **cujus** Discipulus fuisset, Romæ tradidisset. (*) Vult igitur S. Leo, ut Alexandrini æque ac Romani morem se-

Sup. XXVI vent, atque ordinationes Presbyterorum, **S. 56. ep. 4.** & Diaconorum non nisi die Dominica **ad Anast. c. 6.** fiant; tam Ordinem conferentes, quam

recipientes jejuni sint. Jubet etiam, ut in majoribus festis, si tantus sit populæ affluxus, ut omnes ingredi non possint, Sacrificium haud difficulter sapius offeratur, & toties, quoties illam Ecclesiæ populi multitudo impleverit, additque hunc Ecclesiæ Romanæ morem esse. (**)

Sup. XXV. Ex his videmus, illo adhucdum tempore Romæ, & Alexandriae S. Sacrificium etiam festis Solemnibus in una tantum Ecclesia fuisse oblatum. Cæterum S. Leo dicit, Presbyterum Possidonium consuetudines

S. 12.

(*) Signum Communionis, & Auctoritatis.

(**) Hier hat das zarte Gewissen unserm Uebersetzer wiederum nicht erlaubet, das Wort: Sacrificium eigentlich zu nennen, sondern nur mit dem allgemeinen Ausdruck: Gottesdienst, zu übersetzen, damit sich seine Glaubensgenossen nicht daran stoßen möchten. Uebrigens wird hier wider die Herrn Protestanten erwiesen, daß man schon zu Anfang dieses Jahrhunderts den Gottesdienst, Sacrificium das ist, das Heil. Messopfer öfter in einer Kirche wiederholet habe.

tudines Romanas, ob frequentes in ur-
 bem Profectiones, optime novisse. Hinc A. C. 415.
 idem fuisse creditur, quem S. Cyrillus
 ad S. Cœlestinum Papam miserat.

§. IV.

*Querelæ contra S. Hilarium Arela-
 tensem.*

Inter hæc Celidonius, Episcopus Gallia, Leo ep. 10.
 Romam veniens, querebatur, quod al. 89.
 a S. Hilario in Concilio fuisset depositus. vita S. Hi-
 S. Hilarius, Diœceses suæ Provinciæ pro lar. Arel.
 more visitans, in illam urbem cum S. Ger- c. 16. 17.
 mano Antissiodorensi venit, cujus Celi-
 donius erat Episcopus; conjicere licet,
 hanc urbem in Provincia Viennensi fuisse
 sitam. Ipsi adventantibus, illico Prima-
 res civitatis, populusque adsunt, Celido-
 nium accusantes, quod olim viduam ac-
 cepisset uxorem, & tempore, quo Magi-
 stratum gessisset, in quosdam mortis sen-
 tentiam pronuntiaffet. (*) S. Hilarius,
 & S. Germanus jusserunt, ut advocaren-
 tur testes, alii quoque exploratæ pietatis
 Episcopi ad ipsos convenere, causa, ut par-
 erat, ponderata, accusationis momenta
 prolata, atque juxta Sacræ Scripturæ præ-
 cepta judicatum, oportere, ut Celidonius
 sponte sua Episcopatu cederet. Ab hac
 B b 2 igitur

(*) Exemplum Irregularitatis ex Bigamia, &
 Defectu Lenitatis.

Sæculum V. igitur sententia appellans, Sanctum Leonem circa finem anni 444. adiverat, quum ubi ad notitiam S. Hilarii pervenit, contempto summæ hiemis rigore, alpes transcendit, & Romam pedibus iter confectum, quippe semper pedes peregrinabatur, ut amorem paupertatis testaretur. Postquam Ecclesias Apostolorum, & Martyrum invisit, conspectum S. Leonis subit, omnem Reverentiam Pontifici exhibens rogabat, ut Disciplinam Ecclesiarum, ut solebat, conservaret; querebatur autem, Romæ ad sacra Altaria admittit Episcopos, in Galliis Prætorum sententia condemnatos. Obtestabatur, ut, si quæ dicebat, Papæ probarentur, secreto corrigi hos abusus juberet. *Ex hac unica causa adveni, inquiebat: ut me tibi obsequiosum ostenderem, non vero, ut agerem causam meam, Teque, quid actum fuerit, edoceo, non in rigore accusationis, sed simplici narratione; si aliter sentis, ultra importunus non ero.*

S. Leo huic causæ judicandæ Concilium convocavit, cui S. Hilarius cum cæteris Episcopis assedit; non placuere Patribus, quæ respondebat, & S. Leonis modestia desiderari videbatur. Ex Testium dictis apparuit, Celidonium Irregularitatem non incurrisse, propter quam fuerat condemnatus, nempe nunquam viduam duxisse. Ergo absolvitur, & Se-

di suæ restituitur. S. Hilarius a Sententia dimoveri non potuit, & quamvis minæ ingererentur, crederetque ipsa vitæ se periclitari, nunquam, ut cum eo, quem damnaverat, communicaret, persuaserunt. Videns igitur, quod nec Papam, nec Concilium in suam sententiam trahere valeret, recessit, & non obstante, quod sibi Custodes dati fuissent, necdumque hiemale frigus remisisset, ad Ecclesiam suam rediit.

Sæculum V.
A.C. 445.

S. Hilarius.

Post hæc S. Leo in suo Concilio Libellum Episcopi Projecti, & plurimorum ex ejus urbe Civium, legi audiit; urbs ista in prima Narbonensi sita fuisse creditur. Projectus querebatur, S. Hilarium, se ægotante, venisse, & alium Episcopum ordinasse in Sedem suam, ac si vacasset, idque fecisse in Provincia aliena, & ubi ante Patroclum nemo Antecessorum ejus sibi aliquam Jurisdictionem tribuisset. Præterea hanc ordinationem factam, non requisito Clericorum consensu, nec populi suffragiis, & rem adeo festinanter peractam, ut nec adventum, nec abitum Hilarii quisquam rescierit. An vera fuerint hæc facta, aliud testimonium non habemus, nisi Projecti, & Civium suorum epistolas. At vero S. Hilarius Concilii Romani odium incurrerat, quod in causa Celidonii audacter se defendisset, & multo magis, quod Roma

Ep. 10. c. 4.

Bb 3 discessit

Sæculum V. discessisset. Itaque ordinatio, ab ipso
 A.C. 445. facta, nulla pronuntiatur, & Projectus
 c. 2. suæ Cathedræ redditur. Id etiam S. Hilario vitio vertebatur, quod sibi ipsi Auctoritatem assumeret, omnes Galliarum Ecclesias gubernandi; nempe illam Regionem, quæ olim Provinciam Narbonensem complectebatur. Rursus accedebant, quod per Provincias circumiret, armatorum manu stipatus, ut sic Episcopos Ecclesiis vacantibus daret, Concilia indiceret, & Jura Metropolitanorum laederet. Conjectura esse possit, Sancto viro visum fuisse necessarium, ut in Provincia a Barbaris occupata, & bello turbata, iter faciens se militum præsidio tutum præstaret.

§. V.

S. Leonis Epistola contra S. Hilarium.

Concilium Romanum S. Hilario prohibuit, ne quidquam ultra faceret, quod alterius juri noceret, imo eundem Jurisdictione, qua in Provinciam Viennensem gaudebat, exiit; vetuit, ne quibuscunque ordinationibus adesset, a Communione Sanctæ Sedis exclusum declaravit, & Gratia loco habere jussit, quod in Ecclesia sua manere liceret, & non deponeretur. Hæc omnia cognoscimus ex S. Leonis ad Episcopos Provincie Viennensis

Viennensis epistola, in cujus exordio Pri-
 matum S. Petri, & Ecclesiæ Romanæ Au-
 ctoritatem commendat, tunc gravamina
 refert contra S. Hilarium, quem Pacis
 Ecclesiarum Perturbatorem, virum au-
 dacem, & noxia moventem consilia, di-
 cit. Sequentes deinde ordinationibus
 faciendis tradit regulas; Metropolita-
 nis reserventur. Pacate, & tranquille
 fiant. Clericorum Subscriptio, Magi-
 stratum testimonia, Senatus, populique
 consensus adsint, & die Dominica cele-
 brentur. Addit; quamlibet Provinciam
 sua Synodo debere esse contentam, &
 neminem leviter excommunicandum.
 Episcopis Galliæ S. Leo edicit, non hoc
 sibi esse propositum, ut in eorum Pro-
 vinciiis Regimen sibi usurpet, sed ut sin-
 gulis jura sua salva, & omnium concordia
 conserventur. (*) Tandem velle se di-
 cit, si consentirent, ipsis Leontium Epis-
 copum Primatem dare, virum meritis,
 & ætate commendatum, salva Metro-
 politarum Jurisdictione. Leontius iste Epis-
 copus Forijulienensis fuisse creditur, & S.
 Leo Disciplinam, quæ in Africa vige-
 bat, in Galliam voluisse invehere, ut nempe

Sæculum V.
 A.C. 445.

d. ep. 10.

c. 5.

c. 7.

c. 8.

c. 9.

vid. Not.
 Quesn.

Bb 4 Prima

(*) His S. Leonis Papæ verbis vera, &, ut
 aliquis Insignis Theologus in suo Proœmio ad
 Jus Canonicum loquitur, moderata Potestatis
 Pontificiæ Idea exprimitur.

Sæculum V. Primatus non certæ Sedi, sed Episcoporum Seniori tribueretur. At consilium istud Gallis non arrisit.

A. C. 445.

Int. Nou. Theod. tit. 16.

S. Leo latam a se Sententiam Auctoritate Imperatoris Valentiniani, tunc Romæ agentis, fulcire voluit; obtinuitque Rescriptum, datum ad Patricium Aetium, in Galliis Bello Præfectum; in eo querelæ eadem, quæ prius, repetuntur; S. Hilarius vir turbulentus, & seditiosus audit, qui Majestatem Imperii, & Reverentiam Sacræ Sedi debitam, læsisset; itaque, subdit Imperator: *prohibemus, ne imposterum Hilarius, aut quisque alius in causis Ecclesiasticis armatorum opera utatur, prohibemus etiam, ne Galliarum, aliarumve Provinciarum Episcopi quidquam, quod antiquæ Consuetudini adversetur, nisi Auctoritas Papæ accedens, moliantur. Quæ ipse decreverit, vim Legis habeant, & omnes Episcopi, si ad Episcopi Tribunal vocati, venire detrectaverint, ab illius Provinciæ Rectore obedire compellantur.* Istud Rescriptum octavo Idus Junii, Valentiniano sexto Consule, nempe sexta Junii, anno 445. datum.

Decima nona ejusdem Mensis, seu *Nov. Valent. Lib. 2. tit. 2.* decimo tertio Kalendas Julii, Imperator Valentinianus promulgari jussit aliud Edictum contra Manichæos, qui ante Menses circiter octodecim Romæ plenissime convicti fuerant. Id ad Albinum, Præto-

Pratorio Præfectum dirigitur, & præci-
 pit, ut omnes pœnas, pristinis legibus in
 ipsos statutas, subire cogantur, omnibus
 licentia fit, eosdem persequendi, ubicun-
 que deprehendi possent; denique man-
 datur, ut omnes, qui hujus Sectæ homi-
 nes, invenerint, ad Judices deferant. An-
 no superiore Ravennæ erat Imperator,
 cum Manichæorum infanda arcana dete-
 gerentur; pronum autem est conjicere,
 quod isto anno cum Romæ præfens esset,
 Papa, opportuna usus occasione, hoc Edi-
 ctum impetraverit.

Sæculum V.
 A.C. 445.
 Edictum Va-
 lentiniani.

Nov. eod. lib.

Post biennium, cum Imperator Va-
 lentinianus adhucdum Romæ versaretur,
 Legem edidit, qua pœnæ renovabantur,
 jam pridem in illos constitutæ, qui Se-
 pulchra fodiebant, ut marmoreas tabu-
 las, & his pretiosiora eriperent. Clerici
 quoque hujus criminis insimulabantur,
 quos Imperator majori quam cœteros
 pœna dignos existimat. Jubet, ut ipso
 facto Clericorum Nomine priventur,
 proscribantur, & Exilio perpetuo mul-
 tentur; ipsi Episcopi ab hujus pœnæ
 rigore non sint exempti. (*) Lex ista

*Nov. Valent.
 tit. 5.*

Bb 5 ad

(*) Anonymus I. Fleurio succenset, quod hanc
 Legem, Clericis contumeliosam, referat. Sed
 cur non referat vera, & ad Institutum suum perti-
 nentia? Cœterum nullum exemplum Clerici, ob
 hanc causam depositi, legimus, & dum dicit in
 hac

Sæculum V. ad Albinum, Præfectum Prætorio, & Pe-
 A.C. 445. tricium directa est, & tertio Idus Martii
 Callypio Consulatum gerente, nempe
 13. Martii, anno 447. data.

§. VI.

S. Hilarii Arelatensis virtutes.

Vita Hilari. Sanctus Hilarius, postquam Arelaten-
 c. 17. rediit, omnem conatum adhibuit, ut
 S. Leonis animum mitigaret; hunc in
 finem plures scripsit epistolas. Primo
 Romam misit Ravennium Presbyterum,
 suum in Episcopatu Successorem, deinde
 etiam Nectarium, & Constantium Epis-
 copos, quos Auxiliaris, Galliarum Præ-
 fectus, tunc Romæ præsens, exhibitis
 magnæ Reverentiæ signis excepit; sæpe
 cum ipsis de S. Hilarii virtutibus, præter-
 tim de ejus constantia, & rerum huma-
 narum contemptu colloqui amabat. S.
 Leoni etiam Papæ locutus est, ut ipse
 met refert, ad S. Hilarium scribens, &
 subjungit: *ægre ferunt Homines, si ea lo-*
quamur fiducia, quam bona Conscientia
sugg-

hac Lege Imperator Valentinianus; ipso facto Cler-
 icorum Nomine priventur, hæc verba facile ex-
 plicari, & intelligi possunt non de Canonica De-
 positione, sed de tali, quæ solummodo in Foro
 Civili effectum haberet; Quod autem Episcopi a
 Regibus Christianis in Exilium mittantur, hoc ipso
 anno 1757. Exempla suppetunt.

suggerit, & delicatissimæ sunt Romano- Sæculum V.
rum aures; si paululum cederes, multum A. C. 445.

lucri, & nullum detrimentum relaturus
esses. Da istud precibus meis! & modica
mutatione has nubeculas dissipa. Hoc Re- c. 8.

sponso accepto, S. Hilarius rursus se Boni
 Pastoris officiis, & Pietatis operibus to-
 tum dedit, eoque fervore, ac si tunc pri-
 mum cœpisset; nulla alia cura viri Sancti
 animum, tribus, quatuorve annis, quibus
 supervixit, nempe usque ad annum 449.
 occupavit. (*)

Jam a sui Episcopatus Primordio pau- c. 8.
 pertatis, & corporis macerationum stu- Sup. XXIV
 diosissimus, qualis Monachus fuerat, per- S. 57.

mansit. Eadem tunica, quæ a Cilicio
 non abhorrebat, tam in æstate, quam
 hieme contentus erat; nudis semper in- c. 14.

cedebat pedibus, & suis manibus labora-
 bat. Mensulam sibi poni jubebat, cum c. 12.

libro, & filis, Notarius quoque ad scri-
 bendum paratus aderat; ipse subinde le-
 gebat, dictabatve, interim manibus fila S. Hilarius.
 tractans, & innectens funes. In terra Gennad.
 etiam colenda supra vires laborabat, vir c. 68.

pro nobilissimæ stirpis conditione educa-
 tus. Reficienti semper aderat, qui præ-
 legeret, qui mos ipso Auctore in Civi-
 tates

(*) Anonymus I. Fleurium arguit, quod Causæ
 S. Hilarii plus justo faveat; ipse vero in hac sua
 observatione eandem nimium deprimere vide-
 tur.

Sæculum V. tates introductus est. Die Dominica

A. C. 445.

media nocte surgens, triginta millibus
seu decem Leucas, (*) pedes conficiebat
officio intererat, sub quo concionabatur
quæ omnia usque ad horam septimam
est, primam pomeridianam tenebant. In
domo communi cum Clericis suis dege-
bat, unam tantum, sicut alii, Cellam
habens. Ea in pauperes Charitate tra-
grabat, ut ad redimendos captivos, que-
cunque in Ecclesiis ornamenta ex argento
essent, & ipsa Vasa Sacra, vendi iusseret,
posthac Patenis, & Calicibus vitreis usus.

S. Hilarius etiam arte benedicendi

c. II. pro illius ætatis cultura præstabat, &
Stili ejus Specimen in Elogio S. Honorati
Antecessoris sui, habemus. Diebus Je-
junii a Meridie usque ad horam quartam
suis sermonibus populum informabat; &
nullos præter agrestes haberet auditores
ipforum ruditati stilum simplicem accom-
modabat, moxque oratione magis culta
differebat, si doctiores supervenissent;

ita nempe utramque Dictionem in pote-
state habebat. Præfectum illius tempo-

c. IO. ris sæpius, at privatim, commonuerat
quod, Judicia ferens, in leges æquitatis
peccaret; verum nulla sequebatur emen-
datio; cum quadam die, comitantibus

(*) Hic bene observat Anonymus I. Fleurius
non advertisse, erratum esse in numero.

Ministris, Ecclesiam intrasset, tempore, quo S. Hilarius dicebat ad populum, Episcopus sermonem abruptit, dicens, indignum esse Praefectum, qui coelestem alimoniam acciperet, postquam data sibi Salutis Monita contempisset. Praefectus, confusionem non ferens, exiit, & vir Sanctus inceptam orationem profecutus est. Talis erat hujus Sancti Episcopi vita; at vero, fracta per jejunia, & labores continuos valetudine, annos non plures quadraginta octo natus, consumptus est. Vitam ejus scripsit Honoratus, Episcopus Massiliensis, ejusdem Discipulus, qui statum facit, ab Hilario conscriptas Homilias in omnia anni Festa, Expositionem in Symbolum, & magnum Epistolarum numerum superfuisse. (*)

Saeculum V.
A.C. 445.

Gennad. c.
ult. Vit. to.
I. S. Leon.
Martyr. R.
5. Maji. v.
ibi Baron.

§. VII.

(*) Der schmähsüchtige Uebersetzer, an statt daß er hätte einen größern Fleiß auf die Uebersetzung selbst, welche in diesen Blättern voll der Fehler ist, anwenden sollen, hat hier eine Anmerkung angehängt, part. 4. in welcher er den Heil. Leo beschimpfet; er saget: Vom Pabste Leo ist es nicht der feinste Handel gewesen, den er mit Hilario vorgehabt. Denn er nahm erstlich auf eine widerrechtliche, und den Kirchen-Gesetzen zuwiderlaufende Art, eine Appellation an. Und so weiter rücket er ihm noch sieben oder acht grobe Vergehungen vor, gleich als wenn er das Jus Canonicum besser verstünde, als der S. Leo Magnus.

Saeculum V.
A.C. 445.

§. VII.

*Secunda S. Germani in Britanniam
Profectio.*

vit. S. Germ. Sanctus Hilarius arcta necessitudine jun-
per Const. c. gebatur S. Germano Antiffiodorensi,
30. quem Patrem suum appellabat, & tan-
quam Apostolum venerabatur; quippe
S. Germanus urgente Charitate Arelaten
venerat, ut Auxiliari, Galliarum Praefec-
to, supplicaret in levamen urbis Antif-
fiodorensis, quam, ex magna Britannia
reversus, insolito Tributorum onere pres-
sam invenerat. Ubicunque in hac pro-
fectione transibat, venienti populus cum
mulieribus, & infantibus obviam proce-
debant, ut sibi vir Sanctus benediceret.
Alisæ, Nectariola, uxor Presbyteri, cui
c. 32. Nomen Senator, paleas, quas S. viro, cu-
bitum concessuro, substraverat, sibi re-
servavit, atque his ligari Energumeno
saluti fuit. Arelaten adventanti, Auxi-
c. 34. liaris Praefectus insolita humanitate lon-
go itinere obviam ivit. Honestissimum
viri

Magnus. Das beste in dieser Anmerkung ist, daß
unser Uebersetzer sich auf niemandes Zeugniß bezie-
het, und er allein keinen Glauben verdienet. Wenn
der Heil. Hilarius wäre Römischer Pabst gewesen,
und der Heil. Leo Bischof zu Arles, so würde er
ohne Zweifel dem Heil. Leo wider den Heil. Hilarius
das Wort geredet haben.

viri vultum, urbanitatem, & sermonis Auctoritatem demiratus, fama, quæ de eo optima erat, majorem edixit. Ergo dominus S. Episcopi Pietatem sollicitare aggressus, rogavit, ut uxorem suam, quæ jam diu quartana laborabat, sanitati restitueret, & obtinuit; ipse, ut vices redderet, S. Germano libenter concessit, ut populus ejus a nimiis oneribus liberaretur.

S. Germanus, ad Ecclesiam suam rediens, altera jam vice in magnam Britanniam vocatur, ut Fidei Populo adversus pravitatem Pelagianorum, quæ rursus diladari cœperat, succurreret. Is itineris Socium sibi adscivit Severum, Episcopum Trevirensis, S. Lupi Trecentis Discipulum. Hanc profecionem anno 446. susceperunt. Cum in urbem Parisiensem pervenissent, S. Germanus, quid S. Genoveva ageret, exquisivit, audivitque, esse, qui Puellæ famam foedissime lacerarent; ipse, qualis esset vita ejus, perspectum habens, domum Virginis adivit, & verbis ad humilitatem compositis cum omnium admiratione salutavit. Verba deinde ad populum fecit, ut objecta dilueret, atque in Castitatis argumentum in loco, quo cubare solebat, terram lacrymis ejus humere ostendit. Cum omnibus persuasisset, esse innocentem, iter profecutus, prospere in Britanniam trajecit.

Viri

Sæculum VI.
A.C. 446.

Const. lib. II.

c. 1.

c. 2.

Sup. XXV.

S. 16.

Sæculum V.

A.C. 446.

Const. II.

c. 3.

S. Germanus
in Britannia.

c. 4.

c. 5.

Viri Sancti adventum per totam Insulam maligni Spiritus manifestarunt; hinc aliquis, cui nomen Elaphius, illius Regionis Princeps, nullo alio indicio S. Episcopis obvium se contulit cum filio, qui in florentissima ætate, contracto poplite & crure arenti affligebatur; ambobus magna populi sequebatur multitudo; at S. Germanus, sciens plerosque eorum Eadem Catholicam conservasse, atque Hæresin a paucis doceri, illos quæsit, invenit, & condemnavit. Interim Elaphius filium viro Sancto sistit; Sanctus Germanus sedere infirmum iussit, tum poplitem, & crus manu contrectans, toto populo præsentem sanat. Cunctis hoc Miraculo in Fide confirmatis, vir Sanctus hortabatur, ut errorem proscriberent; omnibus visum, tota sua Ecclesia ejiciendos esse Hæreticos; hos igitur ad duos Episcopos adducunt, in interiores Galliæ Provincias dimittendos. Hoc modo liberata Britannia Fidei puritatem retinuit

Vix S. Germanus ad sua pervenerat, cum missa ad eum Legatione vocatur ad oram Armoricæ, quæ hodie Britannia minor dicitur. Aetius tunc in Galliis imperans, ut hos populos, Cæsari Rebelles, puniret, illuc Eocharicum, Germanorum Regem, virum ingenio feroci, & Idololatram, immiserat, qui seditiosos ad obediens

obedientiam compelleret. S. Germanus, nihil cunctatus in eam se Regionem conferre, non prius tamen illo pervenit, quam Rex Barbarus cum plurimis equitum turmis irrupisset; processit igitur, donec in conspectu flaret; tum per Interpretem suppliciter petiit, ut cœpta Expeditione absteret, negantem objurgat, & tandem manu prehensò equi frœno cum toto Exercitu cohibet. Barbarus, admirans viri audaciam, passus est de Pacis conditionibus mentionem fieri, & ad priorem rediit Stationem, pollicitus, se suorum vim ab hac Provincia amoturum, si modo ea facti veniam vel ab Imperatore, vel ab Actio impetraret.

§. VIII.

S. Germani Antissiodorensis obitus.

Ut igitur S. Germanus Cæsaris iram mitigaret, suscepto in Italiam itinere, Ravennam ad Regiam profectus est. Cum ad amicum suum Senatorem, Presbyterum, e via divertisset, puellam, ab annis viginti loquendi facultate privatam, sanavit; Senatori dixit, alterum alterius vultum in hac terra non amplius visurum. Augustoduni Virginem, manum contractam, & ungues, carni immerfos, habentem, infirmitate liberavit. Mediolanum pervenit quadam die, qua multi Episcopi erant congregati, alicujus Sancti Festum

Hist. Eccles. Tom. VI. C c cele-

Sæculum V.
A.C. 446.

c. 6.

c. 10.

Sæculum V. celebraturi; intrat Ecclesiam sub Missa
 A. C. 446. non expectatus, & nemini notus. Energumenus e medio populi exclamavit: *Germane! cur nos in Italiam usque persequeris? sufficiat tibi, nos Gallis ejecisse, nosque simul, & Oceani procellis tuis precibus superasse.* Ad hæc verba populus vehementer mirari, & querere quis iste Germanus esset; tandem, vultu licet Cilicio tectum, vultus Majestas prodidit; atque ubi, quis esset, fastus est. Episcopi reverenter Hospitem salutarunt, rogantes, ut Energumenum liberaret; obediit ipse, & postquam solum secum in Sacristiam assumpsisset, sanum deinde eduxit.

c. 11. In reliquo itinere plura alia edidit miracula; itaque præcurrente fama, Ravennæ, quam urbem tunc Valentinianus insidebat, omnium sermonibus unus ipse ferebatur, omnes videndi viri desiderium tenebat. Ut pompam & ostentationem declinaret, noctu civitatem ingressus est; populi tamen vigilantiam non fefellit.

c. 13. 14. Maximæ signis lætitiæ ab Episcopo Sancto Petro Chryologo, ab Imperatore Valentiniano Juvene, & Matre ejus Placidia exceptus est. Hæc vas ingens argenteum delicatissimis ferculis plenum, nullis immixtis carnibus, adventanti Hospiti misit, ut benevolentiam testaretur. S. Germanus vicissim misit, qui in patina lignea panem

panem hordeaceum Imperatrici offer-
 rent. Patinam postea Imperatrix auro
 circumdari curavit, servato sibi pane,
 per quem multi prodigiose sanitatem re-
 cuperarunt; aliqua etiam vir Sanctus in
 ipsa Civitate Ravennatensi patravit mi-
 racula, eumque sex Episcopi honoris cau-
 sa nunquam non comitabantur. Filius
 Volusiani Cancellarii, id est, illius, quem
 Patricius Sigisvultius suis epistolis præ-
 fecerat, pertinaci feбри ad mortem de-
 cumbebat. Vir Sanctus, a propinquis,
 & Episcopis exoratus, illo ibat; appro-
 pinquanti occurrunt, dicentes, seram ni-
 mis afferri opem, & Juvenem jam esse
 extinctum. Rogarunt Episcopi, ut tamen
 accederet; tum locum ingressi, defun-
 ctum, & frigescentem invenerunt. Ergo
 postquam mortui animæ Requiem æter-
 nam essent precati, revertebantur. Tum
 vero conclamare populus, & vehemen-
 tissime instare, ut vir Sanctus vitam Ado-
 lescentis a Deo postularet; ægre quidem
 urgentibus cessit, tandem omnibus rece-
 dere jussis, penes Defuncti corpus pro-
 stratus cum lacrymis oravit; tum mor-
 tuus concuti cœpit, aperuit oculos, &
 digitos movit; S. Germanus jacentem
 erexit, resedit ipse, & sensim sanitati red-
 ditus est. Ceterum S. Germanus facili
 negotio populis Armoricæ veniam obti-
 nuisset, quod ejus itineris causa fuerat,
 nisi

Sæculum V.
A. C. 446.

c. 15. 16. 17.

c. 18.

Cc 2

nisi

Sæculum V. nisi nova Seditioe pium consilium sub-
 A. C. 446. vertissent.

Quadam die post officium matutinum cum Episcopis pia colloquia de Religione miscens, inter alia dixit: *Charissimi Fratres! commendo vobis exitum meum. Videbar, hac nocte me Dominum nostrum conspicere, mihi ad quamdam Profectioem Benedicentem; addidit, jam mihi migrandum esse in Patriam, ubi Requiem æternam consequer.* Paucos post dies S. Germanus in morbum incidit; indoluit tota Civitas, ægotantem invisit Imperatrix, a qua

S. Germani
 obitus.

summis precibus exoravit, ut corpus suum in Galliam reduci juberet; annuit illa, et cet invita. Ita obiit Ravennæ, septimo postquam ægotare cœpisset, die, nempe

c. 21. Mensis Julii ultima. S. Petrus Chrysol-

c. 22. gus Cucullam & Cilicium ejus, tanquam

Hist. Episc. Hæreditatis partem, sibi assumpsit, alii
Antiess. c. 7. sex Episcopi reliquas vestimentorum ejus

Reliquias inter se partiti sunt. Evnuchus

Acholius, Imperatoris Cubiculariis Prefectus, cujus famulum Domesticum vi-

Sanctus sanaverat, Defuncti corpus con-

diri curavit; Imperatrix vestibus pretio-

sis contexit, atque capulum cupressinum, quo deferretur, suppeditavit; Imperator

vehicula, itineris sumptus dedit, Mini-

c. 24. stros quoque, qui Funus comitarentur,

constituit. Episcopis curæ fuit, ut Ravennæ, & in via ea omnia, quæ Religio ex-

git, defuncto exhiberentur; itaque magna
 nificæ ductæ sunt Exequiæ, & tanto nu-
 mero accensæ faces, ut in Meridie splen-
 dorem darent. Quocunque deferebatur
 corpus, occurrebant populi, ad omne ob-
 sequii genus promptissimi; hi viam ex-
 æquare, alii pontis ruinam reparare, non
 nulli manus, & humeros portando funeri
 supponere, aut saltem Psalmos canere.
 Saturnus Presbyter, viri Sancti Discipu-
 lus, eodem iubente, Antissiodori reman-
 serat; Huic Episcopi obitus cœlitus est
 revelatus, quem populo aperuit. Ergo
 magna sequente multitudine profectus
 est, ut funeri usque ad fauces Alpium ob-
 viam iret. Viennæ Sancti Corpus illa-
 tum in S. Stephani Ecclesiam, novissime
 Severi Presbyteri cura ad portam Civita-
 tis ædificatam, in locum templi, in quo
 Gentiles centum Deos adoraverant. Se-
 verus, natione Indus, in Gallia miraculis
 clarebat; Huic S. Germanus, cum transi-
 ret, promiserat, se ad Dedicationem Ec-
 clesiæ suæ venturum, & revera Funus
 ipsa Dedicationis Die, paulo ante quam
 officium inciperet, allatum est. Antissio-
 dorum perventum quinquagesimo post o-
 bitum die; tandem Sancti Corpus per dies
 decem Venerationi populi expositum, &
 prima Octobr. humatum est in Oratorio
 S. Mauriti, ab ipso fundato, ubi hodie
 celeberrima S. Germani Abbatia effloret.

Sæculum V.
 A.C. 446.

Adon. Chr.
 Act. 6.

Sæculum V. S. Germanus Episcopatum Antiffiodo
 A.C. 446. rensem annos 33. & dies 25. tenuit, et
 quo sequitur, eundem anno 448. obiit.
Heric. 1. c. Sedes deinde annis quatuor vacavit; cu
 25. *Sup. lib.* *XXIII. §.* jus rei causam fuisse, quod Barbari Gallias
 46. misere devastarent, conjectura est.

§. IX.

Priscillianistæ in Hispania.

Idac. fast. an. In Hispania necdum Priscillianistarum
 21. *Valent.* Hæresis erat extirpata. Cum S. Tu
Olymp. 306. ribius, Episcopus Astoricensis in Gallæcia,
Epist. Tur. quosdam his erroribus infectos in sua Ci
post 15. Leon. vitate deprehendisset, eosdem adhibito
 Socio, Episcopo Idacio pravitatis convi
 cit; Acta ad Antoninum Episcopum Em
 ritanum miserunt. S. Turibius hac de re
 scripsit ad eundem Idacium, & Ceponium,
 qui inter Gallæciæ Episcopos præcipui
 fuisse videntur; in ista epistola loquitur
 in hunc modum: *multas peragravi Pro
 vincias, & ubique unam Fidem invenni
 sed in Patriam redux, heu! errores, jam
 diu ab Ecclesia Catholica damnatos, &
 quos exterminatos credebam, quotidie re
 pullulare deprehendi; hoc nempe infelix
 fatum est nostrorum temporum, quibus Sy
 nodorum Celebratio cessavit. Nunc au
 tem ad unum Altare accedunt, diversissi
 ma credentes. Si hos Hæreticos urgent,
 errores inficiantur, & nequiter occultant.
 Libros apocryphos habent, quos pluris casti
 mant,*

mant, quam *Canonicos*; præterea do-
 cent aliqua, quæ in eorum libris, quos
 ego acquirere potui, & legi, non oc-
 currunt, sive illa per interpretationem
 eruant, sive in aliis libris, quos forte se-
 cretissimos habent, contineantur. In
 Actis, quæ Nomen S. Thomæ præferunt,
 legitur, ipsum non in aqua, sed solum in
 oleo baptizasse. Ita quidem Hæretici no-
 stri non baptizant, faciunt vero Mani-
 chæi. Habent etiam Acta, quæ S. An-
 dræ esse dicunt, alia S. Joannis, a Leu-
 cio composita, atque librum, cui Titulus:
Memoria Apostolorum, in quo, ut alias
 Blasphemias silentio premam, Dominum
 Nostrum contra *Vetus Testamentum* lo-
 quentem inducunt. Sicut vero dubium
 nullatenus locum habet, quin Apostoli mi-
 racula, quæ in his libris referuntur, pa-
 trare potuissent, ita quoque Sermocinatio-
 nes ab Hæreticis adjectas fuisse, explora-
 tum est. Excerpti varios textus, blas-
 phemiis plenos, in suos Titulos redegi, iis-
 que, ut potui, respondi. Credidi te hac
 de re monendum, ne quis hos libros servet,
 aut legat, obtendens, ignorasse se quales
 essent. Tui officii est, omnia ad examen
 vocare, & ea, quæ Fidei contraria judi-
 caveris, cum Confratribus tuis damnare.
 Huic epistolæ junctus erat Commenta-
 rius, qui usque ad nos non pervenit.

Sæculum V.
 A. C. 446.

Sæculum V.
A. C. 447.

§. X.

S. Leonis Epistola ad S. Turibium.

*Leo. ep. 15.
al. 93.*

Sanctus Turibius similem Epistolam, & Commentarium ad S. Leonem per manus Diaconi cujusdam de sua Ecclesia, cui nomen Pervincus, misit, cui S. Leo, data amplissima Epistola, duodecimo Kalendas Augusti, Calipio, & Adadaburo Consulibus, id est, 21. Julii, anno 447. respondit. In ea memorat, primos Priscillianistas obstinationis poenas dedisse, & subjungit: *Quamquam Ecclesia, dum reos punit, sanguinis effusionem rejiciat, tamen legibus Christianorum Principum adjuvari amat, & quandoque metus poenæ, in corpore sustinendæ, delinquentes compellit, ut ad Remedium spirituale confugiant. (*) Verum ex quo hostiles incursus Legibus silentium impetuere, & viarum pericula causa fuerit, ut raro Synodi cogerentur, Hæresi inter publicas calamitates libere in lucem prodire licuit. Quantus populorum numerus hoc veneno imbutus sit, ex hoc licet conjicere, quod etiam Episcopos invenire sit, qui errorem doceant.*

*Sup. lib.
XVIII. §. 30*

Deinde

(*) Hic habemus, docente S. Leone Papa, Jurisdictionis Ecclesiasticæ modum.

Deinde Sanctus Leo respondet ad se-
decim articulos, a S. Turibio sibi missos; eosdem errores exhibent, quos recensui,
dum hujus Hæresis ortum memoravi.
S. Pontifex ad singulos Articulos præcise,
& Theologice respondet, his erroribus
expressam S. Scripturæ Auctoritatem op-
ponens. Præter libros Apocryphos, qui-
bus Priscillianistæ utebantur, etiam li-
bros Canonicos corrumpebant; propter-
ea S. Leo mandat, ut nemo exempla de-
pravata legat, & Scripturæ Apocryphæ
penitus supprimantur; quamvis enim
Pietatis speciem præferrent, tamen ob
portentosas fabulas, quæ referrentur, in
errorem inducere. Cum non nulli Di-
ctynni sermones servarent, his licet er-
roribus refertos, dicerentque, Virum il-
lum in Comunione Ecclesiæ defunctum,
eos tamen S. Leo sicut cæteros, prohi-
bitis accenset. Dictynnus ante S. Tu-
ribium Episcopus Astoricensis fuerat, &
in Synodo Toletana, Anno 400. acta,
Priscillianistarum erroribus renuntia-
verat.

In ea Epistola id quoque S. Leo no-
tat; quam affinis Doctrina Priscilliani-
starum Hæresi Manichæorum sit, & S. Tu-
ribio Acta judicialia mittit, quæ Romæ
contra Manichæos conscripta fuerant.
In fine Epistolæ jubet, ut Synodus con-
vocetur, in qua Examen instituat, num

C c 5 aliqui

Sæculum V.
A. C. 447.

Sup. l. XVII
§. 56.

c. 15.

S. Leo.

c. 16.

Sup. XX.
§. 48.

Sup. Lib.
XXVI, §. 17

Sæculum V. aliqui ex Episcopis hanc Hæresin haus-
 A. C. 447. sent, & nisi abjurent, a Communione re-
 moveantur. Optat hanc Synodum et
 Provinciis Tarraconensi, Carthaginensi,
 Lusitaniæ, & Gallæciæ universalem fe-
 turam, si vero quidquam obster, vult, ut
 saltem Episcopi Gallæciæ, Idacio, Cepo-
 nio, & Turibio hortatoribus congregian-
 tur. Has S. Leonis Epistolas, ad S. Tu-
 ribium, aliosque in Hispania Episcopos
 datas, Diaconus Pervincus attulit. Ab-
 qui in Gallæcia, at solummodo in speciem,
 se his Decretis subjecerunt.

*Idac. Chron.
 an. 23. Va-
 lent.*

Episcopi Hispaniæ, ut S. Leo prævi-
 derat, Concilium generale cogere non
 potuerunt; tanta erat Provinciarum per-
 turbatio! Rechila, Suevorum Rex, in
 Gallæcia dominabatur, Reliquæ Gothis
 parebant. Nihilominus duo Concilia
 acta sunt; unum in Gallæcia, & in qua-
 tuor Provinciis, scilicet Tarraconensi,
 Carthaginensi, Lusitaniæ, & Betica alte-
 rum. Ad Concilium Gallæciæ S. Leo
 Epistolam dedit, quam Notarius Ecclesiæ
 Romanæ, & ipse Turibius nomine, pertu-
 lit. Concilium quatuor Provinciarum
 formulam fidei contra Priscillianistas con-
 scripsit, atque ad Balconium, Episcopum
 Bragæ, tunc Gallæciæ Metropolis, misit.
 Habemus hanc Fidei formulam, quam se-
 quuntur octodecim articuli cum Anathe-
 matismis. Eadem ferme est cum illa,
 quæ

*to. 2. Conc. p
 1228. v.
 Quesn. diff.
 14. Martyr.
 R. 16. Apr.*

quæ sub Sancti Augustini Nomine in antiquo Canonum Ecclesiæ Romanæ Codice legitur. Ecclesia S. Turibii Episcopi Memoriam decima sexta Aprilis veneratur.

Sæculum V.
A. C. 447.

§. XI.

Epistola ad Episcopos Siciliae.

Episcopi Siciliae non solum in Paschate, & Pentecoste, sed etiam in Epiphania baptizabant, ut honorem haberent illi diei, qua Iesum Christum Baptismum accepisse credebant. Ubi istud S. Leo *Ep. 16. al. 4.* comperit, ad eos Epistolam dedit, ut abusus *v. Not. 1.* tolleretur, & hortabatur, ut sequerentur Disciplinam sanctæ Sedis, cui Consecrationem Episcopalem deberent. Inde cognoscimus, in Provinciis Suburbicariis, nempe in Parte Italiae ad Meridiem sita, & in Sicilia, neminem præter solum Papam Episcopos consecrasse. In ea Epistola S. Pontifex inquit: *Tota Iesu Christi Vita unus Miraculorum, & Mysteriorum contextus fuit; at quia Ecclesia simul omnia die una celebrare non potest, singulorum Memoriam diversis diebus recolere statuit. Baptismus de Christi Morte, & Resurrectione suam virtutem principaliter traxit, & idem Sacramentum præ cæteris tam unum, quam alterum Mysterium magis expresse representat; Christi mors in Baptismo exhibe-*

Ep. 16. al. 4.
v. Not. 1.
Quesn.

Sæculum V. *hibetur, dum peccatum extinguitur, tri-*
A. C. 447. *dies, quibus in sepulchro fuit, immersione*
ter repetita repræsentantur, Crucifixæ
Resurrectionem Baptizati egressus ex aqua
qua adumbrat. In Die quoque Pentecostes
baptizare solemus, ut illorum salutem
consulatur, qui tempore Paschali baptizari
non potuerunt, quod forte morbo, vel
itineris, vel quacunque alia causa impedi-
rentur; nam Descensus Spiritus S. Resurre-
ctionis Salvatoris Nostri fructus est. S. Petrum
in Die Pentecostes tria millia Hominum
baptizasse, legimus. Ergo his duobus solum
Diebus S. Baptismus conferendus est, &
quidem inter ceteros Electis, postquam
exorcizati, examinati, jejuniis sanctificati,
& frequenti Catechizatione fuerint præparati.
Duobus hisce diebus tantum illi legitime baptizantur,
qui Sanitate, & Libertate fruuntur;
at vero emergente Necessitate casu, puta,
mortis periculo, urbis Obfensione, Persecutione,
metu naufragii, omni tempore baptizare licet.

c. 6. Ad argumentum, a Jesu Christi Baptismo sumptum, S. Leo primo notat, non esse extra dubium, an in Die Epiphaniæ baptizatus fuerit, sed solummodo dicit, non nullos hoc existimare; præterea Jesum Christum nihil aliud, quam S. Joannis Baptismum accepisse, idque factum, ut adimpleret omnem Justitiam, &

Exem.

Act. 2. 37.
c. 6.

c. 5.

c. 6.

Exemplum daret, ea ratione, qua circumcisus esset, & Cæremonias Legales observasset, sed Baptismum instituisse in Morte sua, per Aquam, quæ ex latere ejus cum Sanguine effluxit. Ut unitas Disciplinæ melius conservaretur, S. Leo tres ex Sicilia Episcopos singulis annis ad diem 29. Sept. Romam venire jubet, inter futuros uni ex duobus Conciliis, singulis annis juxta Canones celebrandis. Hanc Epistolam pertulerunt Episcopi Bacillus, & Paschasinus, quibus mandatum, ut deinde ad Papam referrent, an, quæ præcepisset, effectui data fuissent. Hæc Epistola duodecimo Kalendas Nov. Alipio, Calipio, & Ardaburo Consulibus, nempe 21. Octobr. anno 447. data est.

Initio anni superioris S. Leo ad Sencionem scripserat, aliosque Achaiaæ Metropolitans, sex enim numerabantur, hortatus, ut Episcopo Thessalonicensi obedirent. Gratum sibi accidisse edixerant, quod S. Leo Anastasium Thessalonicensem suum in Illyrico Vicarium constituisset, nihilominus ex his Metropolitanis aliquis sæpe illicite ordinaverat, & quod pejus, Civitati Thespiensi Episcopum dederat, virum omnibus ignotum. S. Leo omnes admonet, ut in Concilio Generali Illyrici compareant, quando vocati fuerint, nempe, ut duo, tresve Episcopi ex singulis Provinciis mittantur.

Sæculum V.
A. C. 447.

S. Leonis Epistola.

Leo ep. 13.

Sæculum V. tur. Declarat, Metropolitæ pro lubin
 A. C. 447. suo absque Cleri, & populi consensu Episc
 copum ordinandi potestatem non esse.
 Hæc Epistola octavo Idus Jan. Aetio
 & Symmacho Consulibus, id est, sexto
 Jan. anno 446. data.

§. XII.

*Procli obitus. Flavianus Episcopus
 Constantinopolitanus.*

Men. Græc. Proclus e vivis abiit 24. Octobr. anno
Niceph. Chr. 447. postquam in Cathedra Constans
Sup. XXVI tinopolitana annos tredecim, & Menses
 §. 30. tres sedisset. Successorem habuit Fla
 vianum Presbyterum, & ejusdem Eccle
 siæ Thesauri Custodem. Hæc Electio
 Chrysaphio, Evnucho, Cubiculariis Prae
 fecto, qui Flavianum oderat, displicuit.
 Is Imperatorem excitavit, ut a Flaviano
 Eulogias in grati animi signum pro Bene
 ficio Ordinationis suæ peteret; misit
 Flavianus panes candidos in Benedictionis
 signum. Chrysaphius, aliud Bene
 dictionis genus cogitans, misit, qui Episc
 copo dicerent, aurum a se expectari;
 respondit ipse, nullum sibi esse aurum, nisi
 si Sacra Vasa; Ecclesiæ vero Bona non
 sua esse, sed Dei, & sublevandæ pauperum
 inopiæ destinata. Exinde Chrysaphius
 propositum cepit, nihil intentatum
 relinquere, quo Flavianum Episcopali Sede

Niceph. hist.
 XIV. 47.
v. Garn. diff.
de lib. Theod.
 ad ep. 11.

de deiceret; cum vero sciret, Episcopi ^{Sæculum V.}
 fortunam favore Pulcheriæ, quæ tota ^{A. C. 447.}
 Auctoritate potiebatur, fulciri, visum si-
 bi, primas machinationes eo dirigendas,
 ut Fœmina ab Imperii Gubernaculo re-
 moveretur. Ergo Eudociæ, uxoris ejus
 opera usus, Imperatori persuasit, ut a
 Flaviano postularet, Pulcheriam Diaco-
 nissam ordinari. Imperator accersito E-
 piscopo, quid ab ipso peteret, secreto in-
 dicavit; offendit inexpectata postulatio
 Flavianum, sed presso in præsentia Im-
 peratoris dolore, deinde nemine conscio
 ad Pulcheriam scripsit, ut præsentiam
 suam ubique caute devitaret, ne facere
 cogeretur, quod sibi, & illi invisum
 foret. Intellexit Pulcheria, quid agere-
 tur, & ad Hebdomon se recepit. (*)
 Theodosius, & Eudocia Imperatrix im-
 patientissime tulerunt, quod Flavianus
 arcanum Pulcheriæ aperuisset. Hæc
 jurgiorum initia fuere.

§. XIII.

Theodoretus relegatur.

Ubi Theodoretus Ordinationem Fla- ^{Epist. II.}
 viani rescivit, eidem, data Epistola,
 gratu-

(*) Est Ecclesia. Quod pertinet ad Pulche-
 riam Diaconissam ordinandam, Tillemontius in
 Nota ad hunc locum multa affert, quibus pro-
 bare conatur, hoc factum non esse verosimile.

Sæculum V. gratulatus est, sperans, hunc Virum
 A. C. 447. Fautorem conciliaturum; quippe

Epist. 81. jam anni effluxerant, ex quo ab Imperatore ad suam Dioccesin Cyrensem redi-
 jussus erat, addito præcepto, ne ex-
 pedem efferret. Quo tempore id
 ctum, apparet ex Epistola ad Nomen
 Consulem, qui anno 445. Consulatus
 gessit. Relegationis causa fuit oratio
 quam Antiochiæ, post S. Cyrilli obitum
 Domno præsentem, pronuntiasse accu-

Conc. V. coll. 5. to. 5. p. 508. batur, & dixisse: *Nemo jam blasphemus
 compellitur. Ubi sunt illi, qui dicunt*

*Deum fuisse crucifixum; non Deus cruci-
 fixus est, (*) sed Jesus Christus, Homo
 Cessarunt lites; in Oriente, & Ægypto
 concordia viget, mortua est invidia,*

Ep. 79. 80. demque Hæresis conssepulta! Alter accu-
 sationis articulus erat, quod in Episco-
 pum Tyriensem ordinasset Comitem
 renæum, Bigamum, & qui in Concilio
 Ephesino summo fervore Nestorii partem
 defenderat. Tandem Theodoretus
 præterea arguebatur, quod frequentissi-
 mis Synodis, quas Antiochiæ cogebat,
 Ecclesiam turbaret, atque hanc unicam
 causam Epistola Imperatoris adducit. O-
 bedientem se præbuit Theodoretus, &
 Antiochia excessit, quin alicui valedice-
 ret, sciebat enim, quosdam esse, qui se
 retinere nitebantur.

(*) Quandoque bonus dormitat Homerus

Sæculum V.
A. C. 447.

At vero apud plures conquerebatur, famam suam denigrari, seque sine causa cognitione damnari. Hac super re ad Anatolium Patricium, Eutrechium Præfectum, Nomum Consulem, & Eusebium, Episcopum Ancyranum, Epistolas dedit, in quibus dicebat: *Non ideo queror, quod urbem Cyrum fastidiam; non hæc est causa, verissima loquor, charior mihi est Cyrus celeberrimis urbibus, quia hanc sortem a Deo accepi, hoc est ovile meum; illud vero mihi videtur intolerabile, quod ex ea gressum non efferendi necessitas mihi imposita sit. Ob id ipsum improborum crescit audacia, & minus dicto audientes experior.* Et alibi: *Omnes urbes Hæreticis, Gentilibus, Judæis patent; ego autem, dum pro Doctrina Evangelii pugno, omnibus proscribor.* At vero, prævis imbutus opinionibus dicor; ergo congregetur Synodus, Episcopis, & Magistratibus præsentibus mentem meam explicare liceat, & pronuntient Judices, quidnam Doctrinæ Apostolorum consentiat? Et inferius: *Nunquam meo arbitrio, nec sub Episcopo Theodoto, nec sub Joanne, nec sub Domno, Antiochiam ivi, sed quinquies, aut sexies vocatus, vix obedi, Canonum pœnis territus, quæ ad Synodum non venientibus intentantur.* In his duabus Epistolis dicit, se jam ab annis viginti quinque Episcopatum g-

Ep. 79. 80.
81. 82.

ep. 79.

ep. 81.

Sup. XXI.
S. 30.

Hist. Eccles. Tom. VI. Dd rere,

Sæculum V. rere, nec tanto tempore se quemquam
 A. C. 447. in Iudicium vocasse, nec a quoquam
 fuisse vocatum, nullum quoque Clericorum
 suorum coram aliquo Tribunali fuisse.
 Rursus in suam Defensionem congerit
 beneficia, quæ tam in spiritualibus quam
 in temporalibus Dicoecesi suæ exhibuit.

In Epistola ad Eusebium Ancyranum dicit: *Qui Hæresin Marcionis, aliorumque Docitarum renovant, irati, quod eorum errores aperte refutem, Imperatores imponere tentarunt, dicentes, me Hæreticum, & fingentes, me Dominum Nostrium Jesum Christum in duas partes dividere; sed non successit consiliis cum in Mandato, contra me edito, nulla hæresis mentio fiat.* Et infra: *Tantum abs me ab hac detestabili opinione, ut affligeret, quod aliquos ex Concilii Nicæni Patribus deprehenderim, qui, dum contra Arianos stilum acuerunt, in exprimensenda Divisione Humanitatis, & Divinitatis nimii sunt. Ne vero quis putet me hodie, compellente metu, ita loqui, quæ ante Concilium Ephesinum, & postea duodecim abhinc annis scripsi, legi sunt; nam per Dei Gratiam omnes Prophetas, Psalmos, & S. Paulum explicavi. Diu est, quod adversus Arianos, Macedonianos, Apollinaristas, & Marcionitas scripserim. Unum Librum Mysticum*

Theodore-
 tus.

alium de Providentia, alium de Quæstio- Sæculum V.
 nibus circa Magos, Vitam Sanctorum, & A. C. 447.
 plura alia composui; provoco ad accusa-
 tores meos, & Judices! ostendant, si pos-
 sint, aliquam opinionem, quam non e Sa-
 cra Scriptura protulerim.

§. XIV.

Theodoretæ Opera.

Primos Libros contra Hæreticos, quos
 hic Theodoretus memorat, non ha-
 bemus, nisi forte sub Nomine quorum-
 dam aliorum Auctorum lateant; Liber
 Mysticus quoque, & Responsiones de Ma-
 gis, nobis non supersunt, sed Commen-
 tarii in Prophetas, in Psalmos, & in S.
 Paulum extant. Vita Sanctorum est li-
 ber, dictus Philotheus, aliter Historia Re-
 ligiosa, complectens vitas triginta Ana-
 choretarum, quos Theodoretus viderat;
 initium a S. Jacobo Nisibiensi ducitur,
 & usque ad S. Dominam pervenitur.
 Præter illa opera, quæ Theodoretus in
 Epistola ad Eusebium recenset, jam tunc
 amplum de morbis Græcorum, id est, de
 Gentilium erroribus Tractatum elucu-
 braverat, in duodecim libros divisum;
 vastæ Eruditionis specimen Theodoretus
 in hoc Tractatu dedit, in quo ultra cen-
 tum Scriptorum veterum testimonia af-
 fert. In Cantica quoque Commenta-
 rium concinnavit.

v. Dissert.
Garn. p. 259.

to. 1. 2. 3.

to. 3.

to. 4.

D d 2

In

Sæculum V.

A.C. 447.

To. I. to. 4.

*Præf. in
Eran.**Dial. 2. p.*

101. 110.

Dial. 3. p.

167.

In hoc secessu, ad quem coactus receperat, scripsisse creditur suum Eranistum, aut Polymorphum, quos libros appellavit, quia credidit, errores in iis se oppugnatos, esse veterum Hæresum colluviem. Erat vero præcipuus error opinio dicentium, unicam in Jesu Christo dari Naturam; quos nempe nimis zelus contra Nestorianos in Hæresin oppositam agebat. Hoc opus in tres Dialogos dividitur; primo titulus est: *Immutabilis*; quia in eo Auctor demonstrat, Verbum, Carnem assumens, non fuisse mutatum. Secundum Nomen habet: *Inconfusus*, ubi probat, Incarnationem factam sine duarum Naturarum confusione. Tertium dixit: *Impassibile*. Inter Patres Orthodoxos citat Theophilum Alexandrinum, & S. Cyrillum, atque Patres Latinos æque ac Græcos sine crimine adducit. In fine varios Sylogismos subjunxit, ut rursus tria hæc vera esse asserat; Verbum Immutabile, commixtionis Impatiens, & Impassibile.

§. XV.

*Epistola Theodoretæ ad Dioscorum.**Ep. 87.*

Quos Theodoretus in dicto opere oppugnare aggreditur, erant, ut ipse improbat, obscuræ vitæ homines, qui solis sceleribus innotescere poterant; id congruit quibusdam Monachis in Oriente

riente, seu ut alibi dicit, quibusdam Cle-
 ricis ex Oſroene, qui, Alexandriam ve-
 nientes, Theodoretum inſimulabant,
 quod in Sermonibus Antiochiæ habitis
 Jeſum Chriſtum in duos Filios divide-
 ret. Eundem errorem Episcopis Ciliciæ
 tribuebant. Hac ſuper re Dioſcorus A-
 lexandrinus ad Domnum Antiochenum
 litteras dedit, quibus ſpeciatiſſime contra
 Theodoretum conqueritur. Is ad Dios-
 corum ſcripſit, ut ſe purgaret, atque in
 Innocentiæ teſtes adducit multa millia
 Auditorum, qui perorantem Antiochiæ
 auſcultaffent, dum quindecim, haud plu-
 res, accuſatores eſſent. *Docui, inquit:
 ſub Theodoto, beatæ memoriæ, ſex annis,
 annos tredecim ſub beato Joanne, qui me
 audiendo adeo delectabatur, ut, ſæpe exi-
 liens, manibus plauderet, jam ſub Sancto
 Episcopo Domno ſeptimus annus fuit, &
 uſque in hanc diem nullus Episcoporum,
 Clericorum nullus quidquam deprebendit,
 quod in meis orationibus argueret. An-
 nus Domni ſeptimus, Chriſti 447mus
 eſt.*

Theodoretus deinde ſanctè affirmat,
 velle ſe Patrum veſtigiis inſiſtere, & Fi-
 dem Nicænam conſervare. Fidem ſuam
 de Incarnatione explicat, quæ Catholi-
 ca eſt. Libros ſuos citat, in quibus Au-
 thoritatem Theophili, & S. Cyrilli ad-
 hibuit, quod Eraniftum denotat. Tum

Dd 3

sub-

Sæculum V.
A. C. 447.Ep. 83. ad
Dioſc.Sup. lib.
XXVI. §. 46

Sæculum V. subjungit: *Credo, te non ignorare, Cyrillum beatæ memoriæ sapius ad me litteras dedisse. Præterea, quando suos contra Julianum libros, atque Tractatum de Hirco emissario Antiochiam misit, Beatum Joannem Antiochenum rogavit, ut eos celeberrimis in Oriente Doctõribus ostenderet. Hos Joannes ad me misit, sine admiratione legi, quid sentirem Cyrillo perscripsi; respondit ipse, diligentiam meam, & affectum laudans. Hæc litteras servo. Theodoretus Epistola finem imponit adjecta hac Fidei Professione: Si quis non dicat, S. Virginem esse Matrem Dei, aut si dicat, Dominum Nostrum Jesum Christum esse purum Hominem, aut si Filium unicum, & Primum genitum ex omni Creatura in duos dividat, nulla ei in Jesu Christo spes sit!*

Ep. 84.

Ep. 85.

Scriptit simul Epistolam Circularem ad utriusque Ciliciæ Episcopos, qua edocet, quosdam existimare occasionem Calumniæ, in eos vulgatæ, inde originem ducere, quod pauculi inter ipsos Verbum Incarnatum in duas Personas dividant. Textus S. Scripturæ profert, expressissime Unitatem Personæ probantes; duos illos

(*) Hic Theodoretus pulcherrimum Protestantibus exemplum dat, Beatissimam Virginem omissa voce: *Sancta*, nude Mariam nominantibus. Et hoc ante duodecim Sæcula.

illos ex S. Paulo: *Unus Dominus Iesus Sæculum V. Christus.* Et iterum: *Unus Dominus, una Fides, unus Baptismus!* Et ex Evangelio: *Nemo ascendit in Cælum, quam qui de Cælo descendit, Filius Hominis, qui est in Cælo.* Et rursus: *Si ergo videritis Filium Hominis ascendentem, ubi erat prius.* Theodoretus Episcopus hortatur, ut eorum audaciam reprimant, qui vel ignorantia, vel contentionis vitio hanc Doctrinam impugnant; *Si tamen verum est, inquit: aliquos dari, qui impugnent, & non potius confictum mendacium sit.*

§. XVI.

Theodreti Epistola ad Flavianum.

Dioscorus non solum Epistolæ Theodreti nullam rationem habuit, sed etiam permisit, ut Accusatores ejus publice in Ecclesia Alexandrina ei Anathema dicerent; ipse e Sede sua exurgens, clamavit cum cœteris: *Anathema!* necdum satis; Episcopus Constantinopolim misit, qui Theodoretum, & Orientales Hæresis accusarent. Hinc Theodoretus per Epistolam, ad Flavianum datam, queritur in hunc modum: *Misi ad Dioscorum unum ex Presbyteris nostris cum litteris Synodalibus, quibus aperiebam, quod Paci sub Cyrillo, Beatæ Memorix, inita, insistamus, Ipsius Epistolam nobis probari,*

D d 4 nos-

Sæculum V. nosque magna veneratione, & obserua-
 A.C. 447. tia Epistolam S. Athanasii ad Epictetum,
 atque Fidem Nicænam, recipere. Porro
 ipsi Clerici, quos Dioscorus misit, jame-
 perti sciunt, neminem Episcoporum in O-
 riente opinionem fovere, Doctrinam Apo-
 stolicam contrariam. Tum ostendit, Ana-
 thema contra se injuria fuisse pronun-
 tiatum, quia Concilium Constantinopoli-
 tanum, Concilio Nicæno consentaneum,
 Provinciarum, & Jurisdictionis terminos
 posuisset, ita ut Episcopo Alexandrino
 unius Ægypti Regimen fuerit concedi-
 tum. *Is sepiissime, inquit, Auctoritatem
 Cathedræ, in qua S. Marcus sedit, ja-
 stat, quasi vero nesciret, Antiochenos to-
 nere Cathedram S. Petri, qui S. Marcus
 Magister fuit, Apostolorum primus, &
 Caput. (*)* Et deinde: *Istud vero sciam*
 oportet

(*) Hier flinget die Uebersetzung unsers Pro-
 testanten lächerlich. Diese 4. Zeilen giebt er also
 im 4ten Theil auf der 519. Seite. Er machet
 sich, saact er, ohne Aufhören mit dem Flei-
 sche des heil. Marcus groß; aber er weiß
 wohl, daß Antiochien das Fleisch des heil.
 Petrus hat, der der Meister des heil. Mar-
 cus, der erste, und oberste unter den Apo-
 steln war. La Chaire de Saint Marc, La Chai-
 re de Saint Pierre. Das ist; der Bischöfliche
 Stuhl des heil. Marcus, und des heil. Petrus
 übersetzet er: mit dem Fleische des heil. Mar-
 cus

oportet, Domine! ideo Dioscorum nobis impatientissime irasci, quod assensi fuimus Epistola Synodali, quam juxta Canones sub Proclo, felicitis memoriae, edidistis. Contra hanc bis querelas effudit, quasi jura Ecclesiae Antiochenae, & Alexandrinae prodidissimus. Hoc Synodalis Epistola Procli illa fuisse creditur, quae postmodum in Concilio Calcedonensi, cum causa Athanasii Episcopi Perhani in Syria moveretur, relata est. Dicebat Dioscorus, Orientales, hanc Epistolam recipiendo, admisisse Jurisdictionem Episcopi Constantinopolitani in Antiochenum, qui usque in illam diem inter mundi Episcopos tertius, & tantum Romano, & Alexandrino secundus fuisset.

Saeculum V.
A.C. 447.

v. Garn. ad
Epist. Theo.
86. Inf. L.
XXVIII.
n. 28.

§. XVII.

Legatio ex Syria Constantinopolim.

Domnus Episcopus Antiochenus, ut
D d 5 Theo-

cus, und, das fleisch des heil. Petrus. Ey, Ey! das sind grosse zween Böcke (um nur nach der Bayerischen Mundart zu reden, denn in der Sächsischen werden sie anders benamset) eines Uebersetzers, welcher sich getrauet in seinen seinen Anmerkungen die ganze Römische Katholische Kirche zu beschimpfen! Sie geben einen häßlichen Geruch von sich, und hätte der Uebersetzer von demjenigen, welcher seine Arbeit bezahlet, ein Trinkgeld verdient.

Sæculum V. Theodoretum, & omnes Episcopos O-
A. C. 447. rientales adversus calumnias Clericorum
 Osroenes, aliorumque, quibus Diosco-
 rus faciles aures præbuerat, defenderet,
 sua quoque ex Parte, Dioscori exemplum
 secutus, Episcopos Constantinopolim
Ep. 94. 101. misit. Episcopi Syriæ summa hyeme,
 nempe sub finem anni 447. profectio-
 nem exorsi sunt; his Theodoretus multas E-
 pistolas ferendas dedit, quippe hodieque
 viginti duas habemus, videlicet ad tre-
107. 108. 105. decim Proceres, quorum plerique Di-
106. 100. 101. gnitate Consulari fulserant, ad quosdam
ep. 88. 89. ex Clericis Constantinopolitanis, & ad
Ec. tres Episcopos, ad Flavianum Constanti-
 nopolitanum, cui Theodoretus per Epis-
 copos Delegatos alteram misit Epistolam,
104. ad Basilium Seleuciensem, tunc tempo-
102. ris Constantinopoli morantem, & ad Eu-
Ep. 109. sebi-um Ancyranum, apud quem Legatus
 in via divertendum erat. In Epistola ad
 Flavianum Theodoretus Doctrinam ex-
 plicat, & varias de Incarnatione Hære-
 ses notat. Simon, Basilides, Valentinus,
 Bardesanes, Marcion, & Manes, Jesum
 Christum tantum Deum agnoscunt, &
 Humanitatem tantum apparentem ei-
 dem attribuunt. Ariani dicunt, Verbum
 nihil assumpsisse, nisi corpus, cui anima
 loco fuit. Apollinaris dixit, Corpus as-
 sumpsisse animatum, sed non anima ratio-
 nali. Econtra Photinus, Marcellus An-
 cyra-

cyranus, & Paulus Samosatenus dicunt, Sæculum V. esse purum Hominem. Ergo istis S. Scripturæ loca, quæ Jesu Christi Divinitatem demonstrant, sunt obijcienda, illis vero, quæ Humanitatem probant.

§. XVIII.

Irenæus Tyriensis depositus.

Ep. IIC.

Inter hæc Theodoro Constantino nuntium affertur, ibi Mandatum Imperatoris editum, quo Irenæus, quem ipse Episcopum Tyri ordinaverat, deponi juberetur. Hac de re ad Dominum Antiochenum scripsit, causas adducens, ex quibus Ordinationis hujus valorem defendere oporteret. *Hunc Virum, inquit, ordinavi, quia omnes Phœnices Episcopi id decreverant, nam etiam Irenæi zelus, magni spiritus, charitas in pauperes, aliæque virtutes, mihi perspectæ erant. Ceterum, quod sciam, nunquam negavit, S. Virginem Matrem Dei appellare, aut ullam Fidei contrariam opinionem tenuit. Quod pertinet ad Bigamiam; exemplum Antecessorum nostrorum secutus sum. Alexander Antiochenus & Acacius Bereensis ordinarunt Diogenem Bigamum. Prayles Jerosolymitanus Dominum Cæsariensem Bigamum ordinavit. Proinde Proclus Constantinopolitanus, sicut etiam præcipui Episcopi ex Ponto, & ex Palæ-*

Sæculum V. Palæstina omnes hanc ordinationem
 A. C. 447. tam habuerunt.

Epist. 3.

Ubi primum Cæsarei mandati nu-
 tium ad Irenæum pervenit, mentem
 jus subiit cogitatio, ut discederet,
 Consilium Theodoretæ exquisivit. I-
 suavit, ut expectaret, donec abire cog-
 retur, & sponte Gregem suum non de-
 fereret. Consultatio hac Parabola erit
 involuta: *Judex impius duobus Marti-
 ribus optionem fecit, ut sacrificarent
 idolis, aut se in mare præcipitarent;
 primus præcipitavit semetipsum, secun-
 dus nec unum fecit, nec alterum, sed
 expectavit, donec accedente aliorum
 præcipitaretur; Theodoretus factum se-
 cundi probat.*

Irenæus de-
 positus.

*Conc. Eph.
 part. 3. c. 47.*

Edictum contra Irenæum executio-
 ni datum est; ipse depositus, & in ejus
 locum Photius Episcopus Tyriensis ordi-
 natus. Decretum de Irenæi Depositio-
 ne continetur in aliqua Theodosii Lega-
 in cujus initio omnes Porphyrii libri
 contra Religionem Christianam flammis
 tradi jubentur. Secundo Nestoriani,
 Episcopi sint, aut Clerici, Ecclesiis effi-
 ciantur, si Laici, excommunicentur; at-
 que omnibus Catholicis permissum sit,
 eosdem deferre. Libri, quorum opinio-
 nes Doctrinæ Concilii Nicæni, Concilii
 Ephesini, & S. Cyrilli consentanæ non
 sunt, comburantur, nemini, quisquis
 fue-

fuerit, sub pœna ultimi supplicii eos le-
gere, aut retinere liceat. Articulus hic A. C. 448.
Scripta Dioscori Tarsensis, & Theodori
Mopsuesteni respicere videtur. Tandem
lex ista præcipit, ut Irenæus, qui, Indi-
gnationem Imperatoris meritis, quod
Nestorianus esset, contra Canones fuis-
set ordinatus, Ecclesia Tyriensi pellatur,
& Patria sua non excedat, sed ibi sine
Nomine, & veste Episcopi quietus per-
maneat. Hæc Lex in Ecclesia Monacho-
rum Ægypti, vigesima tertia *Pharmou-*
tbi, Indictione prima, anno Diocletiani
164. nempe 18. Aprilis, anno 448. pro-
mulgata. Verum Photius jam Mense
Februario Episcopus Tyriensis erat.

§. XIX.

Acta contra Ibam.

Id apparet ex Actis in Conventu, qui
ibi in causa Ibæ, seu Ihibæ, Episcopi
Edeffeni, celebratus est. Rabbulæ Ibas
successerat, sed isti longe alia, quam An-
tecessori sententia. Nam Rabbula sem-
per S. Cyrillo, & Concilio Ephesino ad-
hæsit, Ibas vero ex Partibus Nestorii, & *Sup. Lib.*
Orientalium usque ad pacem, a Paulo *XXVI. §. 19*
Emeseno reductam, steterat. Clerico-
rum Ecclesiæ Edeffensæ divisi erant ani-
mi, multi Ibæ adversabantur; hos inter
numerabantur quatuor Presbyteri, quos,
sua sponte Episcopo infensos, etiam Ura-
nius,

Sæculum V. nius, Episcopus Imeriensis in Ofroen-
 A. C. 448. conspirante Eutyche, Monacho Con-
 stantinopolitano, Nestorianorum homo
 zelosissimo, stimulabat. Quatuor
 Conc. Calc. Presbyteri, Samuel, Cyrus, Eulogius, &
 aff. 9. p. 625. Maras, Libellos contra Ibam Domni
 Episcopo Antiocheno, tradiderunt. Do-
 mnus indicari iussit, ut se sisteret, se-
 quia tempus erat Quadragesimale, ut
 conjicere licet anno 446. Citationem
 post Festa Paschalia distulit, & Ibæ inte-
 rim mandavit, ut Excommunicationem
 quam in hos Presbyteros pronuntiave-
 rat, solveret. Ibas Domni Judicio se
 submitit, qui occasione Festi Excommu-
 nicatos liberavit, ea conditione, ne An-
 tiochia sub poena Depositionis, antequam
 causa fuisset judicata, discederent. Hoc
 non obstante Samuel, & Cyrus discesse-
 runt, antequam Ibas Antiochiam venis-
 set, & profecti sunt Constantinopolim
 soli Maras, & Eulogius manserunt.

p. 645. Domnus frequentem Synodum ce-
 lebravit Antiochiæ, cui Uranius Imerien-
 sis adfuit. Libelli adversus Ibam iusti
 sunt prælegi, cumque quatuor Acto-
 rum nomina præferrent, & duo tantum
 adstarent, interrogavit Concilium, ubi
 cæteri duo essent; responderunt, eos
 discessisse, & addiderunt: *Audivimus
 ipsos Constantinopolim abiisse.* Eos Con-
 cilium contumaces pronuntiavit, atque
 idcirco

p. 641.

idcirco pœnam Depositionis incurrisse. Sæculum V. A. C. 448.
 Uranius cum Presbyteris Eulogio, & Mara, aliisque Ibæ accusatoribus Constantinopolim se contulerunt, junxeruntque se Samueli, & Cyro; tum oblato Imperatori libello supplice, alios Judices Loco Domni, qui suspectus esse mereretur, petierunt; & obtinuerunt etiam litteras, quibus ipsi Uranio, cum Photio, Episcopo Tyriensi, & Eustathio, Episcopo Berytensi demandabatur, ut de Actione, quam contra Ibam Samuel, Cyrus, Maras, & Eulogius movebant, cognoscerent. Conc. Calc. Act. 9. p. 628.
 Hujus Edicti Bajulus fuit Damascius, Tribunus, & Imperatori ab Epistolis, idque ipsi speciatim septimo Kalendarum Nov. Constantinopoli, nempe 26. Octobr. mandatum. Si bene conjicio, annus 447. fuit. Damascius Episcopum Uranium, Diaconum unum Constantinopolitanum, cui nomen Eulogius, ab Episcopo Flaviano missum, Delatores Ibæ, scilicet quatuor illos ex Mesopotamia Presbyteros, & aliquot Monachos, secum adduxit.

p. 637.

§. XX.

Arbitrium Tyriense.

Ubi Tyrum pervenerunt, Photius, & Eustathius Imperatoris mandatum receperunt, protuleruntque Ibæ Adversarii plura accusationis capita, cœteris ve-

ro

Sæculum V.
A. C. 448.

ro gravior erat articulus contra fidei
Quippe affirmabant, Ibam esse Nesto-
rianum, atque publice in Ecclesia dixisse
*Non invideo Jesu Christo, quod factus
fuerit Deus*; id autem Ibas se dixisse
juramento negabat, & coram testibus
se esse Catholicum. Actores tres
non plures, testes producebant, quos
Ibas, quia cum ipsis habitabant, recula-
bat; obstrepentes, & motus non absque
populi scandalo cientes, Photius urbe
exire jussit, cumque in eorum accusatio-
nibus solidum fundamentum non per-
spicerent, ipse, & Eustathius, deposita ju-
dicis, Persona, Arbitros se præbuerunt,
& permoverunt Partes, ut transactio-
nem inirent, cujus Acta quinto Kales-
das Martii, Zenone, & Posthumiano
Consulibus, Indictione prima, juxta Ma-
cedones anno Alexandri 574. decima Fe-
ritii, id est, 25. Febr. anno 448. conscri-
pta sunt.

p. 268.

In hac Transactione dicitur Ibas For-
mulam Fidei tradidisse, sua manu scri-
ptam, in qua promisisset, in orationibus
suis ad populum nihil dicturum, quod
Orthodoxorum Doctrinæ conforme non
esset, seque claris verbis Nestorium,
cum omnibus illis, qui ejus Sermones,
aut libros legunt, anathematizaturum.
Ipsam etiam declarasse, quod Fides sua
conformis sit litteris Reconciliationis

inter

inter Joannem Antiochenum, & S. Cyril-
 lum, Auctore Paulo Emeseno, initæ; A. C. 448.
 quod omnia Decreta Concilii Ephesini,
 tanquam Congregationis, quam Spiritus
 S. rexisset, recipiat, atque hoc Con-
 cilium Nicæno æquale sine ullo discrimi-
 ne æstimet. Præterea Ibam promississe,
 omnia, quæ facta essent, se oblivioni tra-
 diturum & impostero Delatores suos
 filiorum loco habiturum, sicut econtra
 etiam ipsi spondissent, se Ecclesiam cum
 Iba adituros, atque honorem Patri debi-
 tum, amoremque exhibituros. Quod si
 tempore futuro crediderit, ex merito in
 Samuelem, Cyrum, Maram, aut Eulo-
 gium severius animadvertendum, non suo
 solum arbitrio puniat, sed Concilium
 Domni Archiepiscopi adhibeat. De-
 mum, quia Ibas inculpabatur, quod red-
 ditus, & oblationes, Ecclesiæ factas, in
 usus illicitos converteret, condixit, se
 consuetudinem Ecclesiæ Antiochenæ se-
 cuturum, & Ecclesiæ suæ Bona œcono-
 mis, quos ex Clericis deligeret, admini-
 stranda relicturum. Cum in has condi-
 tiones Pars utraque consensisset, Ibas, &
 quatuor Presbyteri in Ecclesia Cathedrali
 Tyriensi simul Sacra Dona acceperunt.

p. 637.

Nihilominus, ista Reconciliatione
 contempta, illi ipsi Presbyteri, novam A-
 ctionem in Ibam moliti sunt; Reorum e-
 tiam numerum auxerunt, dum simul cum

Hist. Eccles. Tom. VI.

E e Iba

Sæculum V. Iba Danielelem, Episcopum Carrensem, E-
A C. 448. jus Nepotem, & Joannem Episcopum
 Battensem accusarunt. Quatuor Pres-
 byteris quinque novi Accusatores, Albe-
 nius, Joannes, Anatolius, Cajumas, &
 Abib, omnes Clerici, se junxerunt; Con-
 stantinopolim delati, Imperatorem Theo-
 dosium adierunt, & Flavianum Episco-
 pum, qui hujus rei Judicium iisdem E-
 piscopis, quibus prima vice commissum
 fuerat, mandavit, scilicet Photio Tyrien-
 si, Eustathio Berytensi, & Uranio Hyme-
 riensi; hujus enim rei testes sunt ipsius
 litteræ, quas Eulogio, Constantinopoli-
 tano Diacono, ferendas dedit; Impera-
 tor quoque suas Epistolas expediri iussit,
 id ipsum præcipiens; atque iterum, sicut
 antea, Tribuno Damascio curam deman-
 davit, ut imperata exequeretur. (*)

§. XXI.

Judicium Berytense.

Conc. Calced. act. 10. p. 637. Verum hac altera vice Conventum Be-
 ryti, prima Die Sept. eodem anno
 448. egerunt. Aderant tres Judices, Da-
 mascius

(*) Consentio hic Anonymo I. animadver-
 tenti, hæc non solius Imperatoris arbitrio facta,
 & adducenti ex Actis Verba: *Santissimo Archie-
 piscopo nostro Flaviano decernente cum Reli-
 giosissimo, & Christi amante Imperatore nostro,
 & præcipiente apud Vestram Sanctitatem, ut
 quæ nostra sunt, exerceri. &c.*

mascius Tribunus, tres Episcopi delati, & ^{Sæculum V.} novem Accusatores. ^{A.C. 448.} Judices, ut ante omnia de Partium Conditione, & meritis constaret, Ibas interrogant, quidnam in Concilio Antiocheno actum fuerit. Tum Samuel, unus ex Actoribus, ait: *Rogamus, ut quæ dicuntur, Episcopo Uranio lingua Syriaca explicentur, ea enim, quæ Archiepiscopus Domnus in causa nostra ad Archiepiscopum Flavianum scripsit, ipsi notissima sunt, quia tunc Constantinopoli versabatur.* Ergo Uranio datus est Interpres, cui nomen Maras. Nempe Græce loquebantur, cujus linguæ Uranius, utpote ex Mesopotamia, ignarus erat. Ibas, ad interrogationem Judicum respondens, narravit, quæ Antiochiæ acta fuerant, & quia duo ex ejus Accusatoribus discesserant, Acta Concilii, quæ ipsi in manibus erant, lecta fuere.

His auditis Libellus Accusationis, pridie traditus, prælegi jubetur. Accusatores, interrogati, declarant, se prælectis insistere. Accusationis capita, numero decem, & octo lecta fuere contra Ibas; verum ad tria principaliora cætera reduci poterant; nempe esse Nestorianum, *Art. II. 45.* & S. Cyrillum ab ipso pro Hæretico haberi. Quod plures indignos ordinasset, & inter alios Danielelem, Nepotem suum, quem Episcopum constituisset in quadam

Sæculum V. Paganorum civitate, ubi optimæ vitæ
 A. C. 448. & exempli Pastor fuisset necessarius, non

obstante, quod Daniel juvenis esset tur-
 bulentus, & in omnem licentiam effusus.

3.

1. 2. 7. 8.

9. 13.

Quod sordida avaritia laboraret, pecu-
 niam ab ordinandis extorqueret, reddi-
 tibus Ecclesiæ, & Benefactorum Dona-
 tionibus abuteretur, ut Nepotem, & pro-
 pinquos suos locupletaret. Daniel accu-
 sabatur, quod mulierem Edeffenam, cui
 nomen Challosa, maritum habentem, de-
 periret, quam in variis profectioibus

6.

itineris sociam circumduceret, eamque
 raptis Ecclesiæ Bonis ditasset, ita ut fa-
 mina, antea pauperrima, jam uni ducen-
 tos, alteri trecentos aureos mutuos da-
 ret; Eidem mulieri, & liberis ejus Da-

14.

16.

18.

nielem condito testamento Bona sua, quæ
 haberet ingentia, destinasse; eidem quo-
 que Hæreditatem cujusdam Diaconi divi-
 tis, & Sylvas, ad Ecclesiæ proprietatem
 pertinentes, donasse. Præterea idem Da-
 niel accusatione notabatur, quod vitæ
 suæ dissolutæ Sodales ordinaret, & donis
 acceptis, Idololatriæ reos absolveret.

p. 657.

Dixerunt Judices, Initium faciendum
 esse ab Articulo de Fide, tanquam cæte-
 ris graviore; tunc dixit Maras de Iba:
*dixit in quodam Sermone; non invidio
 Jesu Christo, quod Deus factus sit, nam
 sicut ipse, ita etiam ego Deus factus sum.*
 Episcopi interrogarunt Ibam, an hoc di-
 xisset;

xisset; respondit: *Anathema illi, quis- Sæculum V
quis dixerit! Anathema etiam hujus Ca- A. C. 448.*
lumnia Auctori! ego vero non dixi, aver-
tat Deus! Samuel dixit: habemus hic
testes, quod dixerit; rogamus, ut eos vo-
cari jubeatis, & proprio ore pronuntient,
an non hæc verba loquentem audierint.
Ibas dixit: malle[m] millies mori, quam hæc
verba dicere; propitius sit mihi Deus, ne
vel sola hujus Blasphemie cogitatio in men-
tem veniat? Episcopi dixerunt: an affir-
matis, Ibam hæc in Ecclesia dixisse? Sa-
muel dixit: mos est Ecclesie, ut Episco-
pus in Vigilia, vel Die Paschæ sua manu
Clericis munuscula distribuatur, & antequam
det, brevem sermonem instituat; hac
occasione præsentibus Clericis omnibus illa
verba edixit. Probamus per testimonium
causa Ibæ.
aliquorum, qui adsunt, & dicentem audie-
runt. Episcopi: quantum abiit tempus, ex
quo hæc ipsum dixisse affirmatis? Samuel
respondit: plusquam triennium abiit; di-
xit etiam alia, & probabimus, si jubeatis.

Episcopi dixerunt: *Quinam sunt ve-*
stri testes? Samuel: tres hic præsto sunt,
si autem jubeatis, aliorum nomina trade-
mus, & accersemus. Ibas: Clerici nostri
plus minus ducenti sunt; hi omnes testi-
monium dederunt, an Orthodoxus sim, vel
Hæreticus, & quid hac super quaestione de
me sentiant, ad Archiepiscopum Domnum,
& ad vestram Pietatem scripserunt. Ve-

Sæculum V. *strum jam est examinare, an ipforum te-*
 A. C. 448. *stimonium consentaneum sit illi, quod fe-*
 runt tres isti, qui cum meis Accusatori-
 bus Constantinopolim ierunt, & adhuc
 cum ipsis versantur. Samuel dixit: no-
 bis convenit probare, non autem Episcopo
 Ibae; nam non factum non probatur. Epis-
 copi: *Testes vestros nominate!* Samuel:
testes sunt David, Diaconus, qui fuit ara-
rri Custos. Maras, Diaconus, qui Sancti
Ephrem scripta prælegit, vir inter Syros
doctissimus. Ibas: Maras cum ipsis An-
tiocbiae fuit, cum ipsis Libellum tradidit,
cum ipsis Constantinopolim ierit, atque ut
veritatem edicamus, excommunicatus est,
non a me, sed ab Archidiacono suo, quod
quemdam Presbyterum ludibrio habuerit;
cumque eum viderent aliunde irritatum,
socium ad me accusandum adsciverunt. Di-
 655. *xerunt Episcopi, cum Blasphemia, ut Ac-*
cusatores affirmarent, in Aula Episcopa-
li, toto Clero præsentem, fuisset prolata,
Testes deesse non posse. Ad hoc Maras
respondit; plerosque Reverentia, & me-
tu Ibae cohiberi, ne veritatem eloqueren-
tur. At Episcopis hæc responsio non
placuit, dixeruntque: Testimonium trium
Testium, quos adducitis, non recipimus,
ea maxime de causa, quod eos Episcopus
Ibas suspectos habeat.

Deinde Ibam rursus interrogant, an
 657. ea, quæ objicerentur, dixisset; respon-
 dit

dit Ibas: *Non dixi. Et illum anathematizo, quisquis dixit. Non puto tantam vel Dæmonis esse nequitiam, ut hæc dicere queat!* Maras dixit: *an non Beatum Cyrillum Hæreticum appellasti? profecto, dixit Ibas: non recordor dixisse; si autem appellavi, tunc fuerit factum, quando eum Concilium Orientis ut Hæreticum anathematizavit; Exemplum mei Patriarchæ secutus sum.* Maras subjunxit: *an non dixisti, te eum, nisi Articulos suos anathematizasset, ad Communionem non fuisse recepturum?* Ibas: *dixi, nisi mentem suam explicasset, nec Patres Concilii Orientis, nec me ipsum Cyrillum fuisse recepturos.* Episcopi ad Accusatores dixerunt: *Edicite, an probare possitis, quod Cyrillum post Reconciliationem cum Joanne Hæreticum appellaverit.* Ibas: *tantum abest, ut eum, postquam Articulos suos exposuit, anathematizaverim, ut potius ipsius Epistolas acceperim, & meas miserim, denique in Communionem cum ipso vixerim.* Episcopi: *probate, quod post obitum Beati Cyrilli eundem Ibas Episcopus Hæreticum appellaverit!* Maras: *probamus; tuncque quamdam Epistolam Ibæ ad Persam, Christianum, cui nomen Maris, datam legi petiit.*

Sæculum V.
A.C. 448.

p. 660.

Sæculum V.
A.C. 448.

§. XXII.

Epistola Ibas ad Marim.

In hac Epistola tota Historia Schismati inter Nestorium, & S. Cyrillum referebatur. Ibas S. Cyrillum arguebat, quod in Hæresin Apollinaris prolapsus esset, dicebatque, Ejusdem duodecim Articulos impiis opinionibus esse plenos. Tum ea recenserebat, quæ in Concilio Ephesino acta fuerant, semper S. Cyrillo adversus, & Partibus Orientalium favens. In Rabulam, Antecessorem suum, vehementius invehebatur, quamvis non nominaret, & Tyrannum dicebat, qui non solum vivos, sed etiam mortuos fuisset persecutus, præsertim Theodorum Mopsuestenum, cui publice in Ecclesia Anathema dixisset. Tandem Joannem Antiochenum, & S. Cyrillum, conciliante Paulo Emeseno, in Gratiam rediisse, narrabat, cujus Facti Acta mittebat ad Marim, & subjungebat: *Cessarunt lites, & Schisma, in pace sicut ante hæc jurgia est Ecclesia. Id ex his Actis cognosces. Bonum nuntium omnibus communicabis. Murus Divisionis ablatus est. Confusi sunt, quorum insolentia vivos, mortuosque lacebatur; jam de propria defensione solliciti esse coguntur, & Doctrinam priori contrariam prædicare; nemo enim amplius est, qui affirmare audeat, unam esse Divinitatis,*
Huma-

Humanitatisque Naturam, sed omnes fa- Sæculum V.
A. C. 448.
tentur, quod Templum, & qui in eo habi-
tat, sit unicus Filius JEsus Christus. Hæc
illa est Ibas celeberrima ad Marim Epi-
stola.

Ibas econtra petiit, ut legi juberetur
Epistola, Nomine totius Cleri Edesseni in
suam Defensionem scripta, & ad ambos
Episcopos, Judices, Photium, & Eusta-
thium data. In ea ponebatur Blasphemia, p. 668.
cujus Ibas accusabatur, sed sancte
affirmabant, nunquam se talia ab ipso,
vel quocunque alio proferri audivisse.
Claudebatur Epistola in hunc modum:
Suppliciter rogamus, ut quantocius Epis-
copum nostrum ad nos dimittatis, quia
appropinquant Festa Paschalia, quo tem-
pore ipsius præsentia catechizandis, &
baptizandis Neophytis est necessaria. Ex
his dispicimus, hanc Epistolam ad Conventum
Tyriensem fuisse scriptam. Clerici
sexaginta, & unus, nempe Presbyteri tre-
decim, Diaconi triginta sex, Subdiaconi
undecim, & unus Lector signum appo-
suerant. De pluribus notatur, quod Sy-
riace subscripserint, unde liquet, utrius-
que Sermonis tam Græci, quam Syriaci
in hac Ecclesia usum fuisse. Lecto hoc
Testimonio, & cæteris omnibus collatis,
Ibas absolutus est, & Berythum missus.
At istorum Actorum ultima desiderantur.

Sæculum V.
A.C. 448.

§. XXIII.

Initia Eutyichis.

Eutyches, qui, consentiente Uranio, contra Ibam egerat, novæ Hæresis Caput, Nestorii Errori directe oppositæ, evasit. Presbyter erat, & Monasterii trecentorum Monachorum prope Constantinopolim Abbas. Nemo isto homine unquam Nestorio magis infensus fuit.

Lib. brev. c. ab amicis S. Cyrilli inter viros illos, qui ad defendendam Fidem idonei essent, accessus. Hoc ipso anno, S. Leo Papa, acceptis ab ipso litteris, quibus significabat Nestorianos novis viribus resurgere, rescripsit, zelum ejus laudavit, & ut animo constanti esset, excitavit. S. Leonis epistola prima Junii, Posthumiano, & Zenone Consulibus, id est, anno 448. data est. Verum Nestoriani, quibus Eutyches irascebatur, revera erant Catholici, quod ex Epistola Synodali Domni Antiocheni, ad Imperatorem Theodosium data, apparet, in illa Eutychem accusat, quod Hæresim Apollinarianam reducat, dicendo, Divinitatem Filii Dei, & Humanitatem ejus unam esse Naturam, dumque passionem Divinitati tribuit. Queritur etiam, quod Diodorum Tarsensem, & Theodorum Mopsuestenum anathematizaret, viros, qui adversus Apollinarianam fidei Defensores extitissent.

2. Coll. Lup. c. 203. Sup. XXVI. §. 20. Leo Ep. 19. al. 6.

Facund. VIII. c. 5.

Euse-

Eusebius, Episcopus Doryleensis in Phrygia, inter zelosissimos Nestorii Adversarios numerabatur; idem is est, qui Constantinopoli, cum adhuc Laicus esset, & Causidicus forensis, an. 429. contra eundem Libellum vulgavit. Cum ejusdem Sententiæ esset, ac Eutyches, inde inter ambos arcta necessitudo nata; at tandem ex continuis colloquiis agnovit Eusebius, Eutychem in hac quæstione nimium dicere, & in alterum extremum, scilicet in Hæresin oppositam, incidere. Diu amicum ad saniores mentem reducere omni studio conatus est, sed cum jam constaret, esse obstinatum, non modo amicitia renuntiavit, sed & vices Actoris in eum suscepit. Occasione usus est congregati Concilii triginta Episcoporum, qui, Constantinopoli ob causas alias commorantes, conventum agebant, ut litem inter Florentium Episcopum Sardanensem, Ludia Metropolitam, & duos ex eadem Provincia Episcopos, exortam componerent.

§. XXIV.

Concilium Constantinopolitanum. Sessio prima & secunda.

Ergo sexto Idus Nov. Zenone, & Posthumiano Consulibus, id est, octava Nov. anno 448. Patribus in Aula Consiliorum Ecclesiæ Cathedralis Constantinopolitanæ

Sæculum V.
A. C. 448.

Sup. XXV.
§. 2.

Sæculum V.
A. C. 448.

XXX. quæ

politanae congregatis, quibus Flavians præerat, postquam causa Lydiorum esset finita, Eusebius Doryleensis, unus ex tribus præsentibus, de Sede sua surrexit, & Concilio Libellum obtulit, Patres obtestans, ut legeretur, & Actis inferretur. Igitur Flavianus hunc Libellum Asterio, Presbytero, & Nestorio legi iussit. In eo Indicium fiebat, Eutychem non cessare Blasphemias in Jesum Christum proferre, de Clericis contemptim loqui, & seipsum, Eusebium, accusare, quod Hæreticus esset; hinc rogabat Concilium, ut Eutyches vocaretur, ad istam Accusationem responsurus. Flavianus dixit: *miror ejusmodi Accusationem in Eutychem cadere; ne graverit ipsum adire, & colloqui, si revera depravaveris, Doctrinam ejus sanam non esset, tunc ipsum Concilium accerses, ut se defendat.* Eusebius respondit: *ante hac erant Eutychi amicitia conjunctissimus, hac sepe per quæstione non semel modo, aut bis deservimus, sed sæpius; monui, meliora dicui, ipse autem propositiones, veræ Fidei contrarias, eloqui non cessavit. Quæ dico, per plures testes, præsentis, & qui loquentem audierunt, probare possum. Ergo adjuro vos, ut hominem vocetis, nam multos pervertit.* Flavianus: *etiam hac voce laboris te non pigeat! vade ad ejus Monasterium, & colloquere, ne novæ in Ecclesia*

turba

turba excitentur. Eusebius: *postquam* ^{Sæculum V.}
jam toties accessi & non persuasi, iterum ^{A. C. 448.}
accedere, & ejus Blasphemias audire non
possum. Cum igitur Concilium videret,
 ipsum in Accusatione perseverare, jussit,
 ut acciperetur Libellus, ad Acta referretur,
 & Eutyches citaretur per Joannem
 Presbyterum, & Defensorem, cum So-
 cio, Andrea Diacono, qui ipsi Libellum
 prælegerent, & monerent, ut, se defen-
 surus, in Concilium veniret.

Cum dies sex præteriiissent, duodeci- ^{p. 155.}
 ma Nov. Eusebio Doryleensi postulante,
 præcipuæ duæ S. Cyrilli de Incarnatio-
 ne Epistolæ lectæ sunt. Prima data
 erat ad Nestorium, & in Concilio Ephe-
 sino approbata; altera ad Joannem An-
 tiochenum, ineundæ pacis causa, directa.
 His recitatis, Eusebius declaravit, hanc ^{p. 175.}
 suam quoque esse Fidem, & his Argumen-
 tis se Adversarios mendacii velle convin-
 cere; rogabatque Patres, ut declararent,
 se eidem Fidei subscribere. Flavianus
 dixit, se firmissima Fide tenere, Jesum
 Christum esse Deum perfectum, ex Ani-
 ma Rationali, & Corpore compositum,
 Consubstantialem Patri suo secundum
 Divinitatem, & Matri suæ secundum Hu-
 manitatem; atque ex duabus Naturis,
 in una Hypostasi, & Persona unitis, post
 Incarnationem unum solum Jesum Chri-
 stum resultare. Tum Episcopos singulos,
 ut

- Sæculum V. ut suam quisque sententiam aperiret, vitavit; & singuli, quid crederent, a eundem sensum, quamvis aliis verbis, explicarunt; nempe Basilus Seleuciensis ex Isauria, Seleucus Amasiensis ex Ponto, Saturninus Marcianopolitanus ex Asia; Hi tres erant Metropolitæ. Julia 185. nus, Episcopus in Insula Co, a S. Leone Papa ad tractanda Constantinopoli Ecclesiæ Romanæ Negotia Delegatus, & ceteri, numero septendecim. Tum Eusebius Doryleensis dixit: *Aliqui ex Episcopis, qui in hac urbe morantur, non ab sunt, vel quod morbo impediuntur, ut quod ad Concilium vocati non sint; bipeto, ut vocentur.* Ut id fiat, Archiepiscopus Flavianus iussit.

§. XXV.

Sessio tertia. Eutyches citatur.

Sessio tertia in eodem loco, die Lunæ decima quinta Novembris celebrata. Eusebius Doryleensis petiit, ut illi, qui ad Eutychem missi fuerant, quid actum sit, referrent. Flavianus Notariis præcepit, ut dicerent, quinam missi fuissent; Notarii dixerunt, missos fuisse Joannem Presbyterum, & Defensorem, & Andream Diaconum, eosque esse præsentem. Tunc in medium prodire iussi sunt, & Joannes Presbyter dixit: *Ubi ad Monasterium Eutychebis Abbatis pervenimus, Libellum ei præ-*

prælegimus, & descriptum Exemplar de-
 dimus, quis Accusator esset, ediximus,
 ipsumque citari, ut coram vobis se sistat,
 denunciavimus. Sed venire recusat, di-
 cens, sibi ipsi ab initio Professionis Mona-
 sticæ legem posuisse, ne unquam egrede-
 retur, sed in suo Monasterio, tanquam in
 aliquo Sepulchri genere, permaneret. Id
 vero, ut vobis aperiremus, rogavit; Epis-
 copum Eusebium a multo tempore suum
 esse inimicum, seque ideo solum accusasse,
 ut injuriam inferret. Se quidem Exposi-
 tionibus Fidei Patrum Conciliorum Nica-
 ni, & Epbesini subscribere paratum, si ve-
 ro in aliquo loquendi modo balucinati fu-
 issent, id se nec reprehendere velle, nec re-
 cipere, sed soli Scripturæ operam dare,
 quod securius, quam expositiones Patrum,
 veritatem edoceat. (*) Se post Incarna-
 tionem unicam Dei Incarnati Naturam
 adorare. Tum Commentarium e sinu
 protractum, & similia continentem, le-
 gebat. Adjunxit: calumniati sunt me,
 dicentes, a me affirmari, Verbum Carnem
 suam de Cælo attulisse; innocens sum. At
 vero Dominum Nostrum Jesum Christum
 ex duabus Naturis, secundum Hypostasim
 unitis esse compositum, ex Patrum Expli-
 cationibus non didici, nec Doctrinam istam
 recipio, etsi quis mihi talia prælegeret,
 quia

Sæculum V.
 A.C. 448.

(*) Infallibilis Hæreticorum Nota!

Sæculum V.
A. C. 448.

quia Sacra Scriptura Patrum Doctrina meliores sunt. Attamen confiteor, illum qui natus est ex Maria Virgine, esse perfectum Deum, & perfectum Hominem, non autem Carnem habere, nostræ Consubstantialem. Andreas Diaconus edixit se quoque Eutychem, hæc omnia dicentem, audivisse. Et quia Joannes Presbyter dicebat, etiam Basilii Seleucienensis Diaconum colloquentibus adstitisse, Flavianus hunc quoque interrogavit, quod

p. 195. eadem se audivisse testatus est. Eusebius Doryleensis petiit, ut Eutyches iterum citaretur. Flavianus dixit: Deus det, ut veniat, & errorem suum agnoscat. Itaque Presbyteri Mamas, & Theophilus eant, secundo vocent, & nostram Epistolam, qua citatur, tradant. Prius lecta est, & annotatum, esse secun-

p. 198. dam Citationem. Dum reditus duorum Presbyterorum, ad Eutychem missorum expectatur, Concilii jussu expositiones Patrum in Fidem legebantur; tunc Eusebius Doryleensis assurgens, dixit: meam pervenit notitiam, quod Eutychem unum Tomum ad Monasteria miserit, qui Monachos ad Seditionem excitet; peto, ut Presbyter ex HEBDOMON, qui præsens est, dicat, quid rei sit. Flavianus Presbyter

(*) In una Natura perfectus Deus, & perfectus Homo. Qualis Theologia!

rum prodire iussit, & interrogavit: *quomodo vocaris?* Ipse respondit: *Abraham.* Sæculum V.
A.C. 448.

Flavianus: *quem gradum tenes?* Abraham: *Presbyter sum in HEBDOMON, & Tue Sanctitati subiectus.* Flavianus: *an id tibi notum, quod modo Eusebius Episcopus edixit?* Abraham: *notum mihi est; Manuel Presbyter, & Abbas, misit me ad Presbyterum Asterium, ut Sanctitati tue indicaretur, missum sibi ab Eutyche Tomum, Materiam de Fide tractantem, ipsumque a se petiisse, ut subscriberet.* Eusebius Doryleensis petiit, ut ad alia etiam Monasteria mitterentur, qui exquirent, an Eutyches suum Tomum ipsis communicasset. Annuit Flavianus, & dixit: *Presbyter Petrus, & Diaconus* P. 199.

Patricius, ad Monasteria Civitatis se conferent; Presbyter Retorius, & Diaconus Eutropius, ad Monasteria, quæ sunt in Sicai; Presbyteri Paulus, & Joannes, ad Monasteria Calcedonensia ibunt. Cand. C. P.
c. 22. p. 67.

Sicai Civitatis Constantinopolitanæ suburbium erat, ita dictum, quod multæ ficus ibi viderentur. Hodie suburbium istud Pera appellatur. Acta Concilii Constanti-
nopolitani.

Dum hæc Flavianus loquitur, Aetius Diaconus, & Notarius, dixit, Presbyteros Mamam, & Theophilum rediisse. Jubeat Flavianus, ut, quid egissent, referrent; tum Mamas dixit: *cum Limen Monasterii Eutychebis attigissemus, sub porta* Hist. Eccles. Tom. VI. Ff vidi-

Sæculum V. vidimus Monachos, & cum ipsis intran-
 tes, diximus: monete Archimandritam
 habemus mandata ab Archiepiscopo, & in
 A C. 448. to Concilio, quæ indicare necesse est; di-
 xerunt: Archimandrita egrotat, vosque
 ad conspectum admittere non potest; quid
 velitis, nobis edicite! diximus: ea, quæ
 afferremus, nemini nisi Archimandrita
 nuntiari oportere, & habere Citatio-
 nem scriptam; ingressi sunt, & cum Mo-
 nacho, cui Nomen Eleusinius, redeuntes,
 dixerunt: Hunc Archimandrita mitti,
 vestra mandata suo Nomine excepturum.
 Diximus: si ipse audire, & recipere nos
 non vult, tantum edicite, tunc vidimus
 turbatos, in aures sibi invicem aliqua in-
 susurrantes, & murmurantes, quod Cita-
 tio scripta afferretur. Diximus: quid
 turbamini? dicimus vobis hujus Citatio-
 nis Summam; Concilium secundo ipsum
 vocat, ut veniat, & ad accusationem Epi-
 scopi Eusebii respondeat. Tunc ingressi
 sunt, & nos quoque admiserunt; Citatio-
 nem Eutyebi tradidimus; hanc coram no-
 bis prælegi iussit, dixitque: Legem mihi-
 metipsi imposui, ut vivus Monasterio non
 egrederer, donec cogente fato efferrer.
 Vident Concilii Patres, quod Senex sim, &
 fractis viribus; facere possunt, quod lube-
 bit; tantum rogo, ne quis ad indicandam
 tertiam Citationem veniat; factum puto.
 Urgebat, ut Chartam deferendam accipe-
 remus;

p. 202.

remus; sed recusavimus, dicentes: si habes quæ ad Concilium dicas, ipse veni, & loquere. Lectionem etiam hujus Scripturæ audire noluimus. Ipse subscripsit, & nobis abeuntibus, dixit, se eam ad Concilium mittere. Theophilus Presbyter, quæ Mamas retulerat, suo Testimonio confirmavit. Concilium mandavit, ut Eutyches a Memnone Presbytero, & Thesauri Custode, Epiphane, & Germano, Diaconis, Citationem scriptam ferentibus ad diem post istam quartam, nempe decimam septimam Nov. tertia vice comparere juberetur.

§. XXVI.

Sessiones quarta, & quinta.

Die Sessionem tertiam sequente, scilicet 16ta Nov. celebrata est quarta. Asclepiades Diaconus, & Notarius, dixit: aliquot Monachi Eutyche, & Archimandrita Abraham, admitti petunt. Flavianus dixit? *ingrediantur!* tum interroganti, ad quid venissent, Abraham respondit, missos se ab Eutyche, quia ipse ægrotaret, subjungens: *revera tota nocte ingemiscens somnum non cepit; ego quoque eandem insomnem duxi, heri enim sub vesperum vocari me jusserat, & commisit mihi aliqua, quæ ad vos referrem.* Flavianus; *ægrotantem non urgemus, Dei est, tribuere Sanitatem, nostrum vero expectare,*

Sæculum V. *Etare, donec melius habeat. Absit a nobis*
 A.C. 448. *crudelitas! Deus nos constituit, ut omnia*

Humanitatis officia omnibus exhibeamus.
 Abraham: *aliud mihi mandatum dedit,*
quod aperiā, si interrogetis.

Flavianus: *quomodo fieri possit, obsecro! ut dum unus accusatur, alius pro ipso respondeat? ægroto nolumus esse molestus, at si huc venerit, Patres, & Fratres non veniet; non est nobis ignotus, necdum veteris amicitiae affectum deposuimus. Quis olim prodiit, ut veritatem contra Nestorium tueretur, hodie multo magis veniat, ut se ipsum defendat. Homines sumus, & multi, etiam Maximi viri, erravimus. Penitentiae neminem pudeat, sed in peccato perseverare, turpe est. Veniat ad nos, & errorem suum confiteatur; præteritum condonamus. Spondeat, se imposteriorum constitutionibus Patrum non adversaturum, & ulterius novum Dogma non disseminaturum. Id ut fiat, necessarium est. Antequam tibi notus esset, virum novi. Et postquam surrexissent subjunxit Flavianus: *nosti, quantus sit Actoris Zelus! omnia lenta nimis videntur, dum res fideliter agitur. Deus scit, quantum rogaverim, ut animo moderaretur, non persuasi, quid facere possim? forte vestram ruinam cupio? hoc Deus nolit!**

Sequenti die, vigesima septima Novæ ad Sessionem quintam conventum. Mem.

non Presbyter ad tertiam Eutythis cita-
tionem delegatus, quid egisset, retulit
in hunc modum: *Eutythes dixit: nisi*

Sæculum V.
A. C. 448.

p. 207.

*Abraham Archimandritam, ut meo nomi-
ne in ea omnia consentiat, quæ Patres Con-
cilii Nicæni, & Ephesini, & Beatus Cy-
rillus docuerunt. Tum Eusebius Dory-
leensis, timens, ne ipse Calumniator ha-
beretur, si Concilium huic Confessio-
ni acquiesceret, loquentem Memnonem
Presbyterum interturbavit, dicens: jam*

*Eutythes in omnia consentit; accusavi
ipsum de his, quæ tempore præterito dixit,
non vero quæ aliquando dicturus esset. Si*

Concilium
Constanti-
nopolita-
num.

*modo ipsi orthodoxa expositio prælegatur,
cui coactus subscribat, num ideo causa ce-
cidi? Flavianus dixit: non licet tibi ab
Accusatione desistere, nec ipsi de præteri-
tis tacere. Eusebius: rogo te, ne hæc
verba mihi noceant; testes habeo exceptio-
ne majores. Si enim furi, in carcere de-
tento, dicas, noli imposterum furari, abs-
que omni dubio promittet. Memnon de-
inde ulterius retulit, Eutychem dilatio-
nem petiisse usque ad finem illius Septi-
manæ, & promisisse, se in Concilium pro-
xima die Lunæ venturum.*

*Illi postea ingredi iussi, qui ad Mona-
stera, in Tomum Eutythis inquisituri,
missi fuerant. Presbyter Petrus dixit:
adivimus Monasterium Martini Presbyte-
ri, & Archimandritæ, & nobis interro-*

Ff 3 ganti-

Sæculum V. *gantibus, dixit: ultima die Veneris,*
 A.C. 448. *jus Mensis Novembris duodecima, Euty-*
ches suum Tomum per Diaconum, cui No-
men Constantinus, ad me misit, rogans,
ut subscriberem. Recusavi, dicens; non
mei esse muneri subscribere, sed Episcopo-
rum; instabat, dicens: nisi modo conspi-
raveris mecum, me primum prosterne-
Episcopus, tuncque etiam te obruet. ()*
Inde ad Presbyterum, & Archimandritam
Faustum digressi sumus. Flavianus, lo-
quentis sermonem interrumpens, quæ-
vit: quid autem Martinus sentiebat de
materia Tomi, cui subscribere noluit?
dixit Petrus: agebat, esse Doctrinam Con-
cilii Ephesini, & S. Cyrilli; adesse etiam
Subscriptionem, sed eam occultari. Al-
bas Faustus similiter dixit, missum sibi per
Constantinum, & Eleusinium fuisse To-
num, cui subscriberet; quæsit, quid con-
 p. 212. *tineat, responsum, esse expositionem Doctri-*
næ Nicænæ, & Ephesinæ; dixit: hanc &
nos habemus; permittite, ut examinem,
ne forte quidquam additum fuerit. Ipsi
audita de examine mentione, abierunt.
Faustus subjunxit: Filii Ecclesiæ sumus,
& post Deum non habemus Patrem, nisi
Archiepiscopum.

Jobus ad nos dixit: nullum Eutyches ad
nos Tomum misit, sed dictum est nobis; bis
diebus

(*) Hæc Constantinus in Persona Eutychis lo-
 quitur.

diebus Archiepiscopus Tomum ad vos mit-
 tet, ut subscribatis; nolite facere! Ac- A.C. 448.
 cessimus ad Manuelem, qui nobis respon-
 dit, nihil ad se missum. Idem responsum
 ab Abrabamo retulimus. His auditis, Eu-
 sebius Doryleensis petiit, ut Eutythis cau-
 sa juxta Canones judicaretur, existimans,
 sufficientia contra ipsum allata fuisse ar-
 gumenta. Id Flavianus non negabat;
 at nihilominus, ut de justitia securissimi
 essent, Eutythis moram usque ad sequen-
 tem diem Lunæ 22dam Nov. quam pe-
 tierat, concessit.

§. XXVII.

Sessio Sexta.

Sessio sexta die Sabbati, Mensis Nov. vi-
 gesima, habita. Eusebius Doryleen-
 sis petiit, ut ad diem Lunæ sequentem
 vocarentur certæ Personæ, quæ sibi, ut
 plene contra reum probaret, erant ne-
 cessariæ, nempe Narses, Presbyter, & Eu-
 tythis Syncellus, Maximus, Archiman-
 drita, & amicus ejus, Constantinus Dia-
 conus, ejus Apocrysiarius, & Eleusinius,
 alter ex ejus Monasterio Diaconus. Jussit
 Flavianus, ut vocarentur. Tum Euse-
 bius dixit: *indicatum mihi est, quod Pres-
 byteri, Mamas, & Theophilus, qui ad Eu-
 tythem secundo vocandum missi sunt, aliqua
 dicentem audiverint, quæ non retulerunt,
 etiamsi ad penitus cognoscendam ipsius de*

Sæculum V.
A C. 448.

*Fide sententiam sint maxime idonea. Po-
to, ut hæc coram SS. Evangeliiis edican-
Mamas tunc absens, sed Theophilus præ-
sens erat, atque interrogatus respondit:
Eutyches ad me, & Mamam Presbyterum,
Narse Presbytero, Abbate Maximo, &
quibusdam aliis Monachis præsentibus, di-
xit: obsecro! in quo Sacra Scriptura lo-
co legitis, duas in Christo Naturas? &
deinde: Quis SS. Patrum dixit, Verbum
duas habere Naturas? respondimus: Tu
autem nobis ostende, in quo loco Scriptura
dicatur, Filium esse consubstantialem? Eu-
tyches reposuit: id non in Scriptura, sed
in Expositione Patrum invenitur, replico-
vit Mamas: idem & nos ad questionem
tuam de duabus Naturis respondemus.
Addidi; inquit Theophilus: estne
Verbum perfectus Deus, an non est? Eu-
tyches: est perfectus Deus. Institi: post-
quam Verbum incarnatum est, estne Homo
etiam perfectus, vel non est? dixit: est
Homo perfectus. Ego intuli: ergo, si hæc
duo perfecta, Deus perfectus, & Homo
perfectus, unum Filium constituunt, quid
prohibet dicere, Filium duas habere Na-
turas? Eutyches: parcat mihi Deus! ut
Jesu Christi duas Naturas esse dicam, aut
omnino de Natura Dei mei arguari au-
deam. Faciant de me, quod voluerint;
ego in Fide, quam accepi, moriar! Fla-
vianus ad Theophilum: quare hæc, pri-
ma*

ma vice ad nos reversus, non indicasti? Sæculum V. A. C. 448.
 Theophilus respondit: *nihil aliud nobis*
mandatum fuerat, quam citare Eutychem,
binc inutile fore credidimus, de re alia,
quam quod nobis imperatum fuerat, re-
ferre.

Postquam Mamas advenit, ea, quæ
 Theophilus modo edixerat, ipsi prælecta
 sunt, quibus auditis, ait: *cum, a Concilio*
missi, ad Eutychem venissemus, mens nobis
neutiquam erat, de talibus mentionem in-
ferre; ipse vero sua dogmata promere, &
disputare cœpit; nos humanissime virum
corripiebamus; sed dicebat, Verbum In-
carnatum venisse, ut Naturam Humanam,
lapsam, repararet. Illico resumpsi: quam
Naturam? repetiit: Naturam humanam.
 Dixi: *at vero per quam Naturam, Natu-*
ra humana reparata est? respondit: non
didici ex Scriptura in Filio duas Naturas
dari. Reposui: etiam ex SS. Scripturis
non didicimus Filium Consubstantialem,
sed ex SS. Patribus, qui Scripturas opti-
me intellexerunt, & fideliter explicarunt.
 Dixit Eutyches: *de Natura Divinitatis*
non disputo, & duas Naturas non admitto,
avertat Deus! Hic sum! si me deponant,
Monasterium meum Sepulcrum mihi erit.

§. XXVIII.

Sessio septima. Eutyches comparet.

Constituto tempore, nempe die Lunæ,

Ff 5

22da

Sæculum V. 22da Nov. Septimam, quæ ultima fuit
A.C. 448. Sessionem celebrarunt. Congregatis Pa-
 tribus, Asterius Presbyter, & Notarius,
 dixit, Episcopum Eusebium ante fores
 stare. Flavianus dixit: *ingrediatur!* &
 subjunxit: *Diaconi Philadelphius, & Bo-*
rillus, circum Ecclesiam perquirant, ut
Abbas Eutyches, sicut promiserat, adve-
nerit. Statim regredientes dixerunt,
 se in tota Ecclesia quæsivisse, & nec ipsum,
 nec quemquam ab ipso missum, invenisse.
 Flavianus secundo misit Diaconos Cris-
 pinum, & Jobianum, qui eum quærerent.
 Ubi redierunt, dicebant, se quidem ipsum
 non invenisse, sed comperisse illico adfu-
 turum, valido Præsidio stipatum. Expe-
 ctante Concilio, Joannes Presbyter, &
 Defensor intravit, dicens: *Eutyches ad-*
venit, quem magna militum, & Monacho-
rum cohors, atque Præfecti Prætorio Do-
ces comitantur; nolunt permittere, ut ad
Concilium ingrediatur, nisi polliceamur,
nos ipsum reddituros. Magnus quoque,
 Silentarius, ante fores est, & tanquam
 Imperatoris Legatus admitti petit. Fla-
 vianus dixit: *ingrediantur.* Ubi igitur
 admissi sunt, Silentarius prompsit, legit-
 que Mandatum Imperatoris, quo vole-
 bat, ut Patricius Florentius ad conser-
 vandam Fidem Concilio interesset. Au-
 dito hoc Mandato, Concilium bis terve
 exclamavit, *Gratias agens, & vota pro*
 longa

longa Imperatoris vita concipiens. Ex his colligendum, ejusmodi acclamationes nudam fuisse Cæremoniam; quandoquidem nihil magis certum, quam quod istud Mandatum Patribus molestum acciderit. Concesserunt tamen, consentiente etiam Eutyche, ut Florentius adesset, misitque Flavianus Silentiarium, qui eum introduceret.

Florentio præsentente, in medium Congregationis adducti sunt Actor, & Reus; & ambo stabant. Tum Aetius, Diaconus, & Notarius Acta, quæ hæcenus conscripta erant, legere jubetur. Ubi legendo pervenit ad illum locum, quo S. Cyrillus, ad Orientales scribens, duarum Naturarum distinctionem docet, Eusebius Doryleensis lectionem interrupit, dicens: *Iste hanc Doctrinam negat, & contrariam tradit.* Patricius Florentius dixit: *si Tuæ Sanctitati placet, interrogetur Papa Eutyches, an istud fateatur.* (*) Eusebius dixit: *patere, ut omnia Acta legantur, mihi ad eum convincendum sufficiunt; etiamsi modo revocaret sententiam, id causæ meæ neutiquam noceret. Malas ejus artes pertimesco; ego pauper sum, Relegationem mihi minitatur, ipse opulentia valet, Oasin mihi in Exilii locum destinat.*

S_i

(*) Hic Abbas Papa appellatur, sed a Viro Sæculari.

Sæculum V.
A. C. 448.

Sæculum V. *Si calumniator habear, Dignitate mea pre-*
A. C. 448. *vabor.* Flavianus securum esse iustum,
 quidquid responderet Eutyches, ipsi no-
 xæ non futurum.

p. 223. Deinde dixit ad Eutychem: *audisti,*
quid Accusator tuus dicat; ergo palam
profitere, an duarum Naturarum conjun-
ctionem credas. Eutyches dixit: *ita dua-*
rum Naturarum. Eusebius: *an duas Na-*
turas confiteris, Domine Archimandrita!
post Incarnationem, & quod JEsus Chri-
stus nobis secundum Carnem consubstantia-
lis sit, vel non? Eutyches, ad Flavianum
 conversus, respondit: *non veni, ut dispu-*
tem, sed ut, quid sentiam, Tuæ Sanctitati
aperiam; id in hac charta scriptum est,
fac, ut legatur. Flavianus: *Tu ipse le-*
ge! Eutyches: *non possum.* Quare non,
 inquit Flavianus, *estne hæc expositio tua,*
vel alterius? si tua est, ipse lege! *Mea*
est, dixit Eutyches, & Expositioni SS. Pa-
trum consentanea. Flavianus: *quorum*
Patrum? ipse tuam mentem explica! cur
tibi opus sit charta? Eutyches: *Hæc est*
Fides mea. Adoro Patrem cum Filio, &
Filium cum Patre, & Spiritum Sanctum
cum Patre, & Filio. Confiteor ejus Ad-
ventum in Carne, assumpta ex Carne San-
ctæ Virginis, & propter nostram Salutem
hominem perfectum factum fuisse. Hæc
confiteor in Præsentia Patris, & Filii, &
Spiritus S. & Tuæ Sanctitatis.

Flavia-

Sæculum V.
A.C. 448.

p. 226.

Flavianus: *an confiteris, eundem Jesum Christum, unicum Dei Filium, esse Consubstantiali Patri secundum Divinitatem, & Consubstantialem Matri secundum Humanitatem?* Eutyches: *dixi jam, quæ sentio, quid ultra interrogas?* Flavianus: *an hodie confiteris, quod in Jesu Christo sint duæ Naturæ?* Eutyches: *quia Jesum Christum scio esse Deum meum, & Cali, terræquæ Dominum, in hoc usque tempus nunquam ausus sum, ejus Naturam scrutari; quod autem nobis sit Consubstantialis, in hunc diem non dixi; fateor.*

Eutyches.

Flavianus: *an non profiteris, eundem esse Consubstantialem Patri secundum Divinitatem, & nobis secundum Humanitatem?* Eutyches: *buc usque nunquam dixi, quod Corpus Domini, Dei Nostri, nostro Consubstantiale sit, sed dico, Sanctam Virginem ejusdem nobiscum esse Substantiæ, & Deum Nostrum de Ea Carnem sumpsisse.*

Basiliius, Episcopus Seleuciensis, dixit: *Si Mater Christi nobis consubstantialis est, etiam Christus est, nam Filius Hominis appellatus est.* Eutyches: *quia hæc modo affirmatis, in omnia consentio.* Patricius Florentius dixit: *cum Mater nobis Consubstantialis sit, certe etiam Filius.* Eutyches: *buc usque hoc non dixi, nam quia affirmo, Corpus ejus esse Corpus Dei (attende, quid dicam) non ideo etiam affirmo, Corpus Dei esse Corpus Hominis,*
sed

Sæculum V. A. C. 448. *sed Corpus humanum, & Dominum, et Virgine esse incarnatum. Si id quæ addendum, Jesum Christum nobis esse Consubstantialem, etiam hoc concedo; antebac quidem id non admittebam. Flavianus: ergo ex Necessitate, non autem ex Mente propria, fidem confiteris? Eutyches: hæc dico ex mente, qua modo sum. Usque in banc horam non ausus sum hæc dicere, nam sciens, quod Dominus, sit Deus noster, non existimabam, mihi licere, curiosius in Ejus Naturam inquirere; quia autem Sanctitas Tua banc mihi licentiam facit, &, quid sentiendum, edocet, hæc etiam affirmo. Flavianus: Nihil innovamus, sed tantum Fidem Patrum Nostro-*

Eutyches judicatur.

rum sequimur. Patricius Florentius dixit: An fateris, vel non fateris, Domino Nostro post Incarnationem duas Naturas inesse? Eutyches: Confiteor, quod duarum Naturarum fuerit ante conjunctionem, sed post conjunctionem unam tantum Naturam confiteor.

227. C.

Concilium dixit: Porro necessarium est, ut, quid credas, clare confitearis, & anathematizes omnia illa, quæ Doctrina, tibi modo prælecta, adversa sunt. Eutyches: Dixi vobis: quod antea hæc non affirmaverim, nunc, quia sic docetis, affirmo, & Patres meos sequor. Sed hæc in S. Scriptura clare dicta non inveni, & omnes Patres hæc non docuerunt; si hoc
Ano-

Anathema pronuntio, vae mihi! nam Pa-
 tres meos anathematizo. Totum Conci-
 lium exiliit, & exclamans, dixit: Ana-
 thema sit! Flavianus: Sanctum Conci-
 lium dicat, quam pœnam mereatur hic
 vir, qui nec vult Fidem, missis ambagi-
 bus, confiteri, nec Concilii sententiam hu-
 militer sequi? Seleucus, Episcopus A-
 maseenses dixit: Deponi meretur, sed, si
 vis, potes, eidem indulgere. Flavianus:
 Si culpam fateretur, & errorem damna-
 ret, venia dignus videretur. Florentius:
 An dicis, duas esse Naturas, & Jesum
 Christum nobis esse Consubstantialem? e-
 loquere! Eutyches: In S. Cyrillo, & S.
 Athanasio legi, ipsum duplicis esse Natu-
 ra ante conjunctionem, sed post conjun-
 ctionem, & Incarnationem non amplius
 duas Naturas, sed unam affirmant. Flo-
 rentius: An duas Naturas post Conjun-
 ctionem confiteris? edic! Eutyches: S.
 Athanasium prælegi jubete! videbitis, ip-
 sum nihil ejusmodi affirmare. Basilius
 Seleuciensis dixit: Nisi duas Naturas ad-
 mittas post Conjunctionem, utique com-
 mixtionem, & confusionem affirmas?
 Florentius: Qui non admittit duas Na-
 turas, & Christum esse utriusque Naturæ,
 rectam Fidem non tenet. Tunc omnes
 Patres surrexere, clamantes: Nemo a-
 liud, quam credat, coacte confitetur. Lon-
 gam vitam Imperatoribus! annos pluri-
 mos!

Sæculum V.
 A. C. 448.

p. 230.

Sæculum V. mos! Fides Nostra semper vincit. Ob-
 A.C. 448. stinatus est homo, ut quid ultra cum conti-
 mace verba prodigis?

§. XXIX.

Eutyches damnatur.

Flavianus sententiam pronuntiavit in
 hunc modum: *Eutyches*, quondam
Presbyter, & *Archimandrita*, tam ex illis
 quæ antea, quam quæ hodie edixit, plebe
 convincitur, quod *Errori Valentini*, &
Apollinaris adhaereat, & obstinate eorum
Blasphemias repetat; eo etiam magis no-
 cens, quod *Documenta nostra*, & *Monita*,
 ut suam *Doctrinam reciperet*, contempse-
 rit; *Quamobrem stentes*, & *gementes*,
miseram Hominis ruinam, *Auctoritate*
Jesu Christi, quem *blasphemavit*, ipsum
Ordine Sacerdotali, *Nostra Communionis*,
 & *sui Monasterii Regimine*, esse priva-
 tum declaramus. *Omnibus illis*, qui ipse
 loquentur, aut *imposterum conversabun-*
 tur, *indicamus*, ipsos quoque *Excommuni-*
 cationi *subjacere*. *Huic Sententiæ* *Epis-*
copi triginta duo, *Abbates viginti*, & tu-
 nus, ex quibus *octodecim erant Presby-*
teri, *Diaconus unus*, & *quatuor Laici*,
 subscripserunt. *Inter Abbates cæteris*
 magis *celebres sunt*, *Andreas*, *Faufstus*,
 qui *S. Dalmatii Filius fuisse videtur*, *Mar-*
tinus, *Jobus*, *Manuel*, *Abraham*, & *Mar-*
cellus, *Acemetensium Abbas*. *Inter Ep-*
 pilco

piscopos spectabiliores fuere, Flavianus ^{Sæculum V.}
 Constantinopolitanus, Saturninus Mar- ^{A. C. 448.}
 cianopolitanus, Basilius Seleuciensis, Se-
 leucus Amaseensis, Ethericus Smirnenfis,
 Julianus Coanus, a S. Leone Legatus. ^{Ap. Conc.}
 Concilio finito, Eutyches submissa voce ^{Calced. Act.}
 ad Patricium Florentium ait: se ab his ^{I. p. 244.}
 Judicibus ad Concilium Romanum, Æ-
 gypti, & Jerosolymitanum appellare,
 quod illico Florentius Flaviano, ædium
 suarum gradus ascendenti, dixit. Vox
 ista, clanculo pronuntiata, nihilominus
 Eutychi postea obtento fuit, quod ap- ^{Leo. Epist.}
 pellasset ad Papam, ad quem equidem ^{20. al. 8.}
 Epistolam dedit.

§. XXX.

S. Marcellus, Abbas Acemetensium.

Sanctus Marcellus Acemetensium Ab- ^{Vit. ap. Sur.}
 bas, Apameæ in Syria honestissimo ^{29. Dec.}
 Genere ortus, in ipso ætatis flore orba-
 tus est Parentibus, pinguis Hæreditatis ^{c. 2. 3.}
 Dominus. Non ideo tamen, etsi Juvenis,
 Mundi illecebris capi potuit; Antiochiam
 profectus, litterarum, & maxime studio
 Pietatis se totum dedit. Exinde divi-
 tias suas sparsit in pauperes, & se con-
 tulit Ephesum, ubi illo tempore multi
 viri, virtute præstantes, degebant. Cum ^{quibusdam}
 litteras venustissime formaret, Libris de- ^{21. 2. 3.}
 scribendis occupabatur, quo labore sibi
 ipsi panem, & præterea quod egenis e-
 Hist. Eccles. Tom. VI. G g roga-

Sæculum V. rogaret, lucrabatur. Jam tunc tempo-
 A. C. 448. ris totas ferme noctes orando transigebat.

6.4.5. Alexandri, Acemetensis Monasterii Fundatoris, fama attractus, hujus Communitatis membrum fieri expetebat. Ibi tam magnis ad Perfectionem passibus progressus est, ut ipsum, si S. Alexander vitâ defungeretur, in ejus Successorem eligendum præviderent omnes; hunc effugeret honorem, discessit, & alia in-
 6.7. visit Monasteria, optimi cujuscunque virtutes imitaturus. Ad suum Monasterium non prius rediit, quam electus fuisset Abbas Joannes, qui saltem aliquam Pastoralis Regiminis partem in eum con-
 6.9.10. gessit.

6.7. Abbati Joanni prædium in Bithynia, quod Gommon dicebatur, media Leuca Constantinopoli distans, dono datum est; illo Fratres transtulit, & fundavit Domum, quæ posterioribus temporibus magnum Acemetensium Monasterium est appellatum; illud quoque alio nomine *Irenajon*, quod Græce idem significat, ac Pacatum, dicebant, quia ibi majori tranquillitate, & libertate fruebantur, quam Constantinopoli, ubi hujus Instituti Novitas iisdem Adversarios, & pertur-

Marcellus. bationes creaverat. Joannes Abbas, in Presbyterum, & Marcellus in Diaconum eadem die ordinati. Hunc ex Communitate Saniores magni æstimabant, & re-
 6.9.10. vere-

verebantur, aliis eundem, quod vanam gloriam captaret, insimulantibus, quibus ut sinistram suspicionem eximeret, Joannes Marcello præcepit, ut Asinorum domesticorum curam in se susciperet; ipse vile ministerium præsentem tota congregatione non modo prompto animo subiit, verum etiam, dato chirographo, se obstrinxit, quod in illo tota vita sua perseverare vellet; sed ab illis ipsis, quos invidia ufferat, perspecta viri humilitate, rogatus, priora, quæ obierat munera, repetiit.

Haud multo post hæc tempore, Joanne Abbate fatis functo, & Marcello ad Monasterii Regimen admoto, tantus affluxit Discipulorum numerus, ut ædes haud modice amplificare necesse fuerit. Deo ita disponente, vir opulentissimus, cui nomen Pharetrius, advenit, se cum filiis, quos habebat adhuc adolescentulos, Marcelli Disciplina subiecit, & Bona sua Monasterio contulit. Tunc igitur Marcellus ampliorem Ecclesiam, Valetudinarium, & Hospitium condidit, vetera ædificia ruinam minantia reparavit. Ab avaritiæ vitio erat remotissimus; Cum frater ejus, qui multa Bona possederat, Hæredem scripsisset, totam Hæreditatem aliis virorum, Virginumque Monasteriis, quorum inopiam non ignorabat, distribuit, suo nihil omnino

c. 11.

c. 12.

c. 30.

Sæculum V.

A. C. 448.

6. 27.

6. 13.

6. 35.

retinuit. Plura ab ipso edita narrante
 miracula, inter quæ istud singulare est
 Paulus Monachus, ægrotans, misit, quæ
 Marcellum rogaret, ut ad se inviseret.
 Marcellus tunc forte in suo Monasterio
 de Articulis Fidei Episcopo Calcedonen-
 si colloquebatur. Hac finita Collatio-
 ne, ad Paulum se contulit, at vero jam De-
 functi corpus ad sepulturam præpara-
 bant; Marcellum acerbissime afflixit
 tristis casus, ergo oratione ad Deum con-
 versus, funus tetigit, & ecce! protinus
 redeunte anima, surrexit Paulus, & lo-
 cutus est. Rogavit adstantes Marcellus
 ut rem insolitam silentio premerent;
 ipsi autem tantum miraculum non vul-
 gare non potuerunt. Multi viri, inge-
 nio præstantes, ex Marcelli Monasterio
 prodire; & qui Ecclesias, aut Monaste-
 ria ædificabant, quosdam ex ejus Disci-
 pulis sibi expetebant. Ipse postquam
 noctem, & bonam diei partem oratione
 transegisset, horas reliquas Charitati in
 Proximum dabat. Primo illos ad con-
 loquium admittebat, qui in adversis
 animo fluctuabant, iisque dabat consilia
 quæ ipsi S. Scriptura, & propria experien-
 tia suggerebant. Secundo loco illis au-
 res indulgebat, qui se damnum passu-
 querebantur, in quorum gratiam litte-
 ras commendatitias ad Judices, ad Ma-
 gistratus, non nunquam ad Imperatores

scribemat. Tandem ægros invisebat, & quodcunque levaminis genus poterat, suppeditabat. Sæpe petentibus arbitrum se præbebat, componebat lites, & inimicos conciliabat. Talis fuit S. Marcellus, qui Concilio Constantinopolitano adfuit, & Eutythis Damnationi signum apposuit.

§. XXXI.

Epistola Eutythis ad S. Leonem.

Eutythes, a Synodo damnatus, ad S. Leonem Papam amplissimam dedit Epistolam, in qua de Accusatione Eusebii Doryleensis queritur. *His non obstantibus, inquit, morbo, & senectute obrutus in Concilio sistere me volui, quamvis etiam, conjuratum in me fuisse, non ignorarem, Libellum obtuli, in quo Fidei meæ Confessionem scripseram; at Episcopus Flavianus eum non accepit, nec, ut recitaretur, concessit. Ergo mea voce professus sum, me Fidem Concilii Nicæni, ab Ephesino confirmatam, tenere. Cogere volebant, ut duas Naturas confiterer, iisque Anathema dicerem, qui negant; ego vero reveritus sum prohibitionem Concilii, ne quidquam Fidei Nicæne addatur; sciebam quoque, Sanctos Patres nostros, Julium, Felicem, Athanasium, & Gregorium hanc vocem: duæ Naturæ, rejecisse. Nec de Natura Verbi Divini*

Collect. Lup.
6. 222.

Sæculum V. *disputare, nec istos Sanctos Patres an-*
A. C. 448. *thematizare ausus sum. Hinc rogavi*
ut causa ad tuam Sanctitatem referretur,
sancte promittens, memet tuo Iudicio sim-
pliciter esse subjecturum. () Verum*
surdas aures pulsavi; nam interrupto
Concilio, Depositionis Sententiam contra
me promulgarunt; ipsa vita periclitari
cæpissim, nisi me armatorum manus eri-
puissent. Tum aliorum Monasteriorum
Superiores coegerunt, ut Depositioni meæ
subscriberent, quod nec contra manifestos
Hæreticos, nec contra ipsum Nestorium,
factum. Tandem eousque me persecuti
sunt, ut, cum Fidei meæ Confessionem pu-
blice proponerem, quo me coram populo
purgarem, ne quis auscultaret, impedi-
runt, atque ad valvas affixam diripuerunt.
Ergo ad vos recurro, Religionis Defen-
sores! nihil in Fide novum affero, sed
Apollinarem, Valentinum, Manetem, Ne-
storium, eosque, qui, Carnem Domini Ne-
stri de Cælo descendisse, dicunt, atque o-
mnes Hæreses, a tempore Simonis Magi na-
tas, anathematizo. Rogo vos, ut nulla
habita ratione eorum, quæ malis quorum-
dam artibus contra me acta sunt, de Fide,
quæ visa fuerint, promuntietis, nec a quo
animo

(*) Etsi Hæreticus sit Eutyches, nihilominus illius ævi usus ad SS. Pontificem recurrenti, & appellandi, inde cognoscitur.

animo feratis, ut vir, qui annis septua- Sæculum V.
A. C. 448.
ginta in Continentia, & Pietatis Exerci-
tationibus vixit, e medio Catholicorum
expellatur. Huic Epistolæ adjunxi u-
trumque libellum, tam illum, quem Ad-
versarius meus Concilio tradidit, quam
eum, quem afferens traditurus eram, si
fuisset, qui recipere voluisset. Adjeci
etiam, quæ a Patribus nostris circa duas
Naturas definita sunt. Post hanc Epi-
stolam inveniuntur litteræ, quas Julius
Papa ad quemdam Episcopum Diony-
sium dedisse jactatur; in iis errorem Pauli
Samosatani impugnans, dicit, in Jesu Chri-
sto unam Naturam esse admittendam, eo
modo, quo homo una Natura est, etiam-
si ex corpore, & anima, quæ diversæ na-
turæ sunt, componatur. At dubitatur,
an hæc Julii Papæ Epistola authentica
sit. (*) Eodem tempore Theodosius Im-

c. 224.

Gg 4 pera-

(*) Der Anonymus I. in der Anmerkung über die Geschichte des Herrn Fleury an diesem Orte sagt, es wisse niemand von diesem Briefe des Pabstes Julius etwas, als Eutyches; allein unser fleißige Uebersetzer, der es sich nicht zur Schuld will legen lassen, daß er die Gelegenheit versäümet hätte, einem Römischen Pabste eine falsche Lehre anzudichten, meynet, er komme ganz gewiß von diesem Pabste her, und hat darum eine Anmerkung gemacht. Aber gut! daß kein andres Zeugniß wider

Sæculum V. perator ad S. Leonem scripsit; Ecclesiam
 A. C. 448. Constantinopolitanam turbis fuisse agi-
 tatam indicat, Auctorum Nomina dissi-
 mulans, & solum hortatur, ut in hanc
 Ecclesiam pacem reducat. (*) Non est
 dubium quin Eutyches, ut ita scriberet
 Imperator, opera Chrysaphii Evnuchi,
 Patroni sui, obtinuerit.

Leo ep. 20.

S. Leo, acceptis his Litteris, ad Fla-
 vianum scripsit in hunc modum: *Miror,*
quod tu de his scandalis nihil ad me per-
scripseris, atque in ejusmodi causis refe-
rendis quisquam te diligentior extite-
rit. (**) *Si ita omnia se habeant, ut no-*
bis Eutyches exposuit, non videmus, quod
jure ab Ecclesiæ Communione separatus
fuerit; cum vero cupiamus, ut Episcopi
nunquam non, omnibus maturo prius con-
silio pensatis, judicent, sine causæ cogni-
tione

wider den Pabst Julius vorhanden ist, als des
 Eutyches, und dieses Uebersetzers, sie sind vom
 gleichen Werth.

(*) Ecce! Imperator Orientis ad SS. Ponti-
 ficem convertitur, ut is Pacem in Ecclesiam Con-
 stantinopolitanam reducat. At nullum reperit-
 tur Exemplum, quod Ecclesia Romana unquam
 a Constantinopolitana remedium postulaverit.

(**) Ita Superior ad Inferiorem loqui solet.
 Econtra in Epistola Flaviani ad S. Leonem, Nu-
 mero sequenti, Notæ loquentis Inferioris ad Su-
 periolem suum deprehenduntur.

tionem quidquam pronuntiare non possumus. Sæculum V.
A. C. 449.
Ideo ad nos mitte Virum huic Legationi idoneum, qui nos de omnibus, quæ acta sunt, certiores reddat, & doceat, quis novus error contra Fidem subortus sit, ut, sicut Imperator vult, commotos dissensionis fluctus componere valeamus. Id difficile non erit, cum Presbyter Eutyches in suo Libello promiserit, si quidquam reprehensione dignum in sua Doctrina inventum fuerit, illud se lubenti animo emendaturum. Hæc Epistola duodecimo Kalendas Martii, Asterio, & Protogene Consulibus, nempe 18. Febr. 449. & Re-Ep. 28. al. 7. sponsoria ad Imperatorem prima Martii data est.

§. XXXII.

Epistola Flaviani ad S. Leonem.

Flavianus, acceptis Papæ Litteris, quas ei Comes Pansovius reddidit, data Epistola respondit, in hunc ferme modum: Post. ep. 21.
S. Leon.
Conc. Calced.
I. p. c. 4. Eutyches Apollinaris, & Valentini Hæreses reducit, affirmans, ante Jesu Christi Incarnationem duas esse Naturas, Divinam, & Humanam, at post conjunctionem unam tantum superesse Naturam, atque Corpus ejus, ex Maria assumptum, non esse nostræ Substantiæ, nec Matri consubstantiale, quamvis illud corpus humanum nuncupet. Igitur ab Episcopo Eusebio accusatum, cum in Concilio

Gg 5 suis

Sæculum V.
A. C. 449.

*suis responsis, & ore proprio Hæresim
prodidisset, damnavimus, quod ex Actis
quæ unacum his litteris mittimus, cognosces. Æquum est, ut hæc ad tuam notitiam deferantur, quippe Eutyches, quem Pœnitentiam agere oporteret, ut Deum placaret, & dolorem, quo lugemus civi ruinam, leniret, Ecclesiam nostram multu implere adnititur, schedas conviciis plenas publice affigit, & insolentia intolerabili Libellos supplices Imperatori tradit. Ex tuis quoque perspicimus, eodem litteras ad te dedisse, mendacius repletas; dixit enim, se in Judicio, tradito Libello, ad tuam Sanctitatem appellasse, quod falsum est; sed fallere te velle non erubuit. Hæc omnia te excitent, Sanctissime Pater! ut consueto Tibi vigore istud negotium aggrediaris; communem causam, tanquam tuam, defende! Sententia damnationis, canonicè pronuntiata, tui consensus accedat Auctoritas! denique Eodem Imperatoris confirmata. Nihil jam huic causæ, nisi tuum auxilium, id est, Approbatio deest; sic Pax stabilietur, & sparsus rumor de convocando Concilio, quo omnium Ecclesiarum quies turbaretur, evanescet. Nempe tunc in Oriente percubuerat rumor de convocando Concilio œcumenico, quod etiam Ephesi deinde celebratum.*

§. XXXIII.

§. XXXIII.

Sæculum V.
A.C. 449.*Condemnationis Eutychiee Re-tractatio.*

Eutyches, Libellis Imperatori traditis, *Liber. brev. c. 11. Conc. Calce. p. 241. ibid. p. 236.*
 quorum mentionem facit Flavianus, rogabat, ut Acta Concilii Constantino-
 politani, quæ non fuisse fideliter conscri-
 pta dicebat, retractarentur; idque Im-
 perator concessit. Hunc in finem, & Im-
 peratoris mandato, Constantinopoli, in
 Baptisterio Ecclesiæ, sexto Idus Aprilis,
 Protogene Consule, id est, octava Aprilis,
 anno 449. Conventum egerunt. Tri-
 ginta ferme Episcopi aderant, ex quibus
 decem, duodecimve in priori Concilio
 affederant. Omnibus Thalassius Cæsari-
 ensis præfuit. At vero Patricius Flo-
 rentius omnia agenda disponebat, & Ma-
 cedonius Tribunus, atque Notarius, Acta
 conscribebat. Paucis ante hunc Con-
 ventum diebus, Epistolæ S. Leonis Papæ
 Constantinopolim advenerant. Ipse Eu-
 tyches non comparuit, sed Constantinum,
 Eleusinium, & Constantium Monachos,
 misit. Eusebius Doryleensis nolebat ut
 admitterentur, dicens: *Si Eutyches mis-
 sis Vicariis se defendit, mihi quoque di-
 scedendum est;* Meliphtongius, Episcopus
 Juliopolitanus, Eusebio assentiebatur;
 addebat præterea, cum statutum esset,
 celebrare Concilium œcumenicum, cau-
 sas

p. 229. bis B.

Sæculum V. fas omnes eidem esse reservandas. Sel
 A. C. 449. vicerunt, qui Imperatoris mandato
 temperandum putarunt, sicque Eutychi
 Legati admissi.

Ab Episcopis rursus petebatur, ut de
 Actorum istorum veritate juramento
 firmarent; at Basilius Seleuciensis dixit:
Usque in hanc diem ignoramus motum,
quo Episcopis juramentum deferatur.
 Cessit monenti Patricius. Flavianus
 Notarios suos, qui Acta Concilii scripserant,
 in hunc Conventum adduxerat; iussit Patricius,
 ut ea afferrent; Aetius Notariorum unus
 pluribus disputabat, ut a se contra æquitatem
 exigi, & Acta inspecta esse non posse, quin
 suspicio in Notarios redundaret. Tandem,
 jubente Concilio, Actorum tabulas authographas
 promptis, & Constantius, nomine Euty-
 chis, descriptum exemplum attulit. Legere ergo
 cœperunt, & ad primam secundamque Sessionem
 nemo quidquam objecit; disceptatum deinde de
 Euty-chis responsis, quæ ad eum citandum
 missi retulerant, & quæ ipse postea in
 Concilio præsens dederat. Id quoque in
 excusationem trahebatur; non totum
 Concilium ipsi Anathema dixisse. Ad
 hæc Aetius: *In Conciliis sæpe fit, ut unus
 Episcopus aliquid dicat, quod tanquam
 toto Concilio dictum accipitur, & notatur.*
Hic omnium temporum usus fuit.

p. 440.

N. 245.

p. 148.

p. 169.

p. 233.

p. 240.

Qui in fine subscribit, omnia acta proba-
re censetur. Idem Aetius alia occasione
dicebat: *Episcopi saepe in Conciliis mul-
ta loquuntur, consilia in Bonum commu-
ne conferentes, quæ scribi non permit-
tunt.*

Sæculum V.
A. C. 449.

p. 244.

Post hæc Constantinus, alter ex Eu-
tychis Procuratoribus dixit: *Quando
Depositionis Sententia recitabatur, Eu-
tyches ad Concilia Sanctissimorum Epis-
coporum, Romani, Alexandrini, Jeroso-
lymitani, & Thessalonicensis, appellavit,
quod Actis insertum non legitur. Pa-
tricius dixit: Cum, finito Concilio, stre-
pitus aurium usum prohiberet, dixit leni
voce ad me, quod ad Concilium Romanum,
Alexandrinum, & Jerosolymitanum ap-
pelles; credidi, æquitati consentaneum
non esse, ut id Flavianus ignoraret; ac-
cessi, & quid Eutyches dixisset, retuli.
Basilii Seleucienensis dixit: Sane! veri-
tatem eloquor; antequam Patres disces-
sissent, cum instarent, ut duas Naturas
sine commixtione, & confusione confite-
retur, respondit: Si hoc me Patres, nem-
pe Romanus, & Alexandrinus dicere ju-
beant, dicam. Non appellando hæc lo-
quebatur, sed dicebat; non audeo hoc af-
firmare, quod Patres sciam esse contrarios.
Flavianus dixit: Hoc ex ore ipsius non
audivi, sed cum, soluto Concilio, ad meum
Conclave ascenderem, illud Magnificen-
tissimus*

Sæculum V. *tissimus Patricius mihi retulit.* Patricius ait: *Edicant Episcopi, an sciant Eutychem appellasse!* Declararunt, nihil de ista appellatione ad suam Notitiam devenisse.

p. 256.

Eutyches præterea libellum supplicem Imperatori tradidit, rogans, ut audiretur Magnus, Silentarius, qui de precedenti Concilio quædam occulta esse manifestaturus, quod etiam impetravit Magnus quinto Kalendas Maji, nempe

p. 245.

27. Aprilis, eodem anno 449. coram Ariobindo, Officiorum Magistro, comparuit, & edixit, quemquam sibi, antequam Concilium inciperet, scriptam in Eutychem Damnationis sententiam ostendisse. Tunc etiam Macedonius Tribunus, & Notarius edixit, Asterium Presbyterum, & Notarium apud se indicium fecisse, quod alii Notarii Acta corrupissent. Hæc etiam urgente Constantino, Eutychem Procuratore, acta sunt.

Liber brev.

c. 11. Conc.

Calc. p. 1. c. 5.

Tunc vero Flavianus mandato Imperatoris Confessionem Fidei suæ tradere iussus est. In ea profitetur, quod Conciliis, Nicæno, Constantinopolitano, & Ephesino adhæreat, & in Jesu Christo duas Naturas post Incarnationem in una Hypostasi, & Persona agnoscat; quod ne quidem dicere recuset, unam Verbi Divini Naturam, dummodo adjiciatur, quod incarnata sit, & humanizata. Tum

omnibus

omnibus illis, qui Jesum Christum in Sæculum V.
 duos dividunt, & ante omnes Nestorio A. C. 449.
 anathema dicit.

§. XXXIV.

Convocatio Concilii Ephesini.

Interim Chrysaphius Eunu- Niceph. lib.
 chus, maximum Euty- XIV. c. 47.
 chis Præsidium, ad Diosco-
 rum, Episcopum Alexandrinum, litteras
 dedit, quibus promittebat, se, quoad vi-
 veret, ipsius partibus fore addictissimum,
 si Euty chis defensionem in se suscipere,
 & Flaviano, atque Eusebio adversari Lib. brev.
 vellet. Imperatricem quoque Eudo- c. 12.
 ciam excitavit, ut iisdem partibus se jun-
 geret, quo Pulcheriam ad Indignationem
 provocaret. Euty ches pro se etiam per
 litteras Dioscorum rogavit, ut de hac
 causa cognosceret, & ea, quæ contra se
 acta fuerant, ad examen revocaret.
 Dioscorus ad Imperatorem scripsit, Con-
 cilium œcumenicum convocari oportere,
 quod etiam, & facile, Eudocia, &
 Chrysaphio operam jungentibus, obti-
 nuit. Epistolam, qua Concilium convo- Conc. Calced.
 catur, habemus, ad Dioscorum directam, Act. 1. p. 99.
 Constantinopoli tertio Kalendas Aprilis,
 post Consulatum Posthumiani, & Zeno-
 nis, id est, 30. Martii anno 449. datam.
 In ea Imperator dicit; cum circa Fidem
 aliqua dubia exorta essent, quibus mul-
 torum Conscientiæ perturbarentur, se
 Episco-

Sæculum V. Episcopis præcepisse, ut congregarentur.
 A. C. 449. Et tu quoque, ait, oratione ad Dioscorum
 directa, tecum assumes decem Metro-
 politas, tibi subjectos, & alios Episcopos
 decem, & ad primam diem appropin-
 quis mensis Augusti Ephesum vos confere-
 tis. Plures Episcopi non adveniant, ne
 Synodus multitudine laboret; si quis ex-
 vocatis abfuerit, coram Domino Deo ra-
 tionem reddet. Theodoro autem, Epi-
 scopo Cyrensi, cui jam ante præcepimus,
 ut suæ Ecclesiæ solius curam gerat, pro-
 hibemus, ne ad hoc Concilium veniat, do-
 nec Patribus jam congregatis visum fue-
 rit, ipsum advocandum. Ejusdem for-
 mularum Epistolas ad alios Episcopos Impe-
 rator dedit; nimirum unusquisque Pa-
 triarcha, seu Exarcha, parem Episcopo-
 rum numerum ex sua Provincia adduce-
 re jubebatur.

Sequente die decima quinta Maji Impe-
 rator alteram ad Dioscorum dedit E-
 pistolam in hunc sensum: *Relatum est ad*
 nos, quosdam in Oriente Archimandritas,
 populosque Catholicos contra aliquos E-
 piscopos, qui Nestoriani audiunt, ferociter
 disputare, hinc mandamus, ut piissimus
 Presbyter, & Archimandrita Barsumas
 Ephesum eat, omnium Archimandrita-
 rum ex Oriente vices acturus, atque in
 Concilio cum Sanctitate tua, & omnibus
 Patribus assideat. Imperator ad Barsumas

mam quoque scripsit; laudat virum, ac
 si plurima pro Fide passus esset, atque
 jus voti, & Sessionis in Concilio tribuit.
 Hanc gratiam ipsi Eutyches, & Diosco-
 rus ab Imperatore impetrarunt, ea frau-
 de, ut alii Abbates omnes, qui ipsis non
 favebant, excluderentur.

Præterea duobus viris Laicis impera-
 tum, ut tanquam Imperatoris Mandata-
 rii Concilio interessent, nempe Elpidius,
 Comes Consistorii, seu Imperatori a Con-
 siliis, atque Eulogius, Tribunus, & No-
 tarius. Hi habebant in mandatis, ut di-
 ligenter curarent, ne quid in Concilio
 turbaretur, si quis vero tumultum excita-
 ret, hunc in custodiam darent, & ad Im-
 peratorem deferrent. Qui Eutychem
 condemnarunt, non ut Judices, sed ut
 Partes Concilio adsint. Nihil aliud in
 medium afferre liceat, quam causam Fi-
 dei. Ad Proclum, Asiæ Proconsulem,
 mandata speciatim missa, ut duobus Im-
 peratoris Vicariis militare auxilium fer-
 ret, si, tumultu exorto, opus esset. Alia
 quoque Epistola ab Imperatore ad Con-
 ciliium data, qua materiam tractandam
 præscribebat, scilicet quæstionem Fidei,
 inter Flavianum, & Eutychem motam,
 definiendam, & præcipiebat, ut omnes,
 qui errorem Nestorii vel docerent, vel
 eidem faverent, suis Ecclesiis cedere co-
 gerentur. Tandem Imperator ad Dios-
 corum

Seculum V.
 A. C. 449.

ibid.

107.

ibid.

Hist. Eccles. Tom. VI.

H h

corum

Sæculum V. corum scripsit, eique concessit, ut Con-
 A. C. 449. cilio præsit, *Cum bene sciam, inquit, sanctos Archiepiscopos, Juvenalem Jerosolymitanum, Thalassium, & omnes Catholicos, qui zelo veritatis ardent, Tuæ Sanctitati consensuros.* Ejusdem formulæ Epistola ad Juvenalem Jerosolymitanum data.

p.110.

*Leo ep. 28.
 al. 13. c. 4.*

Ep. 23. al. 9.

S. Leo Papa quoque cum Episcopis Occidentis ad hoc Concilium invitatus; sed Imperatoris Epistola non ante tertium Idus Maji, id est, decimam tertiam ejusdem mensis ipsi reddita est. Duo tantum Menses, & dimidius usque ad primam Aug. qua Concilium inchoandum, supererant, & maxima hujus temporis pars in præparandis profecturis Episcopis ad longam viam necessariis fuisset consumpta. Deinde convocandum erat in Urbem Concilium, designandi Legati, iisdemque mandata conscribenda. Satius ergo S. Leoni visum, ut Epistolas scriberet, & hujus Concilii celebrationem, si posset, impediret, aut saltem efficeret, ut Fides salva conservaretur. Primo ad Imperatorem Theodosium vigesima quinta Maji scripsit; declarat, se Fidei Nicænæ esse tenacissimum, at etiam eodem modo, quo Nestorium, illos quoque damnare, qui Jesum Christum veritatem carnis nostræ assumpsisse negant, id est Eutychem; hinc rogat Imperatorem,

rem, ut Concilium in Italia convocari
 procuret. Verumtamen cum Papa deinde
 videret, efficere se non posse, ut Con-
 cilium Ephesi non ageretur, illo mitten-
 dos designavit Julium, Episcopum Pu-
 teolanum, Renatum Presbyterum ad ti-
 tulum S. Clementis, Hilarium Diaconum,
 & Dulcitium Notarium, quibus plures
 Epistolas ferendas commisit.

Sæculum V.
 A. C. 449.

v. Quesn.
 Not. 39. ad
 Epist. 24.

§. XXXV.

Epistola S. Leonis ad Flavianum.

Inter S. Leonis Epistolas maximi ponde-
 ris illa est, quam ad Flavianum, Epis-
 copum Constantinopolitanum, dedit;
 in ea solidissime explicat, quæ de Myste-
 rio Incarnationis credenda sunt. Initio
 Eutychem ignorantia notat, qui in erro-
 rem lapsus esset, quod Sacrae Scripturae
 operam non dedisset, imo nequidem at-
 tendisset ad voces Symboli, quod omnes
 Fideles discerent; cum in eo dicant, se
 in Deum Patrem Omnipotentem, & in
 Jesum Christum, Filium ejus unicum Do-
 minum nostrum, qui de Spiritu S. & ex
 Maria Virgine natus esset, credere. Tum
 S. Leo subjungit: *Hi tres Articuli ad om-
 nes ferme Hæreticorum Machinas sub-
 vertendas sufficiunt; dum enim credimus,
 Deum Omnipotentem, & æternum, esse
 Patrem, Ejus Filium eidem Coæternum,
 Consubstantialem, & perfecte similem, esse*

Ep. 23. at. 10

Histor. 1. 1.
 Rom. 1. 3.
 c. 2.
 Galat. 8.
 Joh. 7. 14.

H h 2 demon-

Sæculum V. demonstramus. Idem æterni Patris
 A. C. 449. ternus Filius de Spiritu Sancto, & ex

_____ Maria Virgine natus est. Hæc Generatio in tempore Generationi æternæ nihil ademit, nihil addidit, sed tota reparando Homini, atque Morti, & Dæmoni superandis, impensa est; quandoquidem nos peccati, mortisque Auctorem vincere non potuissemus, nisi ille assumpsisset nostram Naturam, & suam fecisset, qui nec peccato infici, nec morte retineri poterat. Ergo de Spiritu S. conceptus est in Sinu Virginis, Matris suæ, quæ eum ita genuit, sicut absque Virginitatis detrimento conceperat. S. Leo deinde Argumenta ex Sacra Scriptura expromit, & probat, Verbum veram Carnem assumpsisse, quia in Evangelio Filius David, & Abraham vocatur. Probat ex S. Paulo, dicente: *Qui factus est ei ex semine David secundum carnem.* Ex iis, quæ Deus Abrahamæ promisit: *in te benedicentur universæ cognationes terræ;* quod a S. Paulo explicatur, & ad Christum transferatur. Ex Vaticiniis Isaiæ, de Emmanuel, Virginis Filio, & Puer, qui nobis natus est. Unde tandem infert, Jesum Christum non tantum assumpsisse figuram Hominis, sed verum Corpus, ex Matre sua extractum. Operationem Spiritus Sancti non obstitisse, quo minus Caro Filii ejusdem Naturæ esset cum Carne Matris

Matth. I. I. quia in Evangelio Filius David, & Abraham vocatur. Probat ex S. Paulo, dicente: *Qui factus est ei ex semine David secundum carnem.* Ex iis, quæ Deus Abrahamæ promisit: *in te benedicentur universæ cognationes terræ;* quod a S. Paulo explicatur, & ad Christum transferatur. Ex Vaticiniis Isaiæ, de Emmanuel, Virginis Filio, & Puer, qui nobis natus est. Unde tandem infert, Jesum Christum non tantum assumpsisse figuram Hominis, sed verum Corpus, ex Matre sua extractum. Operationem Spiritus Sancti non obstitisse, quo minus Caro Filii ejusdem Naturæ esset cum Carne Matris

Rom. I. 3. *Qui factus est ei ex semine David secundum carnem.* Ex iis, quæ Deus Abrahamæ promisit: *in te benedicentur universæ cognationes terræ;* quod a S. Paulo explicatur, & ad Christum transferatur. Ex Vaticiniis Isaiæ, de Emmanuel, Virginis Filio, & Puer, qui nobis natus est. Unde tandem infert, Jesum Christum non tantum assumpsisse figuram Hominis, sed verum Corpus, ex Matre sua extractum. Operationem Spiritus Sancti non obstitisse, quo minus Caro Filii ejusdem Naturæ esset cum Carne Matris

Galat. 3. 8. *Qui factus est ei ex semine David secundum carnem.* Ex iis, quæ Deus Abrahamæ promisit: *in te benedicentur universæ cognationes terræ;* quod a S. Paulo explicatur, & ad Christum transferatur. Ex Vaticiniis Isaiæ, de Emmanuel, Virginis Filio, & Puer, qui nobis natus est. Unde tandem infert, Jesum Christum non tantum assumpsisse figuram Hominis, sed verum Corpus, ex Matre sua extractum. Operationem Spiritus Sancti non obstitisse, quo minus Caro Filii ejusdem Naturæ esset cum Carne Matris

Isai. 7. 14. 9. 6 tur. Ex Vaticiniis Isaiæ, de Emmanuel, Virginis Filio, & Puer, qui nobis natus est. Unde tandem infert, Jesum Christum non tantum assumpsisse figuram Hominis, sed verum Corpus, ex Matre sua extractum. Operationem Spiritus Sancti non obstitisse, quo minus Caro Filii ejusdem Naturæ esset cum Carne Matris

tris, sed id solum effecisse, ut Virgini ^{Sæculum V.}
Fœcunditas tribueretur. ^{A. C. 449.}

Itaque, ut S. Leo prolixius docet, u-
traque Natura, integra perseverans, uni
Personæ unita est, ut idem Mediator fieri
& mori posset, qui aliunde Immortalis,
& impassibilis perdurat. Omnia, in se
habet, quæ in nobis sunt, omnia, quæ,
cum nos crearet, dedit, & quæ reparanda
suscepit; sola mala non habet, quæ Dece-
ptor in Genus Humanum invexit. For-
mam Servi sine peccati macula accepit.
Una Natura ex consortio alterius non
mutatur; Idem qui verus Deus, etiam
verus Homo est; in hac conjunctione nul-
la deceptio. Deus, ineffabilem Gratiam
Naturæ Humanæ exhibens, non minui-
tur, Homo Dignitate, quam accipit, non
consumitur. Verbum, & Caro proprias
sibi operationes servant. Scriptura ve-
ritatem duarum Naturarum æqualiter
demonstrat.

Deus est, quia legimus; In Principio
erat Verbum & Verbum erat apud Deum.
Homo est, quia dicitur: Verbum Caro
factum est, & habitavit in nobis. Deus
est; omnia per ipsum facta sunt, & sine
ipso factum est nihil. Homo est, ex Mu-
liere natus, & Legi subiectus. Nativi-
tas Carnis Naturam humanam testatur,
partus Virginis Divinam indicat Poten-
tiam. Infans in cunis vagit, idem ab

H h 3 Angelis

c. 3.

c. 4.

Gal. 4. 4.

Sæculum V. Angelis laudatur Altissimus. Herodes
 A. C. 449. vult puerum occidere, Magi veniunt ex
 Oriente eundem adorare. Ipse Baptismus
 S. Leonis. E. S. Joannis baptizatur, simul vox Patris
 pistola ad de Cælo allapsa, eundem Filium suum Di-
 Flavianum, lectum esse declarat. Homo tentatur a
 Dæmone, Deo Angeli ministrant. Fa-
 mes, sitis, lassitudo, somnus, hominem evi-
 denter probant, at vero quinque millia
 hominum quinque panibus saturare, Mu-
 lieri Samaritanæ aquam vivam dare, su-
 per mare ambulare, fluctus voce compesce-
 re, certissime Dei sunt. Unius Natura
 non est, amicum mortuum plorare, & eun-
 dem ab inferis resuscitare, Cruci affixum
 esse, & Diem in Noctem vertere, Ele-
 menta omnia concutere, & Latroni por-
 tas Cæli aperire. Deus dicit: Pater, &
 ego unum sumus. Homo: Pater major
 me est; Etsi enim in Jesu Christo unica
 Dei, & Hominis Persona sit, nihilominus
 aliud est subjectum, Passionis utrique com-
 munitis, & aliud communis gloriæ.

Hæc Personæ unitas causa est, cur di-
 camus, Filium Hominis de Cælo descen-
 disse, & Filium Dei Carnem sumpsisse ex
 Virgine; Filium Dei crucifixum fuisse,
 & sepultum, quod in Symbolo recitamus,
 quamvis in humana tantum Natura cru-
 cifixus fuerit. Apostolus dicit: Si Do-
 minum Gloriæ cognovissent, nequaquam
 crucifixissent eum. *Jesus Christus in-
 terro-*

t. 5.

2. Cor. II. 8.

terrogat Apostolos suos: Vos autem, quem me esse dicitis, qui Filius hominis sum, & quem videtis, in vera Carne ambulare? S. Petrus respondit: Tu es Christus, Filius Dei vivi, agnoscens ipsum simul Deum, & Hominem. Post suam Resurrectionem Corpus suum sensibile, & palpabile, & plagarum locum ostendebat, loquebatur, manducabat, & cum Discipulis suis habitabat, simul vero per portas clausas intrabat, iisdem Spiritum Sanctum, & Scripturarum intelligentiam tribuebat, duas in se Naturas distinctas, & unitas manifestans.

Eutyches, dum negat, Naturam nostram in Filio Dei esse, timeat, S. Joannis fulmen, dicentis: Omnis Spiritus, qui confitetur Jesum Christum in carne venisse, ex Deo est; & omnis Spiritus, qui solvit Jesum, ex Deo non est, & hic est Antichristus. Nam quid est Jesum solvere, nisi Naturam Humanam ab ipso separare? Error, circa Corporis Jesu Christi Naturam, Passionem Ejus, & Sanguinis efficaciam sequela necessaria destruit. Dum vero Eutyches vobis respondit: Confiteor Dominum Nostrum ante conjunctionem duas habuisse Naturas, sed post conjunctionem unam tantum Naturam agnosco, miror, quod horrendam Blasphemiam non castigaveris; cum nihilominus impium sit, dicere, Filium Dei ante In-

Hh 4 car-

Sæculum V.
A. C. 449.

Matt. 16. 16.

1. Joan. 4. 2.

c. 6.

Sæculum V. *carnationem utriusque Naturæ fuisse,*
 A. C. 449. *quam post Incarnationem in eodem unum*
tantum agnoscere. Non ommittas, Euty-
chem ad Retractationem hujus Errori
bortari. Si, Deo Gratiam dante, conver-
tatur; si sequatur Conversio, Hominem
indulgentissime habere poteris, nunquam
enim Fides utilius defenditur, quam ubi
Error ab ipsis suis Sæctatoribus condemna-
tur. Hæc est celeberrima S. Leonis ad
Flavianum Epistola, ad id destinata, ut in
Concilio, tanquam de Fide Ecclesiæ Ro-
mana Testimonium, recitaretur.

§. XXXVI.

Alice S. Leonis Epistolæ.

Ep. 27. al. II. Sanctus Leo, ad Julianum, Episcopum
 Coanum, suum Constantinopoli Lega-
 tum, scribens, eandem Doctrinam expli-
 cat, ut haberet, quo veritatem contra Hæ-
 reticos defenderet, & se Flaviano junge-
 ret. Co, seu Coos, parva Insula est haud
 procul *Gnide*, quæ hodie *Lango*, seu *Stam-*
chio dicitur. In hac Epistola dicit Papa,
 Eutychem Catholicos Nestorianismi ac-
 culare, at vero ab Hæresi ejus, cum ve-
 ritatem Incarnationis negaret, Bona om-
 nia, quæ ex isto Mysterio sequuntur, &
 Christianorum Spem omnem tolli. Ergo
eredendum est, Verbum non esse mutatum
in Carnem, aut in animam, cum Divini-
tas immutabilis sit; rursus Carnem non
fuisse

fuisse mutata in Verbum; nec impossi-
 bile videatur, ut Verbum cum Carne, & A-
 nima unum Jesum Christum constituent,
 cum in quolibet Homine Caro, & Anima,
 quæ diversissimæ sunt Naturæ, unam Perso-
 nam efficiant. (*) Quando Eutyches dixit,
 duas fuisse ante Incarnationem Naturas, cre-
 diderit, necesse est, Animam Salvatoris in
 Cælo extitisse, antequam Verbo uniretur in
 Sinu Virginis, quod contra Catholicam Fi-
 dem

Sæculum V.
 A. C. 449.

c. 8.

c. 8.

H h 5

dem

(*) In illa Epistola, superius Numero XXXI.
 memorata, quæ Julii Papæ esse jactatur, dictum,
 in Jesu Christo unam Naturam esse admitten-
 dam, eo modo, quo Homo una Natura est, etiam-
 si ex Corpore, & Anima, quæ diversæ Naturæ
 sunt, componatur. Ad hanc propositionem,
 ab incerto Auctore profectam, responderi pot-
 est, ante conjunctionem, Animam, & Corpus
 non esse perfecte diversæ Naturæ, quia nec ani-
 ma existit, nec corpus, tanquam naturæ comple-
 tæ. Quomodo autem explicanda S. Leonis Ver-
 ba, hic dicentis: *Nec impossibile videatur, ut
 Verbum cum Carne, & Anima unum Jesum
 Christum constituent, cum in quolibet Homine
 Caro, & Anima quæ diversissimæ sunt Naturæ,
 unam Personam efficiant.* Subtilis est Quæstio,
 & dubitare quis possit, an S. Leo affirmet, Car-
 nem, & Animam si non in existentia, saltem in
 Essentia fuisse diversæ Naturæ ante conjunctio-
 nem? & an post conjunctionem diversæ Natu-
 ræ permaneant? sed hæc Theologi sunt, non
 Historici.

Sæculum V.
A. C. 449. *dem pugnat, quippe non assumpsit Humanitatem, antea creatam, sed assumendo creavit; in damnatam Origenis opinionem relabimur, si dicimus, animas vixisse, & operatas fuisse, antequam corporibus immitterentur. Anima Jesu Christi ab anima nostra non diversitate Generis, sed sublimitate virtutis, distinguitur. Caro eius desideria Spiritui contraria non producebat, nulla in Eo pugna, sed affectus Divinitati subiciebantur.*

S. Leo simul ad Imperatorem Theodosium Epistolam dedit; indicat nomina
Ep. 26. al. 12. Legatorum, quos mittebat, qui vices suas in Concilio gererent, atque Spiritum Justitiæ, & Lenitatis afferrent; *Et ut error condemnetur, inquit, cum dubitare nemo possit, quænam de Incarnatione sit Fides Catholica; venia Eutychi concedatur, si, quod in Libello, ad me missio, pollicitus est, S. Leonis erroris eum serio pœniteat.* Ad S. Pulcheriam quoque scripsit; Zelum Fæminæ adversus omnes illius ævi Hæreticos laudat; dum de Eutyche loquitur, commiseratione dignum putat, quod magis ignorantia, quam malitia errasse crederet, & emendationem speraret. *Quod si, inquit, in errore perseveret, nemo Sententiam, ab Episcopis in eum latam, revocare poterit.* Rationem reddit, cur ipse ad Concilium non proficiscatur, & primo adducit, Rem sine exemplo esse, deinde
c. 3. *mise-*

miserum Italiae statum, in quo, si Roma Sæculum V. A. C. 449.
 discederet, populum suum in luctum, desperationi simillimum, conjecturus es-
 set: Nempe, spectante ad Ruinam Impe-
 rio, trepidabant Itali, tuncque omnium
 animos implebat terror ingruentium
 Hunnorum, qui anno post hæc tertio in
 Italiam advenerunt.

S. Leo scripsit etiam ad Faustum, Mar- Ep. 28. at. 14.
 tinum, aliosque Abbates Constantinopo-
 litanos, qui Condemnationi Eutyichis
 subscripserant, ut iis ad fidem strenue de-
 fendendam animos adderet; quid fide
 Catholica credendum sit, se in epistola sua
 ad Flavianum data docuisse monet, & ait:
in illa Doctrinam nostram sufficienter ex-
posuisse puto, ut eam Præsulis vestri Mi-
nisterio recipiatis. Tandem ad ipsum Ep. 29. at. 15. Conc. Calc. p. 2. c. 13.
 Concilium Ephesinum dedit epistolam;
 Imperatorem Concilium ideo convocasse
 agnoscit, ut error iudicio magis authen-
 tico seu pleniore aboleretur, (*) & suis Le-
 gatis Potestatem tribuit, ut communi
 cum Concilio opera, quod Deo magis
 gratum futurum esset, decernerent; nem-
 pe ut ante omnia errorem damnarent,
 deinde Eutychem, si retractaret, & dam-
 naret

(*) Hic iterum elucet Sacre Sedis Auctoritas.
 Anonymus I. ad hos Numeros plurima in Fleurio
 carpit, quæ cum sint minima, nolo Lectorem
 a serie Narrationis abstrahere.

Sæculum V. naret Hæresin suam, restituerent. In
 A.C. 449. omnibus his litteris S. Leo epistolam suam
 ad Flavianum citat; sunt autem episto-
 læ sex, omnes eadem die, Idibus Junii,
 Asterio, & Protogene Consulibus, id est,
 Ep. 33. al. decima tertia Junii, anno 449. datæ. In
 17. alia, ad Imperatorem Theodosium data,
 excusat, quod ad Concilium ipse non va-
 dat, sicut in epistola ad Pulcheriam, &
 addit: *Tam evidenter in hac Quæstione
 Fidei veritas patet, ut satius fuisset, nul-
 lum convocare Concilium; sane nulla pe-
 nitus dubitandi causa superest.*

Post Ep. 33. Flavianus altera, ad S. Leonem data
 Leon. Conc. epistola, rursus Eutythis errores, & ejus-
 Calc. part. dem condemnationem explicat; *Hujus
 I. c. 6. Judicii Acta, inquit, jam diu est, quod
 ad te miserim, ut Hominis Impietatem om-
 nibus tuæ Jurisdictionis Episcopis notam
 facias, ne quis, Hæresin ejus ignorans, per
 litteras, aut alio modo cum ipso commu-
 nicet.* Ex his videmus, Flavianum a Pa-
 pa novum Decretum non petere, sed id
 solum, ut suum in Patriarchatu Occiden-
 tis observetur. Nec sine causa timuit
 Flavianus, ne Eutythes ibi malæ causæ
 Patronos quæreret, quippe is S. Petro
 Chrysologo, Episcopo Ravennatensi, qua
 in urbe degebat ut plurimum Imperator
 Valentinianus, scripserat; verum acce-
 ptum a Viro Sancto responsum Eutythi
 minime favebat, cujus hoc erat initium.

§. XXXVII.

§. XXXVII.

Sæculum V.
A.C. 449.S. Petri Chrysologi Epistola ad
Eutychem.

Tristes litteras tuas non sine mærore legi, sicut enim Ecclesiarum Pax Cælesti Post ep. 23: gaudio nos recreat, ita dissensiones, præ- Leon. fertim si talibus causis ortum debeant, vehementer affligunt. Leges humanæ tringinta annorum præscriptione omnes lites Conc. Calc. tollunt, & post tot Sæcula de Jesu Christic. 1. p. 15. Generatione, quam Lex Divina nobis proponit, tanquam ineffabilem, disputatur. Non ignoras Origenem, cum in Principia inquireret, & Nestorium, cum de Naturis altercarentur, in errorem lapsos. Tum Textus aliquos ex Scriptura de Incarnatione affert, & subjungit: plura tibi responderem, si Frater noster Flavianus aliquid litterarum hac super re ad me dedisset, si enim tu ipse quereris, auditum te non fuisse, quomodo judicare possumus de iis, quæ nec vidimus, nec ab aliis, qui præsentibus fuere, audivimus? exhortor te, Venerabilis Frater! ut submittas te omnibus, quæ Beatus Papa Romanus scripsit, quia S. Petrus, qui in ejus Sede vivit, & præsidet, veram Fidem dat, quærentibus eam. Nos vero amor pacis, & Fidei de talibus causis absque Romani Episcopi consensu judicare non permittit. () Post hujus*

(*) Eximium pro Auctoritate Pontificia, simulque

Seculum V.
A.C. 449. hujus Epistolæ tempus nullibi amplius hujus Sancti Viri mentio occurrit, cui Sermonis elegantia Chrysologi, id est, oris aurei, Nomen peperit. Centum septuaginta sex Sermones, & plerosque in SS. Evangelia ab ipso habemus. Ecclesia secunda die Dec. ipsius memoriam colit. (*)

Martyr. R.
2. Dec.

§. XXXVIII.

Pseudo-Concilio Ephesini initium.

Conc. Calc.
Act. 1. p. 115. Concilium Ephesinum, ab Imperatore ad primam Aug. convocatum, octavo ejusdem Mensis, id est, secundum Romanos

que pro Bona fide Fleurii, ejusmodi textus excerptis, testimonium!

(*) Die letzten Zeilen dieses Abschnittes hat der Uebersetzer ausgelassen, und davor eine Anmerkung hingeschrieben. Er setzet sich auf seinen Nichtersüß, und spricht: Die Gedanken des Heil. Petrus Chrysologus in seinen Schriften wären edel, und die Worte, damit er sie ausgedrückt, auserlesen. Inzwischen glaubten doch nicht alle, daß er damit den Namen eines Chrysologi verdienet habe. Das auserlesenste für unsern Uebersetzer, in den Schriften des Heil. Petrus, ist das Zeugniß, welches er hier giebet, daß er über Glaubenssachen ohne Gemeinschaft mit dem Bischof zu Rom zu urtheilen sich nicht getraue. Das wäre eine notwendige Anmerkung gewesen für einen Protestant, der aus Liebe zur Wahrheit die Geschichte des Herrn Fleury übersetzet hätte.

manos sexto Idus Aug. secundum Ægy. Sæculum V.
 ptios decima quinta *Mefori*, Indictione A.C. 449.
 tertia, post Consulatum Zenonis, & Post-
 humiani, nempe anno 449. primo con-
 gregatum est. Episcopi in eodem loco
 confederunt, quo Concilium Ephesinum
 primum actum est, in Ecclesia, quæ Maria
 dicebatur. Episcopi centum triginta ex
 Provinciis, Ægypti, Orientis, Asiæ, Pon-
 ti, & Thraciæ adfuere. Dioscorus Ale-
 xandrinus, sicut Imperator mandaverat, *Evag. I. hist.*
 primum locum occupabat. Tunc nomi- *c. 10. Brevic.*
 natur Julius, S. Leonis Papæ vices gerens, *hist. Eutich.*
 ita enim hoc nomen juxta meliora exem- *tom. 4. Conc.*
 pla latina, & antiquos Historiæ Scripto- *p. 1079.*
 res, non autem Julianus, legendum est. *Prosop. Chro.*
 Is nempe est Julius Puteolonanus, quem *Ap. & Prot.*
 Papa miserat. Hunc sequuntur Nomina *Coff. p. 53.*
 Juvenalis Jerosolymitani, Domni Antio- *vid. Quesn.*
 cheni, Flaviani Constantinopolitani, cui *not. 39. ad*
 itaque locus quintus obtigit, quod esset in- *epist. 24. S.*
 ter Patriarchas novissimus. (*) Post quin- *Leon. & Ba-*
 que Patriarchas leguntur Exarchæ, & Me- *luz. Præf. in*
 tropolitæ, vel eorum Vicarii, scilicet Ste- *Conc. Calc.*
 phanus Ephesius. Thalassius Cæsarien- *n. 30. 31.*
 sis in Cappadocia. Eusebius Ancyranus
 in

(*) Non placet causa, a Fleurio allata, ideo
 Flaviano quintum locum obtigisse, quod esset in-
 ter Patriarchas novissimus, sed potius, id Diosco-
 ri, aliorumque inimicorum ejus artibus factum
 existimarem. Interim Orientales exemplum no-
 bis

Sæculum V. in Galatia, Joannes Sebaltenus in Arme-
A.C. 449. nia. Cyrus Aphrodisiadenus in Caria,
 Erasistratus Corinthi. Quintillus Hera-
 cleensis loco Anastasi Theffalonicensis.
 Aliique, qui in Actis reperiri possunt.
 Post Episcoporum nomina veniunt Pres-
 byteri; primus eorum est Abbas Barlu-
 mas, tum quatuor ab Episcopis absentibus
 Delegati; tandem omnium ultimi,
 Diaconus Hilarius, & Notarius
 Dulcitus Papæ Legati. De Presbytero
 Renato nulla mentio, quia in via,
 nempe in Insula Delos, diem oppetiit.
 Eutyches quoque Ephesi erat; nec
 votum ex suo Monasterio non egredien-
 di, nec gravis Senectus, nec corporis in-
 firmitates ipsum ab hac profectioe retar-
 daverant.

Joannes, Presbyter, & Notariorum
Conc. Calc. Primicerius verosimiliter Ecclesiæ Ale-
Act. 19. p. xandrinæ, Promotoris officium obiit, quo
 101. Petrus, Presbyter, in Concilio Ephesino
Sup. XXV. primo functus fuerat. Is ubi convocati
 9. 37. Concilii causas summatim retulit, jubente
 Dioscoro, prælegit Imperatoris Episto-
 lam,

bis suppeditant, ipsos Decretum suum Concilii
 Constantinopolitani, quo Episcopo Constantino-
 politano primum locum post Romanum tribue-
 bant, non observasse. Hic etiam notari mere-
 tur, Juvenalem Jerosolymitanum Domino Antio-
 cheno fuisse prælatum.

lam, qua Synodus convocabatur. Tum ^{Sæculum V.} Julius, Episcopus, Papæ Legatus, dixit: ^{A.C. 449.}
S. Papa Noster, Leo, simili Epistola vocatus est. Quia latino Sermone utebatur, ^{p. 122.}
 Florentius, Episcopus Lydesenus, loquentis verba interpretabatur. Diaconus Hilarus, ejusdem Interpretis opera, addidit: *Imperator noster Christianissimus per Litteras suas Beatum Episcopum nostrum Leonem vocavit, ut Sancto Concilio interesset, & Sua Sanctitas venisset, nisi factum exemplo careret. Sed scitis, Papam nec Concilio Nicæno, nec Ephesino, nec cuiquam alii simili adfuisse; itaque huc nos misit, ut Ipsius vices ageremus; concedidit nobis Epistolas, ad vos directas, quas ut prælegi jubeatis, rogamus.* Dioscorus dixit: *accipiantur litteræ, quas ad S. Concilium Oecumenicum Sanctissimus Frater noster Leo dedit;* at vero, harum lectione omissa, Joannes Presbyter aliam epistolam, ab Imperatore ad Dioscorum datam, legendam proposuit, quod ut fieret, Juvenalis Jerosolymitanus jussit. Erat vero illa epistola, qua præcipiebatur, ^{p. 126.}
 ut Barsumas Concilio interesset. Juvenalis dixit: *simile mandatum de Barsuma accepi; æquum igitur est, ut in Concilio adsit.* Comes Elpidius deinde Imperatoris mandata, sibi, & Tribuno Eulogio commissa legit, jussitque legi epistolam Imperatoris ad Concilium directam, ^{p. 127.}
Hist. Eccles. Tom. VI. I i etiam,

S. Leonis
epistola non
legitur.

Sæculum V. A. C. 440. *ctam, qua Flavianus jurgia de Fidei materia Eutychi movisse accusabatur.*

His lectis, Thalassius, Episcopus Casariensis, dixit, juxta Imperatoris voluntatem, in ista epistola indicatam, missis omnibus aliis, a Quæstione Fidei esse incipiendum. Julius Episcopus, Papæ Legatus, annuit. Dioscorus dixit: *Non in hunc finem convenimus, ut Fidem, dudum a Patribus nostris explicatam, rursus exponeremus, sed ut examinemus, an novæ opiniones Patrum Decisionibus conformes sint. Ergo ab hac discussione initium ducamus. An Fidem Patrum vestrorum relinquere vultis?* Concilium dixit: *si quis in Fide Patrum quidquam mutet, Anathema sit! si quis aliquid adjiciat, Anathema sit! Patrum Nostrorum Fidem servemus!* plures ejusmodi in laudes Dioscori plausus secuti. Tum Comes Elpidius dixit: *Cum de Fide consentiatis, jubete, ut introducatur Archimandrita Eutyches, qui hujus Conventus causa est, & suam Sententiam vobis explicet.* Annuit Concilium, atque ingressum, Thalassius Casariensis, ut causam suam defenderet, invitavit.

p. 131.

§. XXXIX.

Eutycheis Libellus.

Eutyches dixit: *Commendo me Patri, & Filio & Spiritui S. & Vestræ Justitiæ.*
Ves

Vos testes estis Fidei meae, pro qua in primo Concilio, hic congregato, vobiscum decertavi. Habeo in manibus meis Libellum Fidei meae. Jubete, ut legatur! ergo legi coeptum. Symbolum Nicænum continebat, & testabatur Eutyches, se secundum hanc Fidem vivere, & mori cupere, atque Manetem, Valentinum, Apollinarem, Nestorium, & omnes Hæreticos usque ad Simonem Magum, eosque, qui dicerent, Jesu Christi Carnem de Cælo descendisse, anathematizare. Post hæc legebatur: *Secundum hanc Fidem vivens accusatus sum ab Eusebio, Episcopo Doryleensi, qui contra me Libellos tradidit, Hæreticum me appellans, nulla determinata Hæresi; nempe ut mihi, ad rem improvisam turbato, in causæ meæ examine nova quadam verba exciderent. Episcopus Flavianus comparere me jussit, qui totum ferme tempus cum Accusatore meo consumebat; sperabat, me, cum Monasterio excedere non solerem, non venturum, qua occasione arrepta, contumaciæ reum, deponeret. Nec vana fuit conjectura! dum enim ex Monasterio in urbem Constantinopolim procedo, Magnus, Silentarius, quem in vitæ præsidium Imperator mihi dederat, ad me dixit, nihil jam profuturam meam præsentiam, cum jam, antequam audiver, condemnatus fuisssem. Ipsius hac de re extat testimonium. Ubi*

Sæculum V.
A. C. 449.

p. 134.

p. 135.

p. 142.

Sup. S. 33.

li 2

in

Sæculum V. *in conspectum Congregationis veni, Fide
 A.C. 449. meæ formulam nec acceperunt, nec leg
 passi sunt. Et postquam viva voce edixi,
 Fidem meam Confessioni Nicæna, in Con
 cilio Ephesino confirmatæ, esse consenti
 neam, voluerunt, ut aliqua verba adderem.
 Timui ne Decretum primi Concilii Ephe
 sini, & Nicæni transgrederer, & petii
 ut Sanctum Vestrum Concilium hac de re
 edoceret, paratus, me vestro Judicio sub
 jicere. Me ista loquente, jusserunt reci
 tari Depositionis meæ Sententiam, quæ
 Flavianus diu ante contra me illis, quibus
 placuerat, verbis, scripserat. Multa quo
 que in Actis adulterata fuere, quod deinde
 ad preces meas, jubente Imperatore, demon
 stratum. Non enim Flavianum Episcopum
 mea ad vos Appellatio, non canonum
 meorum Reverentia, non pugna, in quibus
 grassanti Hæresi caput hoc objeci, cobibe
 re valuerunt, ne me Auctoritate absoluta
 condemnaret. Ipse me tanquam Hæreticum
 furentis populi multitudini, ad cru
 dele facinus in Ecclesiam Cathedralem, &
 forum concurrenti, truncandum tradidit,
 at in extremo periculo Divina me Provi
 dentia servavit. Sententiam, contra me
 pronuntiatam, in variis Ecclesiis promul
 gari, & Monachos eidem subscribere jussit,
 quod nunquam antehac, ut scitis, nec con
 tra Hæreticos factum. Eandem in Orien
 tem transmisit, ut in multis locis Episco*

p. 143.

Sup. n. 33.

pi, & Monachi subscriberent, *Judices in* Sæculum V.
A.C. 449.
bac causa incompetentes; cum banc potius
Episcopis illis, ad quos appellaveram, com-
municare debuisset. Hæc sunt, quæ me
coegerunt, ut ad vos, & ad Imperatorem
confugerem. Judici in me exerciti Ju-
dices estote.

His perlectis Flavianus Constantino-
 politanus dixit: *Accusator ejus fuit Eu-*
sebius; jubete, ut ingrediatur! Comes p. 146.
 Elpidius dixit: *Imperator jussit, ut qui*
prius Judices fuere, nunc Partes agant.
 Ergo Archiepiscopo Flaviano respondeo,
Accusatorem vice sua functum esse; dicit,
se causa vicisse, itaque Judex Actoris jam
Personam gerit, quod & in Tribunalibus
civilibus usitatum. Hodie convenistis, ut
Judices judicetis, non ut Accusatorem ad-
mittatis, & causam a principio repetatis.
 Jubete igitur, *ut reliqua istius Causæ Acta*
legantur. Dioscorus manibus, pedibus-
que consensit, alii Episcopi annuerunt. Ita
Eusebius Doryleensis Concilio exclusus,
 & Eutyches admissus. Cum itaque om- p. 150.
 nes Episcopi consensissent, ut Acta lege-
 rentur, Dioscorus etiam quid Julius, Pa-
 pæ Legatus, vellet, exquisivit; qui re-
 spondit: *volumus, ut Acta legantur, ea*
conditione, ut prius Papæ epistolæ reciten-
tur. Hilarus Diaconus adjecit: atque
id, quod petimus, eo magis æquitati consen-
taneum est, quod Sanctissimus Episcopus

Sæculum V. *Romanus non prius scripserit has epistolas,*
A. C. 449. *quam sibi hæc Acta, quæ legi vultis, referri, & recitari iussisset.* Eutyches dixit Legati Sanctissimi Archiepiscopi Romani Leonis modo mihi suspecti esse meruerunt, nam in Domum Flaviani Episcopi diver-
 tunt, prandium ibi sumpserunt, & omne obsequii genus accipiunt. Rogo igitur, ne, quodcunque contra me egerint, cause meæ nocere credatur. Dioscorus dixit: ordo rerum postulat, ut antea ipsius Cause Acta, & deinde Piissimi Episcopi Romani litteræ legantur. Ita postulatio, ut epistola Papæ legeretur, jam secundo elusa. Econtra Acta Concilii, Constantinopoli, octava Nov. 448. & diebus sequentibus celebrati, quorum Flavianus unum, & Eutyches alterum exemplum porrexit, lecta sunt.

Sup. §. 24.
25. &c.

§. XL.

Lectio Actorum Constantinopolitanorum.

Cum legeretur Libellus Eusebii Doryleensis contra Eutychem, & nominaretur S. Cyrillus, Concilium Ephesinum exclamavit: *S. Cyrilli memoria in æternum durabit! Dioscori, & Cyrilli una est Fides! Anathema illi, qui aliquid addit, vel rescindit.* Julius, Papæ Legatus dixit: *Hæc Sedis Apostolicæ Fides est.* Postquam lecta fuisset epistola S. Cyrilli ad

p. 151.

p. 174.

ad Joannem Antiochenum, ut concordia reduceretur, & in qua duarum Naturarum distinctionem dari inculcat; Eustathius, Episcopus Berytensis, dixit, S. Cyrillum in aliis quoque epistolis mentem suam explicasse, exempli causa in litteris ad Acacium Melitinensem, ad Valerianum Iconiensem, & Successum, Diocæsariensem, ubi inter alia verba hæc haberet: *ergo non duas Naturas intelligere oportet, sed unam Verbi Incarnati Naturam*; atque hunc loquendi modum S. Athanasi testimonio confirmaret.

Ubi legi cœperunt Acta ultimæ Sessionis, in quibus Eusebius Doryleensis Eutychem urgebat, ut duas Naturas post Incarnationem confiteretur, & Jesum Christum secundum Carnem nobis Consubstantialem esse, Concilium Ephesinum exclamavit: *tollite! cremate Eusebium! vivus comburatur! secetur medius! sicut divisit, ita dividatur!* Dioscorus dixit: *num ferre hunc Sermonem potestis, ut post Incarnationem duæ Naturæ affirmantur?* Concilium dixit: *Anathema illi, qui hoc affirmat!* Dioscorus: *voce, & manibus vestris mihi opus est, si quis clamare nequeat, manum extendat!* Concilium: *Si quis duas Naturas dicat, Anathema sit!* Et postquam Eutychemis expositio lecta fuisset, Dioscorus: *quam modo Fidei Confessionem probatis?* Concilium: *Confessionem*

Sæculum V.
A.C. 449.

p. 223.

ibid.

Sæculum V. *sionem Eutychis. Impius est Eusebius!*
 A.C. 449.

Alludebant ad Nomen ejus, quod idem significat, ac Pius. Post Acta Concilii Constantinopolitani lecta etiam sunt Acta
 p. 236. *Conventus, octava Aprilis, anno 449. celebrati, quando hæc Acta retractata, & 27. Aprili relata sunt.*

Sup. §. 35.

p. 245:

Omnibus his lectionibus finitis, Episcopi, invitante Dioscoro, in suffragia ivere. Primus locutus est Juvenalis Jerusalemitanus, & dixit: cum Eutyches semper fuerit professus, se expositionem Fidei Nicænæ, & ea, quæ in Concilio primo Ephesino decreta sunt, amplecti, omnino Orthodoxum inveni, & decerno, ut in Monasterio, & Gradu suo permaneat! Concilium dixit: justum est hoc Judicium! Domnus Antiochenus: accepta epistola, in Concilio Constantinopolitano in causa Eutychis ad me data, ejus condemnationi subscripsi; nunc vero audito Libello, quem Concilio obtulit, & in quo Fidem Nicænâ, & primi Concilii Ephesini, confitetur, in tuam concedo sententiam. Presbyteri Dignitatem, & Communitatis sue Regimen resumat. Eadem fuit Stephani Ephesini, Thalassii Cæsariensis, Eusebii Ancyрани, & omnium reliquorum Episcoporum Sententia, exceptis Papæ Legatis, de quibus non est mentio. Barsumas post omnes Episcopos suam opinionem dixit, & quia, utpote Natione Syrus, Græ-

Eutyches
absolvitur.

p. 276.

cæ

ca lingua non erat gnarus, Eusebius Monachus Interpretis vices subiit. Tandem Sæculum V.
A. C. 449.
Dioscorus, Concilii Præses, omnium ultimus, in Favorem Eutythis suffragium dedit.

Tum Joannes Presbyter Libellum Supplicem, a Monachis Monasterii Eutythis traditum, legit in hæc verba: *Divinis promissis confisi, Bona nostra, Dignitates, Munera, spes omnes reliquimus, ut Familiam Monachorum, quorum numerus ad trecentos excrevit, sub piissimo Archimandrita Eutyche constitueremus; major pars nostrum ultra annos triginta hic transegit. At Reverendissimus Episcopus Flavianus, qui nobis ad virtutem viam præire, & contra obtrectatores tueri, debuisset, Pastorem nostrum calumniis oppressit, & deposuit. Nobis, misso Presbytero Theodosio, aliis quibusdam Clericis comitantibus, indicari jussit; ut ab ipsius consortio abstineremus, & ne quidem colloqueremur. Bona autem Monasterii Flaviano (En vi-
ri avaritiam) Pauperum nomine custodiremus; syn jussu facere detrectaremus, nos unacum Abbate Nostro Divinorum Mysteriorum participatione privandos sciremus.*

p. 277.

Nec intra minas stetit Episcopus; in illo ipso Altari, quod Flavianus sex mensibus ante ultimum facinus erexerat, a Sacrificio cessatum. Iniqua Censura usque

li 5 ad

Sæculum V. ad tempus S. Concilii vestri ligati fuimus,
A. C. 449. *Et aliqui ex nostris Fratribus in hoc statu defuncti. In hoc luctu transeginus Festum Nativitatis Domini Nostri, Festum Epiphaniæ, & Resurrectionis, quo tempore Episcopi plerisque Peccatoribus absolutionem impertiri, & Principes reis gratiam concedere solent. Novem Menses sunt, ex quo hunc rigorem patimur; de cætero omnia Regulæ Monasticæ Exercitia servamus. Hæc cum ita sint, supplices rogamus; miseremini nostri! Sacramentorum usum restituite, & injusto oppressori, pœnam, quam meretur, insigite!* Huic Libello Narses Presbyter, Diaconi decem, Subdiaconi tres, & sexdecim Monachi, universim triginta quinque nomina subscripserunt. Dioscorus jussit, ut fidem suam profiterentur; ipsi fidem suam Eutychem Fidei consentaneam affirmarunt. Itaque, ex Juvenalis, & totius Concilii sententia, absoluti, Ecclesiæ Communioni redditi, atque ipsis concessum, ut denuo functiones Ordinum, in quibus essent, peragerent.

p. 280.

§. XLI.

Flavianus damnatur.

Dioscorus deinde proposuit, an non ea legere expediret, quæ de Fide in primo Concilio Ephesino decisa fuissent, cumque Episcopi annuissent, legi cœpta sunt

p. 281.

p. 284. &c.

sunt Acta sextæ Sessionis, 22. Julii, anno ^{Sæculum V.}
 431. in his continebantur Symbolum Ni- ^{A. C. 449.}
 cænum, Textus Patrum de Incarnatione ^{Sup. XXV.}
 loquentium, Libellum Charisii, cum falsa ^{p. 56.}
 Fidei Confessione Theodori Mopsuesteni,
 & ex Libris Nestorii excerpta. His per- ^{p. 292.}
 lectis Dioscorus dixit: *credo, quod vos* ^{p. 296.}
omnes Patrum Nicænorum Expositionem, ^{p. 300.}
in Concilio præcedenti, in hac urbe cele-
brato, confirmatam, approbetis; audivimus
etiam, quod præcipiatur, ut, si quis dicat,
aut aliud cogitet, aut aliam Quæstionem
moveat, condemnnetur. Quid vobis vide-
tur? quisque suam sententiam scriptam
aperiat. Thalassius Cæsariensis edixit,
se Conciliis Nicæno, & Ephesino adhæ-
rere, & eos omnes detestari, qui contra-
ria sentirent. Idem senserunt alii Epis-
copi. Julius, Papæ Legatus, declaravit,
eundem esse Sedis Apostolicæ sensum.
Sed Diaconus Hilarus addidit: Id episto-
lis, quas Sedes Apostolica ad vos dedit, con- ^{p. 307.}
forme est, & si eas legi jubeatis, videbitis, ^{p. 304.}
quod sint veritati consentaneæ. Verum-
tamen hujus admonitionis nulla ratio ha-
bita est.

Econtra Dioscorus, posito fundamen-
 to, ea, quæ maxime volebat, intulit, di-
 cens: *S. Concilium Nicænum, & S. Con-*
cilium Ephesinum Fidem exposuerunt, &
præceperunt, ut quisquis aliud diceret,
condemnetur; aliunde vero vobis notum
sunt.

Sæculum V. est, Flavianum, olim Episcopum Constantino-
 A.C. 449. tinopolitanum, & Eusebium Doryleensem,
 omnia susque deque vertisse, & omnibus
 Ecclesiis lapidem Scandali posuisse; ex
 Flavianus. go manifeste patet, quod se ipsos penis,
 quas Patres Nostri statuerunt, obnoxios
 reddiderint; Quam ob rem, ut Patrum
 Decreta confirmarentur, judicavimus, præ-
 p. 305. fatis Flavianum, & Eusebium omni Digi-
 nitate Sacerdotali, & Episcopali esse pri-
 vandos. (*) Sententiam vestram edicite!
 ut Actis inferatur, & scitote! omnia, qua
 bodie fiunt, ad Imperatores esse deferenda.
 Flavianus dixit: *recuso te Judicem!* Hi-
 larius, Ecclesiæ Romanæ Diaconus, dixit:
contradicitur? atque hæc vox latina
 Actis Græcis inserta est.

Nihilo-

(*) Ex his, & præcedentibus, in hac parte
 Historiæ contra Protestantes demonstrari potest
 necessitas, ut secundum Jesu Christi promissum,
 uni Sedi Episcopali Auctoritas, & Jurisdictio in
 omnes alias, atque in definiendis Fidei causis
 infallibilitas inhæreat. Flavianus Constantino-
 politanus Eutychem, & Sectatores ejus, quos in-
 ter Dioscorus, damnat, Dioscorus Alexandrinus
 Eutychem absolvit, & Flavianum damnat; speci-
 men etiam justitiæ præbet, quod Dioscorus affir-
 met, se nullam aliam, quam Doctrinam Concilio-
 rum Nicæni, & Ephesini I. defendere. Quando
 litium finis erit, & quis Judex? nisi Successor illius,
 ad quem solum Jesus Christus ter dixit: *Pasce*

† Joan. 21.

†† Luc. 22.

oves meas! † & *Confirma Fratres tuos?* ††

Nihilominus Juvenalis Jerosolymita-^{Sæculum V.}
 nus, eodem modo, quo Dioscorus, Depo-^{A.C. 449.}
 sitionem Flaviani, & Eusebii, ac si Fidem
 Nicænam, & Ephesinam corrupissent,
 pronuntiavit. Exemplum Domnus An-
 tiochenus, Thalassius Cæsariensis, Euse-
 bius Ancyranus, Stephanus Ephesinus,
 & reliqui omnes secuti sunt. Ipse Barsu-
 mas, ut Judex, post omnes Episcopos pro-
 nuntiavit. Tunc omnes, exceptis Papæ
 Legatis, nomina apposuerunt. Talia
 Concilii Ephesini Acta legimus; sed non
 sine tumultu hæc gesta sunt.

Quando Dioscorus Sententiam in Fla-^{Conc. Calc.}
 vianum pronuntiare cœpit, Onesiphorus,^{Act. 1. p.}
 Episcopus Iconiensis, cum pluribus aliis^{253.}
 surgens de Sede sua, & Dioscori genua
 complexus, efflictim rogabat, ne faceret.
 Ipse exiliens & stans in pedaneo, dixit:
etsi scirem, linguam mihi e gutture evel-
lendam, non aliud loquerer: atque Epis-
 copis preces geminantibus, & repugnans
 genua tenentibus, clamavit: *buc Co-*
mites! tunc Proconsul, stipatus maxima
 cohorte militum, partim gladiis, partim
 fustibus armatorum, & præparatas cate-
 nas gestantium, intravit. Ita plerique
 Episcoporum, cum viderent vim adhibe-^{ibid. p. 130.}
 ri, in tabula rafa nomen apposuerunt,
 cum in Ecclesia usque ad noctem inclusi,
 alia via libertatem sperare non possent.
 Qui Flaviano fidem servantes, subscri-
 bere

Sæculum V. bere noluerunt, in exilium missi. Dia-
 A.C. 449. conus Hilarus, elusis feliciter insidiis, Ro-
 mam occultis itineribus pervenit. Qui-
Epist. Pulch. dam alii Episcopi in hoc Concilio fuerunt
part. I. Conc. depositi, de quibus Acta, quæ habemus,
Calc. c. 35. non meminerunt, scilicet Ibas Edeffenus,
Evagr. I. c. & Daniel Carrisiensis, ejus Nepos, Aquilinus
 10. Bybliensis, & Savinianus Perranus. Theodoretus, etiam absens, depositus
Niceph. 14. fuit; imo & Domnus Antiochenus, quia
 c. 47. consensum suum in condemnationem Flaviani, vi extortum, retractasset; quod etiam malis Dioscori artibus effectum; nam
Brevic. Hist. tertio post illam Sessionem, in qua Flavianus depositus, die, Dioscorus in Concilio
Eutyech. to. 4. protulit epistolas, a Domno ad se contra
Conc. p. 1080 duodecim S. Cyrilli articulos datas; verborum sensum in eis obscurum dicebat, atque tanquam de Nestoriana Hæresi suspectum, quamvis absens esset, & agrotus, deposuit. Quid Domno exinde factum, nescimus; ipsum ad Monasterium S. Euthymii rediisse, ibique haud diu postea diem clausisse, conjectura est. Hic exitus fuit hujus Concilii, quod multo frequentius nomine Latrocini Ephesini occurrit.

Flavianus, & Eusebius in carcerem detrusi. Sed Flavianus præterea, quod in Concilio contra protestatus fuisset, Legatis Papæ Libellum tradidit, quo ad Sedem Apostolicam appellabat. Soluti Conci-

Sæculum V.
A. C. 449.

Concilio Dioscorus illico discessit, pronuntiavitque Excommunicationem contra S. Leonem Papam, cui ut subscriberent, decem ferme Episcopos, qui secum ex Ægypto venerant, adduxit. Flavianus in Exilium missus, post paucos dies Hypæpe in Lydia, Persecutorum pedibus proculcatus, & ærumnas maximas præsertim a Barsuma, & Monachis ejus perpeffus, occubuit. Ecclesia memoriam Ejus 18va Febr. colit. In ejus locum, verosimiliter jam defuncti, Episcopus Constantinopolitanus ordinatus est Anatolius, Diaconus Alexandrinus, qui Constantinopoli Dioscori Apocrisarius fuerat. Inde Schisma in Ecclesia ortum, Episcopis Ægypti, Thraciæ, & Palæstinæ, Dioscorum, Episcopis vero Ponti, & Asiæ illos sequentibus, qui Communioni Flaviani adhærebant. Hoc vulnus ante obitum Theodosii non coaluit. Imo hic Princeps Edictum promulgavit, quo Concilium Ephesinum secundum approbatur, & præcipitur, ne quis Episcopus ordinetur, qui Hæresin Nestorii, & Flaviani defendat, quorum unam esse Doctrinam putat; prohibetur etiam, ne quis servet Theodoretii libros, qui in censum librorum Nestorii referuntur. (*)

Libell. Theo.
Conc. Calc.
A. 3. p. 397.
Prosp. Chr.
int. Marc.
Chr. A. 449.

Conc. Calc.
A. 4. p. 524.
Martyr. R.
18. Febr. lib.
Brev. c. 12.

Conc. Calc.
part. 3. c. 10.

Interim

(*) Hier finde ich wieder eine feine Anmerkung des tollen Uebersetzers, in welcher er saget: *Dioscorus*

Sæculum V.
A.C. 449.

Interim Res Orientis S. Leonem maxime sollicitum tenebant, vehementer mirantem, quod nullæ litteræ inde advenirent; itaque, cum vir spectatus, cui nomen Eupsychius illo profecturus, scribendi opportunitatem præbuisset, ad Flavianum epistolam dedit, qua suam sollicitudinem indicat. Hæc epistola undecima Aug. an. 449. scripta. Verum haud diu postea reversus ad eum Archidiaconus Hilarus omnia, quæ acta fuerant, plenissime Sanctum Papam edocuit.

Ep. 35. al.
21.

§. XLII.

Ravennius, Episcopus Arelatensis.

At vero priusquam Diaconus advenisset, S. Leoni, adhucdum ob res Orientis incertitudine suspensò, allata est epistola Episcoporum Provinciæ Viennensis, (*) qua Electio Ravennii in Sedem Arelatensem, S. Hilario succedentis, nuntiabatur.

Ep. 36. al.
106.

corus war eben ein solcher Mann, als sein Dorf-
fahrer Cyrillus. Warum hat aber der Heil. Cy-
rillus die Wahrheit der Gegenwart Jesu Christi im
Heil. Abendmal so gar deutlich erweisen müssen
und das Ansehen des Römischen Pabstes vertheidigen?
Denn das ist die Ursach, warum unser Uebersetzer
ein unversönliches Herz gegen ihn bekommen.

(*) Forte Arelatensis, ut Anonymus I. notat.

na duodecim Episcoporum, ad quos data Sæculum V.
A. C. 449.
 est, & dicit SS. Pontifex: *Nostro iudicio confirmamus Bonum opus, quod fecistis, dum in urbe Arelatensi, defuncto Hilario S. Memoriae, Virum, quem æque ac Antecessorem ejus magni æstimamus, Fratrem Nostrum Ravennium, unanimi consensu, atque ex Clericorum, Magistratum, Populique voto consecrasti.* Ex his colligimus, morem fuisse, ut equidem Papa de Electione Episcopi in Sedem Majorem, qualis erat Arelatensis, certior redderetur, sed ipsius consensum, antequam consecraretur, non fuisse expectatum. Notari quoque merentur verba, magnum honorem testantia, quo S. Leo Papa S. Hilarium Arelatensem, non obstantibus, quæ olim inter ipsos acta erant, prosequitur. Hæc epistola 22. Aug. a. 449. data. S. Leo Sup. §. 4.
 ad Ravennium quoque scripsit, qui ei non erat ignotus, quia in Causa S. Hilarii Romæ fuerat; hortatur, ut omnes virtutes, Epist. 37.
al. 107.
 quibus Episcopale fastigium ornatur, colat, & se de iis, quæ pro Bono gregis sui facturum esset, sæpius per litteras edoceret. Paucis diebus elapsis, nempe 26. Aug. alteram ad eundem dedit, qua Epist. 38.
al. 107.
 monet, ut ab homine, per Provincias Galliæ vagante, nomine Petronio, qui se Diaconum Ecclesiæ Romanæ dicebat, sibi caveret. *Mone cæteros Episcopos,* ait in fine S. Leo, *ut impostorem ab*
Hist. Eccles. Tom. VI. K k om-

Sæculum V. omnium Ecclesiarum Communionem exclu-
 A.C. 449. dant.

§. XLIII.

Concilium Romanum Ephesino oppo-
 situm.

Epist. Leon. 16. al. 4. Hilarus Diaconus Romam pervenit sub
 Finem Mensis Sept. jam vero singu-
 lis annis initio Octobris in Urbem Conci-
 lium convocabatur, cum igitur oportu-
 nissime Patres essent congregati, de his
 statim, quæ Ephesi acta erant, delibera-
 tum. Omnia communi omnium Sen-
 tentia rejecta sunt, & plures epistolæ No-
 mine S. Leonis, & Concilii scriptæ. Pri-
 ma ad Imperatorem Theodosium dirigi-
 tur, in qua S. Leo, Dioscorum plurima
 adhibita vi egisse, & in Concilio Ephesino
 nullam Canonum rationem habitam con-
 queritur. *Relatum est ad nos, inquit: nos
 omnes eos, qui ad Concilium convenerant, ad
 ferendam Sententiam fuisse admissos. Qui-
 dam rejecti sunt, quidam introducti, qui
 victas, captasque manus dederunt, & quod
 Dioscorus impie petebat, coacti subscripse-
 runt, optime gnari, actum esse de sua Digni-
 tate, nisi obedirent. Legati nostri con-
 stanter restiterunt, & merito, nam totum
 Fidei Christianæ Mysterium tollitur, nisi
 crimen istud, omni Sacrilegio majus, dele-
 atur. Igitur Ego & Fratres mei obte-
 stemur te (ne silentium nostrum coram
 Tribu-*

Tribunali Jesu Christi nos reos faciat) Sæculum V.
 & in conspectu inseparabilis Trinitatis, A. C. 449.
 & omnium Angelorum obsecramus te! ju-
 be, ut omnia in eo statu, in quo ante hæc
 judicia fuerant, permaneant, donec ex toto
 Mundo major Episcoporum numerus con-
 gregetur!

Et inferius: Omnes Italiae nostræ Ec-
 clesie, & Episcopi, cum lacrymis tibi sup-
 plicant, ut Concilium universale in Italia
 celebrari jubeas, cum Nostri fideliter re-
 clamant, iisque Flavianus Libellum Ap-
 pellationis tradiderit. Ita omnia de Fide
 dubia, & omnes dissensiones, quæ vincu-
 lum charitatis dirumpunt, auferentur.
 Episcopi ex Provinciis Orientis quoque
 adveniant, ut, qui infirmitate animi er-
 rarunt, restitui possint. Ex Concilii Ni-
 cæni Canonibus, huic epistolæ adjectis, in-
 telliges, quam necessaria, postquam appel-
 latum est, nostra postulatio sit. Dubium
 non est, quin Canones Nicæni, hic me-
 morati, nulli sint alii, quam Sardicenses,
 & notatu dignum, in quem sensum eos
 S. Leo interpretetur; (*) quamvis enim

Sap. l. XII.
 §. 39. &
 l. XXIV.
 §. 6.

Kk 2 illi

(*) Ueber diese Sardicensische Canones ver-
 muthet unser Uebersetzer, und saget in seiner An-
 merkung; daraus sey das Recht der Appellation
 entstanden, welches ob es wohl anfänglich nur auf
 die Absetzung der Bischöfe eingeschränket gewesen,
 dennoch

Sæculum V. illi Canones, Appellatione ab Episcopis
 A.C. 449. interjecta, soli Papæ judicium tribuere
 v. Quesn. deantur, tamen S. Leo id Concilio un-
 Dissert. 8. versali defert, atque illud convocandi ne-
 cessitatem, tam ex Canonum præscripto,
 quam ex Appellatione, a Flaviano suis
 adversariis opposita, infert. (*) Secun-

dennoch nachher auf alle vorkommende Fälle er-
 weitert worden. Im Anfange wäre es eine bloße
 Gunst, und Gefälligkeit gewesen, nachher sey eine
 Schuldigkeit daraus geworden. Ja freylich! sind
 die Fälle, welche in den Geschichten des Herrn
 Fleury allein vorkommen, hätten den Uebertritt
 von den Rechten des Römischen Stuhles überzeu-
 gen können, wenn er keine Vorurtheile vor den Augen
 hätte. In den dreyen ersten Jahrhunderten
 war die Ausübung solcher Rechte, welche den Nach-
 folgern Petri auf seinem Bischöflichen Stuhle nach
 den Worten Christi im Evangelio zugesprochen
 theils unmöglich, theils nicht nothwendig; sind
 doch viele Fragen von den Geheimnissen des Glau-
 bens, und der Menschwerdung Christi selbst allererst
 nach den entstandenen Ketzereyen des Arius, Ne-
 storius, und Eutyches in ein volles Licht gesetzt
 worden. Allein so viel Einsicht hat unser Ueberset-
 zer nicht.

(*) P. Balduinus in sua Reflexione ad hunc
 Librum, & Numerum dicit Fleurium sibi ipsi ap-
 plaudere in S. Leonis verbis: quod Appellatio-
 nem S. Flaviani Concilio deferat, quamvis id Ca-
 nones Sardicenses soli Papæ tribuisse videantur.
 Nulla

da epistola Synodalis S. Leonis, & Concilii Romani, ad S. Pulcheriam data est. Sæculum V. A. C. 449.
 Idem, quod in præcedenti epistola, queritur, quod nempe epistola sua ad Flavianum Ephesi non fuerit lecta. Declarat, quod omnes Episcopi Occidentis Communionem cum Flaviano conservent, & rogat Sororem Principem, ut illorum preces, qui Concilium universale peterent,

Epist. 41. al. 26. S. Leonis Papæ epistolæ.

K k 3

Nullus hic plausus! sed quid S. Leo scripserit, Fleurius simpliciter refert. Addit Pater Balduinus: sed Fleurium ad ea advertere oportuisset, quæ ipsemet inferius in Libro XXX. Num. XXXV. ex S. Gelasio excerptis, nempe: *frequenter etiam sine Concilio præcedente Sacra Sedes eos absolvit, quos Concilium inique damnaverat, & eos damnavit, quos damnari oportuit.* Ecce hic P. Balduinus dari in SS. Pontifice Auctoritatem absolvendi, & damnandi sine Concilio ex ipsius Fleurii excerptis probat. Ubi hic mala fides? At aliqua verba omisit; respondeo: noluit omnia verba reddere, sed sensum. Quid est, quod conqueratur P. Balduinus? cum, ipsemet iudice, ex his excerptis Fleurii satis constet, S. Gelasium dixisse, Papam in Concilio damnatos, etiam nullo existente Concilio posse absolvere? Si Pater Balduinus, omissis inutilibus jurgiis, ex Historia Fleurii testimonia pro Auctoritate Sacræ Sedis, ab ipso ex omnibus Sanctis Patribus, & SS. Pontificibus excerpta, conscribere voluisset, integrum volumen, Ecclesiæ utilissimum, & refellendis Hæreticis aptissimum, edidisset.

- Sæculum V. terent, apud Fratrem Imperatorem suo
 A. C. 449. suffragio fulciret. Epistola tertia data
 Epist. 45. est ad Clericos, Magistratus, & populum
 al. 21. Constantinopolitanum; in ea solatium
 ingerit, hortaturque, ut constantes in Fi-
 de, & Episcopo suo obedientes perseve-
 rent. *Quoniam*, ait S. Leo, *quisquis*
 Epist. 47. *Flaviani Sedem invadere, ipso in vivis*
 al. 20. *agente, ausus fuerit, nunquam nostra Com-*
munionem dignus erit, aut Episcoporum cen-
sui inferetur. Epistola S. Leonis quarta,
 ad Faustum, Martinum, Petrum, Mag-
 num, Eliam, & Emanuelem, qui omnes
 Presbyteri, aut in urbe Constantinopoli-
 tana Abbates, data, in eundem finem
 scripta est, ut solatium afflictis afferat, &
 in Fide, atque obedientia sui Episcopi
 confirmet. Quatuor epistolæ Synodales
 eadem die, Idibus Octobris, Asterio, &
 Protogene Consulibus, id est, decima
 quinta Octobris, anno 449. scriptæ.
 S. Leo alias quoque epistolas privatas
 Epist. 42. scripsit. Prima est, ad S. Flavianum, ut
 al. 27. solatium ferret, & constantiam inspiraret;
 Epist. 43. necdum enim defunctum sciebat. Alte-
 al. 29. ra ad Anastasium Thessalonicensem, cui
 gratulatur, quod Ephesi non fuisset, hor-
 tatur, ut in Fide, & Communione Flavia-
 ni perseveret, & aliis fortitudinis exem-
 plum præbeat. Scripsit ad Julianum Coa-
 Epist. 44. num, eundem in finem, nempe ut æquo
 al. 30. animo esse juberet. Rursusque ad Cleri-
 Epist. 46. al. 23. cos,

cos, Magistratus, Populumque Constan-
tinopolitanum, ut de Incarnationis Fide,

Sæculum V.
A. C. 449.

quam tenere deberent, amplius erudiret.
Hæc ultima posterius quam cœteræ scri-
pta videtur, quia in ista S. Leo mentio-
nem facit de populi acclamationibus, quæ
conscriptæ, & ad ipsum missæ fuerant,
nec aliæ esse possunt, quam illæ, quibus
populus Flaviani Depositionem publice
maledictis infectatus fuerit. In hac epi-
stola S. Leo inter alia argumenta, quibus
Incarnationis veritatem probat, affert
Sacramentum Eucharistiæ, (*) *in quo ipsi*
infantes, inquit, ore suo veritatem Corpo-
ris, & Sanguinis Jesu Christi confiten-
tur. Nempe illo tempore parvuli Cor-
pus, & Sanguinem Christi accipiebant, &
cum cœteris respondebant: *Amen!* Hi-
larus Diaconus suo Nomine ad S. Pulche-
riam litteras dedit, excusans, quod Con-

K k 4

stanti-

(*) Da haben wir wiederum ein unvergleichli-
ches Zeugniß des Heil. Leo für die wahre Gegen-
wart Christi im Heil. Sacrament; unser Ueberset-
zer ist ein grosser Feind dieses Geheimnisses; was
saget er aber dazu? hat er vielleicht hier eine lange
Anmerkung gemacht, und diese Lehre heftig be-
stritten? ja wohl! er zeigt uns den Rücken, und
hat die fünf Zeilen von den Worten: in hac epi-
stola an, bis auf: Hilarus Diaconus, schlechter-
dings ausgelassen. Ey! Herr Uebersetzer! was wer-
den redliche Protestanten zu dieser Heldenthatsa-
gen?

part. 4.
p. 556.

Sæculum V. A. C. 449. stantinopolim non ivisset, ut epistolas Pa-
Conc. Calc. pæ, quas eidem reddendas habebat, tra-
p. 1. c. 24. deret. Significat quo modo res Ephesi-
 gestæ fuissent, quanto periculo fugisset,
 & refert Dioscori Tyrannidem, quam Pa-
 pa, & totum Occidentis Concilium dam-
 nasset.

§. XLIV.

Theodoretus Epistola ad S. Leonem.

Ep. 113. ap.
S. Leon. p.
 531.

Theodoretus, cum & ipse, quæ Ephesi
 acta essent, comperisset, ad S. Leo-
 nem Papam amplissimam dedit epistolam;
 in exordio agnoscit, Sanctam Sedem pri-
 mum locum tenere in omnibus. (*) De-
 inde in laudes Urbis, & speciatim S. Leo-
 nis prolixius excurrit, Zelum ejus adver-
 sus Manichæos effert, ejusdemque ad Fla-
 vianum Epistolam, quam legisse se, & ad-
 miratum, tanquam Spiritus S. verba, affir-
 mat. Inde ad causam suam descendens,
 de Dioscori injustitia queritur, qui se non
 vocatum, nec expectatum, absentem, &
 itinere triginta quinque dierum remotum
 condemnasset. Labores, quos pro Eccle-
 sia tulisset, memorat. *Ab annis viginti*
sex, inquit, munus Episcopale gero, nun-
quam

(*) In omnibus. in allen soll der Römische
 Stuhl den Vorzug haben; das war dem Ueberset-
 zer zu viel, darum hat er dieses Wörtgen aus-
 gelassen.

quam Theodoto, nec Episcopis Antiochenis, Sæculum V.
 Antecessoribus ejus, visus sum reprehensio- A.C. 449.
 ne dignus. Ultra mille Marcionitas, Ariano-
 nos, & Eunomianos plurimos ad veram Ec-
 clesiam reduxi. Octingentas Parochias
 sub Pædo meo Pastoralis numero, in iis nec
 unum Hæreticum invenire est. Quoties
 ab insectatoribus lapidibus ictus fuerim, &
 quam acriter adversus Gentiles, & Judæos
 decertandum fuerit, testis mihi est in Cælo
 Deus. Multos libros ab annis viginti c. 5.
 scripsi. Tum eosdem singulatim recen-
 set. In iis Lector, an Regulam Fidei se-
 cutus sim, vel ab eadem discesserim, facile
 deprehendet.

Obsecro! humillimas preces meas non
 rejicias, nec spernas Senectutem meam, post
 tot labores, ab adversariis meis despectam.
 Imprimis mentem tuam scire percupio, an
 huic Depositionis sententiæ, per nefas in c. 6.
 me lata, acquiescere debeam. Tuum judi-
 cium expecto. Si jubes, ut his Judicibus
 obediam, tibi obsequar. Nemini ero mo-
 lestus, Dei Judicium expectabo; Deus,
 inquam, quem testor, non hic meum priva-
 tum honorem mihi cordi esse, sed anima-
 rum periculo me commoveri, cum aliqui
 ex rudioribus, præsertim ex Hæreticis, Theodore-
 tus,
 nuper conversis, suspicari possint, me ipsum
 Hæresis labe infectum; vident enim, quan-
 ta sit eorum Auctoritas, a quibus damnor,
 at veram Doctrinam a falsa discernere non

Sæculum V.
A. C. 449.
 c. 7. *valent. Ego quidem annis plurimis Episcopus sum, hoc tamen tempore nec domum, nec agros, nec sepulchrum etiam, vel obolum acquisivi; sponte Paupertatem amplexus sum, Hæreditatem paternam statim post obitum Parentum meorum, testis est omnis Oriens, in alios distribui. Hanc tibi epistolam Presbyteri Hypatius, Abraham Chorepiscopus, & Alypius, Monachorum Exarcha, qui apud nos sunt, perferent; mihi te ire non licet, me enim, sicut cæteros, Imperatoris jussa retinent.*

Epist. 116. Iisdem tres alias litteras ferendas commisit; unam ad Renatum, Ecclesie Romanæ Presbyterum, & Legatorum Pontificis ad Concilium Ephesinum unum, quem jam defunctum vita Theodoretus nesciebat, imo Concilio adfuisse non dubitabat. In ea Sanctæ Sedis Primatum supra omnes Mundi Ecclesias confitetur, quod ex eo præcipue arguit, quia hanc Sedem nulla unquam Hæresis afflac-

ep. 118. fet. (*) Altera epistola ad Archidiaconum Romanum, nempe ad Hilarum data est; nihil autem in sermone occurrit, ex quo colligi posset, scivisse Theodoretum, ipsum Ephesi fuisse. Tertia ad Episcopum, cui nomen Florentius, dirigitur, sed in contextu plures compellat, tanquam Occidentis Episcopos, qui cum S. Leone

(*) Eximium prorsus Theodoreti contra Protestantes testimonium?

Leone causam ejus discussuri essent. Simul ad Patricium Anatolium scripsit, rogans, ut sibi ab Imperatore libertatem in Occidentem proficiscendi impetraret, & ab illius Orbis Partis Episcopis judicaretur, aut saltem reverti sibi liceret ad suum Monasterium, quod ab urbe Cyrensi centum viginti milliariis, Antiochia septuaginta quinque, & Apamea tantum tribus, distabat; id rogandi causa fuit, quod subaudisset, esse, qui eum urbe Cyrensi vi expellere cogitarent. Quamvis S. Leonis, aliorumque Occidentalium epistolas responforias non habeamus, ex sequentibus tamen discernimus, acceptissimos venisse Legatos ejus, & Papam, insuperhabita Dioscori Sententia, Theodoretum in suum Episcopatum restituisse. Imperator quoque Licentiam fecit, ut ad suum Monasterium rediret, ubi Historiam suam Ecclesiasticam concinnasse creditur. Ibi etiam plures epistolas apologeticas, & ad amicos consolatorias scripsit.

Sæculum V.
A. C. 449.

ep. 119.

Cont. Calc.
Act. 1. p.

102.
epist. 122.
123. &c.

ep. 48. ad.
31.

Interea Principis Pulcheriæ Responsoria S. Leoni reddita, in qua summum in Fidem Catholicam affectum testatur; Pontifex Gratias egit, preces iterans, ut petitionem suam de convocando Concilio suo suffragio juvaret, *Res enim humana, inquit, in tuto esse nequeunt, nisi Fides simul Regali, & Sacerdotali Auctoritate defendatur.* S. Leonis Responsum decimo

mo

Sæculum V. mo sexto Kalendas Aprilis, Valentiniano
A. C. 450. septimo cum Collega Avieno Consule,
 nempe 17. Martii, anno 450. datum est.
ep. 49. al. 32. Eodem die scripsit ad Martinum, & Fas-
 tum Abbates Constantinopolitanos, re-
 spondens ad eorum epistolam, quam re-
 sponsoriam, cum ipse unacum Concilio
 Romano scripsisset, dederant. Hortatur,
 ut populos in Fide Catholica contineant.

§. XLV.

Rescriptum in Causa Ecclesiarum Arelatensis, & Viennensis.

Post ep. 49. Sub idem tempus S. Leo binam ex Gal-
S. Leon. lia Legationem recepit. Prima adve-
 nit ab Episcopo Viennensi, querente, quod
 Episcopus Arelatensis ordinationem Epis-
 copi Vasionensis sibi arrogasset. Alteram
 Legationem adornarant Episcopi Pro-
 vinciaë Arelatensis, qui missis Presbytero,
 cui nomen Petronius, & Diacono, cui no-
 men Regulus, libellum supplicem com-
 munibus votis obtulerunt, in quo sequen-
 tia leguntur: *Res est in tota Gallia notis-
 sima, & Romæ minime ignota, nullam aliam
 Civitatem prius quam Arelatensem Epis-
 copum accepisse, nimirum S. Trophimum,
 a S. Petro Apostolo missum, & porro Fidei
 Prædicationem ab hac Ecclesia in cæteras
 Galliarum Partes fluxisse; itaque, cum
 Episcopi Arelatenses Viennensibus anti-
 quiores*

quiores sint, quo jure Viennensis bodie Pri-
 matum sibi tribuit? Non est necesse, ut
 hic nomen: *Gallia*, in tota sua amplitu-
 dine accipiatur, sufficit, si de Provincia
 Narbonensi integra, id est, de antiqua Pro-
 vincia Romana intelligatur. Quod au-
 tem S. Trophimus a S. Petro missus refe-
 ratur, id solum indicat, quod a Sancta Se-
 de missus sit. (*) Ulterius in hoc Libello
 dicunt: *Hinc Antecessores nostri Ecclesiam
 Arelatensem semper Matris loco venerati
 sunt, semper Civitates nostræ inde sibi
 Episcopos dari postularunt, atque hujus
 Ecclesiæ Episcopi semper Majores nostros,
 sicut & nos, consecrarunt. Majores tui
 hujus Ecclesiæ Privilegia suis Epistolis
 confirmarunt, nec ullatenus dubitamus, eas
 in S. Sedis tabulis inveniri. Decreve-
 runt, ut Ecclesia Arelatensis ad eum mo-
 dum in Galliis Auctoritate polleat, quo Ec-
 clesia Romana in universo Mundo Prima-
 tum tenet. (**)* Tum Civitatis Arela-
 tensis prærogativas civiles subjungunt;
Constan-

Sæculum V.
 A. C. 450.

(*) Hic Fleurus sequitur Gregorium Turo-
 nensem; Anonymus I. aliud sentit, & putat, id
 quod de Missione S. Trophimi refertur, ad litte-
 ram accipiendum. Sed sive a S. Petro, sive ab
 aliquo Successorum ejus missus fuerit, nihil Au-
 thoritati Summæ Sedis derogatur.

(*) Primatus heisset bey dem Protestantischen
 Uebersetzer ein Vorgang. Ubrigens ist dieses Zeug-
 nis

Sæculum V. *Constantinus eidem Nomen tribuit. Valentinianus, & Honorius hanc urbem universæ Galliæ Matrem appellarunt; Illorum Imperatorum temporibus in Consulatibus dabatur, & recipiebatur. Hanc Præfectus Prætorio insidet. Inde est, quod hæc Ecclesia non solum Provinciæ Viennensem, sed tres Provinciæ, & ex Sanctæ Sedis mandato omnes Gallias semper gubernaverit.*

Ep. 50. al.
109.

S. Leo in sua Responsorialia nomina duodecim Episcoporum, ad quos dirigitur, ponit, & dicit, Episcopi Viennensis Legatos, & Epistolas prius ad se pervenisse. Pars utraque, quæ in rem suam errant, exposuerat, ex quibus apparebat, jam Viennensem, jam Arelatensem Ecclesiam per vices varias Prærogativas usurpasse. Itaque S. Leo Auctoritatem, quam Episcopo Viennensi jam prius, rejecta S. Hilarii Arelatensis petitione, tribuerat, confirmavit, decrevitque, ut Episcopus Viennensis quatuor vicinis Civitatibus, Valentia, Civitati Allobrogum †, Geneva, & Gratianopoli præesset, aliæ ejusdem Provinciæ urbes Episcopi Arelatensis Regimini subessent.

nist der Bischöfe aus der Arelatensischen Provinz ist das Ansehen der Römischen Kirche wider die Provinzialen sehr herrlich.

sent. (*) Hæc Epistola tertio Nonas Sæculum V.
 Maji, Valentiniano, & Avieno Consuli- A. C. 450.
 bus, id est, quinta Maji 450. data est. Ep. 51. al.
 Eadem die ad Ravennium Arelatensem 110.
 scripsit, jubens, ut Epistolam suam ad
 Flavianum datam, quam ipsi unacum E-
 pistola S. Cyrilli mittebat, omnibus Gal-
 liarum Episcopis notam faceret. Dicit
 quoque, se Legatos Ecclesiæ Arelatensis
 diutius detinuisse, quod voluisset, ipsos
 eorum omnium testes esse, quæ contra
 novam Hæresin, Incarnationi adversan-
 tem, statuerentur. Hæc verba indicare
 videntur, quod Concilio Romano men-
 sis Octobris elapsi interfuerint; & SS.
 Pontificis voluntas fuerit, ut Episcopi ex
 ipsorum ore, quæ chartæ mandare con-
 sultum non fuisset, discerent.

§. XLVI.

Valentiniani ad Theodosium Epistola.

Imperator Valentinianus Ravenna Ro- Conc. Calc.
 mam profectus est ad Festum S. Petri, p. I. c. 25. 26.
 nempe, ut conjecturæ locus est, anno 450. Ep. c. 53 post
 sub finem Mensis Junii; Galla Placidia, ep. S. Leon.
 Mater ejus, & Licinia Eudoxia, uxor, 47.
 pia

(*) Der Uebersetzer hat hier eine Nota, in wels-
 cher er das Urtheil des heil. Leo durchaus mißbil-
 ligt. Wir haben in der kürzlich vorhergehenden
 Anmerkung gesehen, daß er zwar den heil. Leo un-
 verschämmt lästern, aber nicht widerlegen kann.

Sæculum V.
A.C. 450.

piæ Peregrinationis Comites se dedere. Altera, postquam advenerant, die, in Ecclesiam S. Petri se conferunt; peracta Vigilia, nempe ipso Festo, S. Leo, pluribus ex diversis Provinciis Episcopis circumdatus, quippe ad hanc solemnitatem Romanam convenire adsueverant, ubi perlutæ preces, coram Altari, in conspectum Imperatoris, & Reginarum processit, inter viriles gemitus rogans, ut Fidei Catholicæ periculo, in quo versaretur, maximo, moveri se paterentur; tum miserum Religionis statum in Oriente referunt, & Flavianum per summam injuriam a Dioscoro depositum. Supplices igitur Cæsarem, & Principes Fœminas per Sanctitatem Loci, in quo starent, obtestabantur; ad Imperatorem Theodosium scriberent, peterentque, ut Concilium totius mundi, & œcumenicum convocaret, quod tantis malis remedium afferret. Hæc S. Leonis postulatio, Episcoporum preces, & populi acclamationes in Acta relatæ sunt.

Ergo Imperator Valentinianus ad Theodosium scripsit; rogabat, ut S. Petri Dignitatem, & Primatum supra omnes Ecclesias ab Antiquitate Episcopo Romano concessum, tueri vellet, ita ut libere de iis, quæ Fidei sunt, decernere, & ipsos Episcopos judicare possit. *Hinc enim Episcopus Constantinopolitanus, inquit, Concilio*

Conciliorum Canones secutus, ad ipsum ap- Sæculum V.
pellavit. Gratissimum igitur mihi, & A.C. 450.
Ecclesiæ feceris, si mandaveris, ut, omni-
bis mundi Episcopis in Italia congrega-
tis, Papa unicum ipsis totam causam re-
tractet, atque Fidei, & Religioni consen-
taneum ferat Judicium. Ambæ Impe-
ratrices in eundem sensum scripserunt.
 Placidia item suo nomine scripsit ad Pul-
 cheriam, hortata, ut in eundem finem
 consequendum operam conferret.

S. Leoni Imperator Theodosius ad E- *Ep. 52. ad 23.*
 pistolam Synodalem Mensis Octobris,
 anni 449. dederat Responsorias, in quibus
 dicebat, Concilium Nicænum sufficere,
 nec opus esse, ut novum convocetur, pe-
 tebatque, ut Papa Anatolii, Episcopi Con-
 stantinopolitani, in locum Flaviani electi,
 Ordinationem ratam haberet. S. Leo
 noluit Confirmationem præcipitare, sed
 distulit, donec de Fide Anatolii sibi ple-
 nius constaret, petiitque, ut Fidem co-
 ram omnibus Clericis, & populo profi-
 teatur, & confessionem manu sua scri-
 ptam ad S. Sedem mittat, in omnibus
 Ecclesiis promulgandam; Ea Epistolæ S. *S. Leo*
 Cyrilli ad Nestorium, & ipsius Papæ,
 S. Leonis, ad Flavianum datæ consenta-
 nea sit, illosque, qui aliud de Mysterio
 Incarnationis crederent, a sua Commu-
 nione rejiciat. Tum subjungit: *Mitto*
Fratres meos, Abundium, & Asterium,
Hist. Eccles. Tom. VI. L1 Epis-

Sæculum V. *Episcopos, & Basilium, & Senatores*
A. C. 450. *Presbyteros, ut si Episcopus Constantinopolitanus eandem Fidem confiteatur, & pace Ecclesiæ gaudeamus, & si aliqui ea recedant, Clementia Tua Concilium Occumenicum in Italia agi concedat, quod Synodus, in hunc finem Romæ congregata, mecum petiit.*

Ep. 53. al. 34. Simul ad Faustum, Martinum, aliosque Abbates Constantinopolitanos, numero sedecim, scripsit, rogans; cum suis Legatis operam jungerent, & efficerent, ut ab Anatolio publica Fidei Professio exigetur. Hæ Epistolæ ad Imperatorem, & Abbates eadem die decimo sexto Kalendas Aug. Valentiniano, & Avieno Consulibus, id est, 17. Julii, anno 450. datae sunt. Triduo posterius ad Imperatricem Pulcheriam in eundem finem scripsit.

Conc. Calc. p. I. c. 29. 30. 31. In Responso Theodosii ad Imperatorem Valentinianum, & ambas Imperatrices, Placidiam, & Eudoxiam, nihil præter humanissimas formulas continebatur; nisi quod summam se Religionem addictissimum affirmabat; cæterum ea, quæ Religionem respicerent, ad Papam perscripsisse aiebat, tamque Concilium Ephesinum, quam Depositionem Flaviani rata habenda esse contendebat. (*)

§. XLVII.

(*) Wiederum eine Anmerkung des Uebersetzers.

§. XLVII.

Sæculum V.
A. C. 450.

Theodosii obitus. Marcianus Imperator.

Chrylaphium Evnuchum, qui suis artibus Theodosii animum in Schismate Dioscori fovendo obfirmabat, avaritia infamem reddiderat, inde, haud diu post hæc, Principis Gratia excussus, in Insulam relegatus, & suadente Pulcheria merito supplicio sublatus. Imperator Theodosius e vita excessit eodem anno 450. 29. Jul. annos natus quadraginta novem, postquam quadraginta, & uno imperasset. (*) Eudoxia Imperatrix, defuncti
 uxor,

Marcell.
Christ. an.
450. Niceph.
XIV. c. 49.
Prosp. integ.
h. an.

LI 2

gers. Er hatte in seinem gehörigen Orte verabschieden zu melden, daß Dioscorus sich nicht gescheuet, den heil. Pabst Leo zu excommuniciren; hier erzehlet er mit grossem Vergnügen, daß Dioscorus diesen Streich ausgeführet habe; und sezet hinzu: Diesen Bann unterzeichneten zehn Bischöffe, aber wie leicht zu erachten, mit zitternden Knochen. Wenn sie in dem Dioscorus einen rechtmäßigen Gewalt hierzu erkannt hätten, würden sie nicht so gezittert haben.

(*) Eine neue Anmerkung unsers Protestanten über die Regierung, und Gemüthsart Kayfers Theodosii. Zu Ende verfället er, ich weiß nicht wie, auf den heil. Cyrillus, und fährt in seiner Unsinnigkeit fort diesen heil. Mann mit den beyden Helden, wie er saget, dem Theophilus, und Dioscorus zu vermengen.

- Sæculum V. uxor, relicta Constantinopoli, votum
 A. C. 450. fingens, Jerosolymam petiit, ibique reli-
 quos vitæ annos egit. Inde Pulcheria,
 Virginis Iconem, quæ a S. Luca picta se-
 rebatur, dono misit. Itaque Pulcheria,
 defuncti Soror, jamque Imperii Orientis
 Domina, effecit, ut Marcianus, in Il-
 lyrico natus, rebus Bello gestis clarissi-
 mus, Imperator eligeretur. Hunc igitur
 Senatus, Exercitus, omnium hominum
 Ordines, Imperatorem salutarunt; nec
 tanta res dilata est, donec de consensu
 Valentiniani, qui in Occidente imperabat,
 constaret, quo autem non obstante,
 is Marciani Electioni postea acquievit.
 Pulcheria, ut Marciano majorem Auctori-
 tatem conciliaret, & ipsa in Imperio Socia
 esse posset, eidem nupsit, addita conditione,
 ut Virginem permanere liceret; quippe annum
 vitæ quinquagesimum primum numerabat,
 & ipse a Senectute non aberat. Ex priori
 Matrimonio ei filia supererat, quæ Anthemio,
 postea Occidentis Imperatori, nuptui data.
 Duæ præ aliis Virtutes Marcianum commenda-
 bant, zelus in Religionem Catholicam, & in
 egenos liberalitas. In Hebdomon, Die Jovis,
 24. Aug. Imperator proclamatus est.
- In Imperii sui principiis Legem condidit,
 qua Clerici, & Monachi, qui a Religione
 Catholica deficientes, Haresim Apol-

*Marcell.**Chro. 450.**Chr. Pasch.**p. 319.**Idac. Chron.**Olymp. 30.**Evagr. I.**c. 21. 22.**Nice. XIV.**Theod. I. I.**c. 1. 2.**Evagr. II.**hist. c. 1.**Evagr. II.**c. 16. III. c. 26**Chro. Pasch.**p. 319.**L. ult. Cod.**de Apost.*

Apollinaris, aut Eutyichis amplecteren-
 tur, omnibus Hæreticorum pœnis sub-
 jiciebantur. Duodecima Nov. anni se-
 quentis 451. severissimam Legem ad ex-
 tirpandam Idololatriam tulit. Prohibet,
 ne fana, jam diu clausa, aperiantur, ne
 fores floribus ornarentur, nec in aris suc-
 cenderetur ignis, thus injiceretur, offer-
 rentur Libationes, aut victimæ immola-
 rentur. Rei ultimo supplicio afficeren-
 tur, Bona omnia Fisco adscriberentur.

Sæculum V.
 A. C. 450.
 L. 7. Cod. de
 pag.

§. LXVIII.

*Concilium Constantinopolitanum sub
 Anatolio.*

Sancti Leonis Papæ Legati, Roma sub
 finem Mensis Julii, anno 450. profe-
 cti, Constantinopolim, Theodosio Impe-
 ratore jam fatis functo, pervenientes, ab
 Marciano, & Pulcheria, benignissime ex-
 cepti sunt; cumque Anatolius, Episco-
 pus Constantinopolitanus, Synodum E-
 piscoporum, qui tunc præsentés erant,
 Abbatum, Presbyterorum, & Diacono-
 rum collegisset, Abundius, Episcopus
 Comensis, ex Legatis Pontificiis alter,
 S. Leonis Epistolam ad Flavianum tradi-
 dit; postquam publice recitata fuisset,
 Patrum Latinorum, Græcorumque Au-
 thoritati, & Catholicorum Fidei con-
 sentanea ab omnibus est judicata. Ita-

Acta S.
 Abund. ap.
 Bar. an. 405.
 p. 120.

Sæculum V. que Anatolius, omnium primus, con-
A. C. 450. sensit, subscripsit, Eutychi, & Nestorio,
 Doctrinæ, & Sectatoribus eorum Ana-
 thema dixit. Omnes præsentis Episco-
 pi, Presbyteri, Abbates, & Diaconi præ-
 euntem secuti sunt.

Eusebius, & quatuor Papæ Legati,
 Abundius, & Asterius Episcopi, Basilius,
 & Senator Presbyteri, ubi consentientem
 Anatolium audierunt, Gratias Deo ege-
 runt, atque Anathema dixerunt Euty-
 chi, omnibusque illis, qui errorem ejus
 secuti, dicerent, ante Incarnationem
 duas, post Incarnationem vero unam tan-
 tum esse Naturam. Anathema Nesto-
 rio quoque, & ejus Affectis dictum. In
 eodem Concilio decretum, ut Episcopis
 a quibus metu extortum, ut Flaviani
 Condemnationi subscriberent, cum ne-
 mine, nisi cum suis Diocesanis commu-
 nicare liceret.

Epist. Pulch.
I. p. Cont.
Calc. c. 35.

Marciani Imperatoris jussu, S. Fla-
 viani Corpus, Constantinopolim dela-
 tum, in Basilica Apostolorum pone An-
 tecessores suos honorifice conditum est.
 Mandatum etiam particulare dedit, ut
 Episcopi, qui ideo proscripti fuissent,
 quod cum Sancto Flaviano pro Fide Ca-
 tholica steterint, ab Exilio revocarentur.
 Inter illos Theodoretus fuit; id enim ex
 ejus Epistolis, ad quosdam viros poten-
 tes, Anatolium, & Vincomalum Patri-
 cios

cios, datis, in quibus Gratias agit, quod ^{Sæculum V.} sibi redeundi licentiam obtinuissent, di- ^{A. C. 450.} spicimus. In iis litteris etiam rogat, ^{Ep. 138. 139.} ut suadeant, convocandum esse Conci-
 lium, cui Imperator cum Imperatrice
 intersit, quo omnibus turbis via præclu-
 deretur. Ad Abundium quoque, ^{ap. Bar. an. 450.} Papæ
 Legatum, Theodoretus Epistolam dedit,
 in qua significat, se Epistolæ S. Leonis ad
 Flavianum subscripsisse, idem etiam ab
 Iba Edesseno, & Aquilino Bybliensi fa-
 ctum.

Imperatori Marciano, quamprimum
 Imperiale solium conscendit, nihil prius ^{Cont. Calc. p. 1. c. 33.} curæ fuit, quam ad Sanctum Leonem
 Papam, utpote veræ Religionis Caput,
 & Fidelium omnium Principem, litteras
 dare; (*) in quibus se ejus ad Deum
 precibus commendat, & strictim de ce-
 lebrando Concilio monet. Pulcheria
 Imperatrix, quæ Constantinopoli acta
 fuerant, perscripsit; nempe Anatolium
 subscripsisse, S. Flaviani Corpus reve-
 ctum, revocatos exules; rogat etiam, ut,
 quæ ipsius essent, ad convocationem
 Concilii conferret. Tandem ipse Ana-
 tolius Constantinopolitanus ad S. Leo-
 nem

Ll 4

(*) Diese Worte, welche von der Hoheit
 eines Römischen Pabstes zeugen, hat der deutsche
 Uebersetzer ausgelassen. Das ist seine Art, den
 Gewalt der Römischen Bischöffe zu bestreiten.

Sæculum V.
A. C. 451.

nem litteras dedit, Fidei suæ testes. Tres etiam Legatos misit, Casterium Presbyterum, Patricium, & Asclepiadem Diaconos, qui Acta Concilii Constantinopolitani, a Papæ Legatis conscriptas Notas de iis, quæ in Concilio contigerant, atque Marciani, & Pulcheriæ Epistolas Romam detulerunt.

§. XLIX.

S. Leonis ad Marcianum Litteræ.

Ep. 58. 59. 60
al. 38. 39. 40. Sanctus Leo Papa ab Anatolio Legatos dimisit post Festum Paschæ, quod anno 451. in octavam Aprilis incidebat, iisdemque multas Responsorias ad memoratas Epistolas eadem die, nempe Idibus Aprilis, Adelphio Consule, seu 13. Aprilis, anno 451. ferendas commisit Ad Pulcheriam; agnoscere se fatetur, ipsam tam contra Hæresin Nestorii, quam

ep. 59. Eutychem ad Ecclesiæ emolumentum plurima præstitisse. Eusebium Doryleensem, qui Romæ erat, & in cujus Sedem intruserant Successorem, Principis favori commendat; is enim Cathedra sua depulsus, & alio in locum ejus subrogatus, Romam ad Summum Pontificem se contulerat, utque calumnias dissiparet, quibus Nestorii Hæresi favere ferebatur, præsentibus Legatis Constantinopolitanis suæ Fidei Professionem deposuit, affirmans, quod trium Conciliorum œcumeni-

menicorum Nicæni, Constantinopolita-
ni, & Ephesini Decreta recipiat. Præ-
terea S. Leo Pulcheriæ commendat Ju-
lianum Coanum, hæctenus Constantino-
poli morantem, atque Clericos Constan-
tinopolitanos, quorum fidelitas in Fla-
viaum ad extrema durasset. Anatolio
Fidei puritatem, & pacem Ecclesiæ Con-
stantinopolitanæ gratulatur. In causa
Episcoporum, qui metu turbati, & tre-
pidantes condemnationi S. Flaviani sub-
scripserant, id, quod in Concilio Con-
stantinopolitano statutum fuerat, S. Leo-
ni probatur, ut nempe interim ad solius
Ecclesiæ suæ Communionem redigeren-
tur; *Verumtamen*, subjungit, *communi-
cato cum Legatis nostris consilio, jubebi-
tis, ut, qui jam male admissa tota mente
damnant, ad nostram Communionem re-
cipi possint. Quod vero ad illud attinet,
an Nomina Dioscori, Juvenalis, & Eu-
statbii ad Altare omittenda; id facietis,
quod honori Flaviani non noceat, & ani-
mos populorum contra vos non irritet.*
Rogat etiam Anatolium, ut Juliani Coa-
ni, Clericorum, Flaviano addictorum, &
absente Eusebio, Ecclesiæ Doryleensis cu-
ram gerat. Tandem præcipit, ut hæc
Epistola publice prælegatur.

Tatianus, Romæ Præfectus, S. Leoni
alteram Epistolam Imperatoris Marciani,
22. Nov. anni præteriti, datam, reddidit,

L1 5 in

Sæculum V.
A. C. 451.

ep. 60.

S. Leo.

Sæculum V. in qua significat, gratum sibi fuisse Le-
A. C. 451. gatorum ejus adventum, & ut in Orien-
 tem veniret, Concilium celebraturus,
 invitat, & subjungit: *Si id commodum
 Tibi non sit, fac, ut per Epistolas tuas
 resciam; tuncque nostras in omnem O-
 rientem, Thraciam, & Illyricum mitte-
 mus, quibus omnes Episcopi in certum
 locum, qui nobis placuerit, convocentur,
 ibique ea, quæ ad Pacem Ecclesiæ, & Fi-
 dem Catholicam, pertinent, stabiliantur,
 sicut a Te juxta Canones definitum est.*

Ep. 62. al. 42. S. Leo 23. Aprilis respondit. Impera-
 torem rogat, ut Mysterium salutis no-
 stræ ad Examen revocari non permittat,
 ac si de iis, quæ credenda sunt, dubium
 esset. *Non licet, inquit, vel minima ve-
 ce a Doctrina Evangelistarum, & Apo-
 stolorum discedere, aut divinas Scriptu-
 ras aliter, quam Patres nostri didicerunt,
 & docuerunt, interpretari; ex quo se-
 quitur, perverse jam quæstiones impias,
 dudum a S. Spiritu, quamprimum eas Da-
 mon excitasset, extinctas, denuo moveri.
 Nihil magis æquitati repugnaret, quam
 si propter pauculos, circa Fidem insaniens,
 in dubium vocaretur, num Eutyches
 impie senserit, aut Dioscorus pessime ju-
 dicaverit. Nulla jam quæstio est, quid
 fide tenendum sit, sed quibusnam ex illis
 qui errorem fatentur, ignoscendum.*
 Cæterum, quid de convocazione Con-
 cili

cilii sentiat, per Legatos se indicaturum ^{Sæculum V.}
promittit. ^{A. C. 451.}

Nam non longa mora post Legatorum ^{Ep. 63. al. 44.}

suorum reditum S. Leo alios duos Con-
stantinopolim misit, Lucentium, Episco-
pum Asculitanum, & Basilium Presby-
terum; his injunctum, ut cum Anatolio
illis ad Ecclesiam reducendis operam
darent, quos sincera pœnitentia subiret,
quod Dioscori Factione implicari se passi
essent; hos non nisi maturo examine
reciperent, nec tamen diu reconciliatio-
nem differrent, aut nimio uterentur ri-
gore. Iisdem Legatis tres Epistolas, ea-
dem die, septima Junii, anno 451. datas,
primam ad Imperatorem Marcianum,
secundam ad Pulcheriam, ad Anatolium
tertiam, ferendas commisit. In Epistola

^{Ep. 63. c. 2.}

*ad Imperatorem ait: Quod ad Concilium
convocandum spectat, Clementia tua me-
misse potest, me id ipsum expetiisse. At
nostrorum temporum ratio nullatenus
permittit, ut Episcopi ex omnibus Pro-
vinciis accersantur, cum illæ, unde præ-
primis essent vocandi, (nempe Occiden-
tis) potissimum Bello turbentur, nec Pa-
storibus a suis Ecclesiis discedere liceat.
Ergo rem banc in commodius tempus dif-
fer, postquam per Dei Misericordiam se-
curitas publica reducta fuerit.*

^{ep. 64. al. 45.}

Imperatricem Pulcheriam rogat, ut Eutychem
procul ab urbe Constantinopoli depor-
tari

^{s. 3.}

Sæculum V. tari curaret, nocere enim hominis præ-
 A. C. 451. sentiam, & in Ejus locum illi Monacho-
 rio Abbatem Catholicum præfici. An-
 ep. 65. ab. 46. tolium monet, ne adhucdum de Factis
 c. 2. nis illius Principibus, qui Conciliabulo
 præfuissent, quidquam decernat, etiam
 pœnitentiæ signa darent, nec etiam Re-
 conciliationis spem adimeret, sed hoc
 Negotium Sacræ Sedi mature exami-
 nandum reservaret, & interim ad Altare
 in Ecclesia Constantinopolitana eorum
 Nomina non recitaret.

§. L.

Attila in Gallia.

Jornand. **B**ella, quæ Romanum Imperium illi
Cassiod. Chr. tempestate misere vexabant, & con-
Prosp. Chr. vocandum Concilium, S. Leone testis
Marcell. &c. retardabant, præprimis ab Hunnis mo-
 vebantur; (*) Populi hi feroces, olim
 superata Mæotica Palude, usque ad ri-
 pas Danubii pervenerant, atque Impera-
 tores Orientis ad præstanda tributa
 coegerant. Theodosio juniore Impera-
 tore, ex Thracia primum, & Illyrico,
 deinde etiam ex Achaja, & reliquis Gra-
 cia

(*) Hier hat der Uebersetzer, was ihm im Herrn
 Fleury nicht gefiel, ausgelassen, und über drei
 Blätter aus andern Profan Schriftstellern einge-
 schaltet, deren Inhalt sich auf die Kirchengeschichte
 te wie die Faust auf ein Aug schicket.

ciae Provinciis, prædas egerant. Tandem Rex eorum Attila, subactis pluribus aliis Barbarorum Regibus, Exercitum, in quo quingenta hominum millia fuisse numerata referunt, hoc anno 451. ex Pannonia in Galliam traduxit, simulans, se arma in Theodoricum Visigothorum Regem moturum. Trajecto Rheno, Metas pervenit in Vigilia Paschatis, & urbis tectis ignem subjecit; tunc populus inermis jugulatus, Sacerdotes ante aras contrucidati, nihil ab hoc incendio intactum, nisi S. Stephani oratorium, superfuit. Inde copias abducens Attila multis urbibus, Rhemis, Cameraco, Vesuntioni, Lingonibus, Antissiodoro, perniciem attulit.

Urbi Parisiensi tantus terror illatus, ut jam jam cives cum uxoribus, & parvulis in loca munitiora se recipere pararent; tum S. Genoveva scæminas hortabatur, ut in Deo fiduciam haberent, atque cum maritis suis iram Dei jejuniis, & oratione mitigare studerent. Multæ mulieres, virginis consilium secutæ, dies integros vigilando, & orando in Baptisterio transegerunt. Viros quoque monebat, ne res suas alio transferrent, prædicens, urbes illas, quo se recepturi essent, a Barbaris vastandas, & Parisienses nullum damnum passuros. In illa trepidatione quidam cives sanctæ Virginis

Sæculum V.
A. C. 451.

Greg. Turo.
II. hist. c. 6.

vit. S. Ge-
nov. ap. Bell.
3. Jan.

S. Genoveva,

inte-

Sæculum V. interitum machinari cœperunt; jamque
A. C. 451. coeuntes deliberabant, an lapidibus ob-
 ruenda esset, vel projecta in amnem ur-
 dis suffocanda, cum Archidiaconus An-
 tiffiodorensis Parisios advenit, qui, dete-
 ctis insidiis, ad improbos dixit: *Cave-
 vobis a consilio pessimo; hanc Virgine
 S. Germani ore multoties laudari auditis,
 ejusque virtutes prædicari.* Eventus
 Genovevæ Vaticinio respondit; quippe
 Hunni ad agrum Parisiensem non ac-
 cessere.

Greg. Tur. At vero Aurelianum urbs obsidione
II. hist. c. 7. pressa, & magna vi mœnibus arietes ad-
vita S. Ania- moti sunt. S. Anianus, illius Civitatis
ni. ap. Sur. Episcopus, cum periculum advertisset,
17. Nov. Arelatem ad Patricium Aetium ivit, &
 ad auxilium ferendum excitavit, tum re-
 diens, civitatem intravit, & populum
 suum, ut opem a Deo peteret, hortatus

Sidon. VIII est. Venit Aetius cum Theodorico, Vi-
ep. 15. sigothorum Rege, Barbarosque ad sol-
 vendam obsidionem compulit, cum dis-
 jectis mœnibus ingressi, urbem direptu-
 ri essent. Biennio post hæc S. Anianus
 ad Superos abiit. Is Viennæ nobili stir-
 pe natus, adolescentiam necdum egres-
 sus, relictis, quæ mundi sunt, Cellulam
 sibi extra Urbem construxit, ubi Deo
 multis annis serviit. S. Evurtii deinde
 famam secutus, Aurelianum venit, & e-
 jusdem Successor in Episcopatu fuit. At

tila in vastissimam Campaniæ planitiem recessit, ubi eum Aetius, cujus Exercitum Gothorum, Francorumque auxilia auxerant, memorabili pugna vicit, & tota Gallia expulit. Urbs Trecensis in immensis illis agris sita, inermis, & murorum præsidio destituta, imminentis Attilæ furorem expavescebat. Verum S. Lupi, ipsorum Episcopi, ei occurrentis reverentia Barbarum continuit; imo S. Episcopum non itineris Comitem modo, sed & sibi, copiisque suis Præsidium ad Rhenum usque esse jussit, promittens ipsum incolumem postea dimissurum. Promisso stetit, seque ejus precibus commendavit.

Sæculum V.
A. C. 451.

Greg. Tur.
hist. c. 7.

Vita S. Lupi
ap. Sur. 29.
Jul.

§. LI.

De his, quæ Concilium Calcedonense præcesserunt.

Imperatore Marciano in proposito perseverante, ut sine mora Concilium in Oriente convocaretur, Epistolæ ad Anatolium, aliosque Majorum Cathedrarum Episcopos directæ sunt, quibus indicabatur, ut Niceam in Bithynia cum tot Episcopis, sibi subjectis, quot placuisset, prima die Sept. convenirent. Imperator se ipsum adfuturum edicit. Epistolæ istæ Constantinopoli, decimo sexto Kalendas Junii, Marciano Consulatum gerenti-

Conc. Calc.
p. I. c. 36. 37.

Sæculum V.
A. C. 451.

gerente, id est decima septima Maji, anno 451. datæ.

ep. 68.

S. Leo hac Convocatione comperta, alios Legatos duos, quos ad Concilium mitteret, Pascasinum, Episcopum Lilibaensem in Sicilia, & Bonifacium, Ecclesie Romanæ Presbyterum, delegit. Hic Roma dimissus, & Pascasinus e Sicilia, unde maturius Constantinopolim pervenire posset, quippe tempus, inchoando Concilio constitutum, breve erat, illa vero Provincia reliquis in Occidente magis tranquilla, & Barbarorum incursionibus minus exposita. Ante omnia S. Leo Pascasino misit Epistolam suam ad Flavianum, & aliquot ex Patribus selectos textus, Mysterium Incarnationis explicantes, quibus jam prius Legati ejus Constantinopoli usi fuerant. His adjuncta Epistola, vigesima quarta Junii, anno 451. data, in qua ea, quæ in Oriente contigerant, docet. *Scito, inquit, totam Ecclesiam Constantinopolitanam unanimes consensu subscripsisse, & Nestorium, Eutychemque cum Doctrina eorum anathematizasse. Scito etiam, mihi modo Epistolam Episcopi Constantinopolitani redditam, in qua refert, Episcopum Antiochenum ad omnes Episcopos misisse litteras circulares, quibus Epistolam meam recipit, & similiter Nestorium, & Eutychem, apposita manu, damnat.* Ultimo S. Leo

S. Leo Pascasino præcipit, ut a viris pe-
 ritis in diem Paschatis anni 455. inquiri
 procuret, quia in computatione Theo-
 phili Alexandrini, qua illa ætate tota
 Ecclesia utebatur, difficultas occurre-
 bat.

Sæculum V.
 A. C. 451.

Bonifacius Presbyter, quia ipse solus
 ex urbe Roma dimittebatur, Legationis
 mandata & litteras ferebat, quæ Sexto
 Kalendas Julii, Adelphio Consule, nem-
 pe vigesima sexta Junii 451. datæ. Duæ
 ad Imperatorem Marcianum, ad Anato-
 lium una, & una ad Concilium dirigun-
 tur. In his Litteris S. Leo non obscure
 significat, longe gratius sibi futurum fuis-
 se, si Concilium in tempus magis ido-
 neum dilatum, & in Italia celebratum
 fuisset; se nihilominus Imperatoris vo-
 luntati morem gerere, & quamvis tem-
 pus valde breve fuisset positum, Episco-
 pum Pascasinum, & Presbyterum Boni-
 facium mittere, ut suo Nomine Concilio
 præessent, cum Lucentio, & Basilio,
 quos antea delegasset, & Juliano Coano,
 qui hujus negotii momenta penitissime
 novisset, cum jam diu in Oriente ver-
 saretur, & Concilio Ephesino interfuis-
 set. (*) Huic quoque S. Leo peculiari-
 ter

Ep. 69. al. 49.
 73. al. 43. 70.
 72. al. 47.
 Legati Pon-
 tificis.

(*) Ex his luculentissime probatur, cujus sit
 in Concilio Oecumenico, etiam in Oriente ce-
 lebra-
 Hist. Eccles. Tom. VI. M m

Sæculum V. riter scripsit. Coeterum in his Epistolis,
 A. C. 451. sicut in aliis, asserit, de Fide, quæ certa
 est, non esse disputandum, & petit, ut
ep. 71. Episcopi, Sedibus suis pulsi, eoquod
 Fidem Catholicam defendissent, resti-
 tuantur, salvis primi Concilii Ephesini
 Decretis, & Sententia contra Nestorium
 lata. Hoc ultimum ideo additum, quod
 zelosissimi Eutythis Adversarii Hæresis
 Nestorianæ a quibusdam accusaren-
 tur.

ep. 74. 75. ad. In aliis Epistolis, ad Marcianum, &
 50. 51. Pulcheriam vigesima Julii datis, dicit SS.
 Pontifex; se nullum alium in finem o-
 ptasse, ut Concilium in Italia ageretur,
 quam ut omnes Occidentis Episcopi ad-
 esse possent. Sibi sententiam stare, om-
 nes, qui bona fide errorem retractarent,
 esse

lebrato, præesse, Imperatore, & Archiepiscopo
 Constantinopolitano consentientibus. Inter-
 pres Protestans dicit, Fleurii Præjudicium esse,
 omnibus Catholicis commune, dum affirmat, Le-
 gatos SS. Pontificis in Conciliis Oecumenicis
 præfuisse; sed nullatenus verosimile est, si res
 exemplo caruisset, & Orientales hoc jus in Ro-
 manis Pontificibus non agnovissent, nullum ex
 toto Oriente Episcopum Romanos Præsides fuis-
 se recusaturum, præsertim cum nemo nesciat,
 quod Orientales vix unquam satis æquo animo
 tulerint, primam Orbis Christiani Sedem in Oc-
 cidente esse quærendam.

esse leniter habendos, atque ideo, se con-
sentiente, jam non paucos ad Commu-
nionem fuisse receptos. Factionis Du-
ces notatos quidem, sed adhucdum in
Sedibus suis usque ad Concilii Judicium
relinqui: *Tandem, inquit, paucis com-
plectar omnia; perspicuum vobis fiet, u-
nicam votorum nostrorum metam esse, ut
Hæresis, quam abominamur, extingua-
tur, & cura nostra Hæretici conver-
tantur.*

Sæculum V.
A. C. 451.

Cum Episcopi, ad Imperatoris Man-
datum, Niceam convenissent, Is primam
ad eos dedit Epistolam, rogans, ut se ex-
pectarent. Post aliquod temporis spa-
tium, scripserunt Episcopi, non nullos in
tam longa commoratione partim ægri-
tudine, partim aliis ærumnis vexari; re-
spondit Imperator; *Legati Papæ Leonis
præsentiam meam, in Concilio necessa-
riam, existimant, & me absente, illo se
conferre nolunt; hinc rogo vos, ut Calce-
donem veniatis, quo me ex Urbe Constan-
tinopoli, ubi me Reipublicæ pericula ve-
tinent, commodius conferam.* Episcopi
Nicea ad eum miserunt Atticum, Archi-
diaconum Constantinopolitanum, qui
moneret, timere Patres, ne in illa Con-
stantinopolis vicinia Eutychis Sectatores
tumultum excitarent. Rescripsit tertio
Imperator; nihil timerent, & sine cun-

Conc. Calc.
I. p. c. 58.

c. 41.

Episcopi Cal-
cedonem ve-
cantur.

6. 42.

Sæculum V. A. C. 451. statione Calcedonem venirent, ne Con-
cilium in longum nimis tempus differ-
retur, sibi enim Res Illyrici non permit-
tere, ut procul abesset. Nempe Hunni,
ex Gallia profligati, in Illyricum pene-
trare conabantur, quos fortiter Marcia-
nus repulit.

L. 5. Cod. de his, qui ad Eccles. conf. Coeterum editis mandatis caverat,
ne factiosorum hominum motibus Con-
cilium turbaretur. Lege una, hoc anno,
tertio Idus, id est decimo tertio Julii
data, prohibetur, ne in Ecclesiis accla-
mando, aut concurrento tumultus ciea-
tur. Omnibus universim interdicitur,
ne Constantinopoli, vel alibi in coetus
coeant, statuto seditiosis mortis suppli-
cio. Pulcheria quoque Imperatrix, cum
Episcopi Niceæ congregati essent, Stra-
tegio in Bithynia Consulari scripsit, ju-
bens, ut omnes Clericos, Monachos, Lai-
cosque, qui non vocati, & sine Episco-
porum suorum licentia ad turbas
comovendas venissent,
ejiceret.

Conc. Calc. p. 1. c. 39.

